

pro antichristo qui est: igitur supponit pro antichristo et ille est: et per consequens antichristus est: quod est falsum: prima consequentia patet per hoc: quod semper nomen relativum habet resoluti per et: et per pronomem demonstrativum ille illud. Et sic dicitur quod scda tenet quando dicitur vel terminus habens vim confundendi terminum non precedit relativum: qualiter non est in proposito. Iam bene negarem illas pro antichristo qui est supponit ly antichristus: quod ex ipsa statim sequitur quod antichristus est. Et per hoc patet responsio ad argumentum. Ad quartum tamen infertur quod illud verbum est mentale pro omni instanti quod fuit erit et potest esse iam consignificat respondeo concedendo antecedens: et negando consequentiam. Et si quare quare illud verbum est potius consignificat presentialiter quam futuritive vel preteritive dico quod illud verbum est in voce et in scripto significat presentialiter et non preteritive vel futuritive: quod sic placuit primo instituenti: sicut ille terminus homo significat hominem et non asinum. quod placuit primo instituenti sed illud verbum est in mente consignificat presentialiter et non preteritive nec futuritive quod ratione eiusdem anima componit solum presentialiter. Alius enim actus est quo anima componit presentialiter et alius quo anima preteritive et futuritive. Ad ultimum argumentum respondetur admissio quod esset vnus talis intellectus etc. dico quod tunc talis terminus distinctus supponens respectu huiusmodi verbi est indefinite affirmative. supponeret pro omni homine qui potest esse. consequenter solum. sed non presentialiter vno solum pro his que sunt. sicut in ista propositione sor. vel plato currit subiectum supponit pro sor. vel plato qui est presentialiter. supponit tamen pro eisde que possunt esse secundarie. sicut etiam in ista propositione omnis homo est animal. subiectum solum et presentialiter supponit pro his que sunt sine pro omnibus que sunt. et tamen secundarie vel consequenter supponit pro his que fuerunt erunt vel possunt esse. ex quo quilibet homo ut suppono est fuit erit vel potest esse. Ad tertium argumentum principale quando dicebatur quod in illa propositione omne ens quod potest esse est. subiectum non supponit pro his que sunt sed pro his que possunt esse et non sunt. dicitur negando et ulterius concedo conclusiones illas adductas: videlicet quod omne quod fuit est omne quod erit est. omne quod potest esse est. Et tunc ad argumentum omne quod potest esse est antichristus potest esse. igitur antichristus est negando consequentiam. eo quod plus distribuitur in maiori quam predicatur in minori. sed debet sumi talis minor antichristus est ens quod potest esse. sicut etiam non sequitur. quicquid deus scit adhuc ipse scit. sed te non esse ipse scit. igitur te non esse adhuc scit. sed oportet sumi pro minori quod te non esse est aliquid quod deus scit et sic minor erit falsa. Similiter non sequitur. omne preteritum est sed adam est preteritum. igitur adam est. omne futurum est adam est futurum. igitur adam est. eo quod in maiori sumitur. ly preteritum et futurum nominaliter et in minori participialiter. Ad alias conclusiones adductas concedo primam h. n. propositio omnis homo qui fuit in ista domo currit. sic exponit homo qui fuit in ista domo currit. et non est homo qui fuit in ista domo quin ille currat modo hoc est verum posito causa possibili. Ad aliam conclusionem adductam videlicet quod hec est falsa chimera non est. nego quod sit falsa: et ultimas cum arguitur: ipsa significat quod chimera que est non est: igitur ipsa est falsa: nego consequentiam. h enim propositio chimera que est non est est satis vera cum sit vna negativa cuius subiectum non habeat aliquod suppositum realiter existens. Consimiliter nego tertiam conclusionem videlicet quod quodlibet est ens quod fuit. Et tunc ad probationem predicatum supponit solum pro presenti: igitur est vera: nego consequentiam quia ly predicatum supponit solum pro presenti tamen pars predicati supponit pro preterito: ratione cuius non contingit propositionem primo probari sicut continget a parte subiecti. ideo illa est vera: quod ens quod fuit est: quod sic exponit aliquid ens quod fuit est et nihil ens quod fuit quod illud est quod verum est.

Ad alia argumenta probatis quod subiectum illius propositionis: omne ens quod potest esse: non supponit solum pro presentibus. Et respondeo primo concedendo primam: et primam: vbi quod subiectum illius supponit pro omni ente quod potest esse ut patet per exponentes vbi subiectum illius supponit pro ente quod potest esse et non est ens quod potest esse quod in illo subiectum illius supponat. Sed hec ratio non multum valet ad propositum: quod contra dicitur quod ly supponit ampliat pro omni quod est fuit erit vel potest esse. Et sic aliter respondendo nego primam: ex quo inferat quod subiectum illius vbi supponit pro omni ente quod potest esse: quod ly ille terminus: homo qui est in illa propositione omnis homo quod est erit supponat solum pro hominibus qui sunt ratione restrictionis: non tamen sequitur quin etiam supponat pro hominibus qui erunt ratione verbi de futuro: ly non supponat pro hominibus qui erunt et non sunt: sicut etiam in illa propositione: omnis homo erit: subiectum supponit solum pro his que erunt ut patet per exponentes: non tamen propter hoc sequitur quod et supponat pro his que sunt ut statim patebit in exponentibus. Ad secundum argumentum dicitur consilium negando primam: quod ly iste terminus: ens quod est: supponat solum pro eisde respectu cuiuscumque verbi: non tamen qualiter tertiis supponit respectu huius supponit: respectu alterius: eo quod ampliat aliter respectu vni vbi ampliatini et aliter respectu alteri: vbi respectu vbi de futuro supponit pro eo quod est vel erit respectu vbi de preterito supponit pro eo quod est vel fuit: et respectu huius vbi: potest: supponit pro eo quod est vel potest esse. Et quod h sunt vera regre in suis exponentibus: ita igitur quod ille terminus: ens quod est: primam aliter et aliter supponit: eodem modo dicendum est de illo termino: ens quod potest esse: et qui supponit respectu vbi de preterito supponit pro his que sunt vel fuerunt: et sicut respectu illius vbi erit pro his que sunt vel erunt restrictive cum ratione vbi inclusi: et ratione illius vbi potest supponit pro eo quod est vel potest esse: ita quod ratione sui non supponit sed solum ratione vbi: ex quo sequitur statim quod ratione vbi de presenti solum supponit pro his que sunt vbi pro omni ente quod potest esse quod est. Ad tertium argumentum dicitur consilium negando primam: pro eadem causa dicta. Ad ultimum dicitur quod ly ista propositione: omne ens quod potest esse: ly quod supponat pro eo quod est vel potest esse: non tamen pro eo quod potest esse et non est: et sic non sequitur aliquid inconueniens et ly adhuc supponeret pro eo quod potest esse et non est adhuc non sequeret quod propositio erit falsa: quod verbum principale vel copula principalis non habet vbi subiecti de parte subiecti sed de toto subiecto. Sed forte b initiat probando quod terminus supponens respectu vbi de presenti non ampliatini supponit pro his que presentia esse principaliter: quod ly quod in illa propositione omne ens quod potest esse est: sic supponit et iam processu est. Respondetur quod argumentum istud nihil concludit: quod ly quod supponit respectu huius verbi est de per accidens ratione totius et non de per se: modo certum est quod b conc luum fuit in conclusione: cum addebatur illa dictio de per se quare etc.

Non obstantibus istis que meo iudicio vbi sunt et tenenda: potest tamen in gratia exercitij b omnia simul cum conclusione principaliter intenta negari: dicendo quod terminus que non precedit dictio habens vim confundendi supponens respectu verbi de presenti non ampliatini: dum non fiat restrictio per verbum alterius temporis vel nature solum supponit pro his que sunt: ex quo sequitur immediate falsitas talium propositionum: omne quod fuit est: omne quod erit est: omne quod potest esse est: cum bene sequatur omne quod erit est: antichristus erit: igitur antichristus est quod est falsum.

Sed contra ista Arguitur: primo pro bando subiecta omnium dictarum propositionum supponere solum pro eo quod est: arguitur sic: non obstante quod ille terminus homo significat omnem hominem presentem preteritum et futurum possibilem ymaginabilem adhuc ipso distributo respectu huius verbi est solum distribuitur pro presentibus: ad istum intellectum quod ipsa vniuersalis solum asserit pro significatis illius existibus: igitur pari ratione non obstante quod iste terminus ens quod potest esse significet omne ens quod est et potest esse et omne ens quod potest esse et non est: adhuc ipso distributo respectu huius verbi est affirmatiue asserit ipsa vbi solum

pro significatis illi q̄ sūz igit̄ rē. **C** Secūdo arguit̄ pbādo
quāz negatay p̄pōnum. Et p̄mo sumo illā: oē q̄ pōt eē
est: r̄ arguo sic: dato q̄ distributio huius v̄lis cadēt soluz
super ly ens r̄ non sup totū subiectū: hēc v̄lis eēt v̄a: ergo
s̄ fortiori ipsa cadēt sup subm̄ totū: t̄z p̄na de se: r̄ assum
ptuz pbatur: itā sequit̄ omne ens est ens q̄ pōt eē: igit̄
omne ens q̄ pōt eē est ens r̄ aīis illius p̄ne est v̄ez: igit̄
r̄ p̄ns: r̄ q̄ sequit̄ pbat̄: naz sequit̄ generalr̄: oīs hō cur
rit qui est albus: igitur oīs hō qui est alb⁹ currit. **C** Ter
tio h̄dicto: nū illius v̄lis est v̄ez: igit̄ v̄lis ē falsa: p̄na tenet
r̄ aīis pbatur h̄dicto: nū illius v̄lis est v̄na indefinita nega
tiua cui non cor̄rīdēt duo dem̄stratiua v̄a: igit̄ r̄c. aīis p̄
batur: q̄z quibuscūq̄ captis p̄z falsitas vni⁹ istorū hoc nō
est r̄ hoc est ens q̄ pōt esse. **C** Quarto arguit̄ sic: expo
nentes illius v̄lis sunt vere: igitur ipsa v̄lis vera: p̄na t̄z r̄
aīis pbatur. Itāam eius exponētes sūt iste: ens q̄ pōt eē ē
r̄ non est ens q̄ potest eē quin illud est: quaz quelz ē v̄a.
C Silt̄ eius exclusiua est v̄a: igit̄ r̄ ipsa v̄lis: aīis arguit̄
nam ista est vera t̄m̄ ens est q̄ pōt esse: r̄ ista est eius ex
clusiua ergo: q̄ ipsa sit eius exclusiua p̄z: r̄ q̄ ipsa sit vera
probatur: exponit̄ sic: ens est q̄ pōt eē: r̄ nihil non ens ē:
q̄ potest esse igitur r̄c. q̄ at ipsa negatiua sit vera manife
ste patet per suum contradicto: nūm.

Ad ista r̄ndetur r̄ p̄mo ad p̄m̄ dī q̄ nō ē s̄le:
r̄ causa est q̄z subiectū hui⁹ v̄lis: oīs hō
est aīal: est terminus non includens v̄bū: r̄ iō ipsa v̄lis so
lū asserit p̄ significatis ipsi⁹ subiectū: s̄z subz illi⁹ v̄lis
omne ens q̄ pōt esse est: est termin⁹ includens v̄bū alte
rius nature q̄z est v̄bū principale ipsius v̄lis: ideo ipsa
v̄lis asserit p̄ oīs significatis ipsius subiectū: pro q̄bus illud
v̄bū inclusum p̄significat. **C** Ad sc̄dm̄ dī p̄silt̄ q̄ nō est
s̄litudō eo q̄ iste termin⁹ ens q̄ pōt esse: includit i se v̄bū
ampliatiū: r̄ subiectū respectu v̄bi mere de p̄nti in alia
licet subiectū includat i se v̄bū eē de p̄nti nō ampliati
uū sicut v̄bū principale. **C** Ad tertiu⁹ dico q̄ illi p̄pōnī:
ens q̄ potest esse non est: non cor̄rīdent duo dem̄stratiua
vera: ista. s̄. hoc nō ē r̄ hoc potest eē ens q̄ pōt eē. **C** Ut
aliter potest dici q̄ nō indiget duabus talib⁹ dem̄stratis: sic
nec quecunq̄z alia indefinita negatiua: vt chymera nō est:
sed ex quo negatiua est: d̄z p̄batur per suū h̄dicto: nūz sicut
cōiter alie negatiue p̄bant̄. **C** Ad quartū dī q̄ ille nō sūt
eius exponētes: sed iste: ens q̄ pōt eē ē: r̄ nihil pōt eē q̄
illud est: vel nihil est possibile eē quin illud ē: sed certū est
q̄ 2^a exponēs est falsa multa. n. p̄nt eē que nō sūt. **C** Silt̄
omne q̄ fuit est: d̄z sic exponi: aliqd q̄ fuit est: r̄ non ē p̄te
ritum aliqd quin illud ē: r̄ p̄z q̄ v̄lis est impossibilis: eo q̄
minor negatiua h̄z h̄dicto: nū necim̄: v̄z aliqd est p̄terituz
q̄ nō ē. Sed ista omne q̄ fuit est: d̄z exponi p̄ talē negati
uam non est aliqd q̄ fuit quin illd̄ ē: q̄ est verū r̄ sic p̄z
d̄nteritas. **C** Silt̄ illa oē q̄ erit est sic exponit̄ aliqd q̄
erit est r̄ nihil est futuz quin illud est q̄ est falsum. **C** Cō
similiter d̄z exponi illa: oīa que deus potuit facere pōt fa
cere: aliqd q̄ deus potuit facere potest facere r̄ nō po
tuit quicq̄z facere q̄ non potest facere r̄ patet q̄ vniver
salis est impossibilis cum multa potuit ipse facere que iaz
non potest facere: quare r̄c. **C** Ad aliud dico q̄ illa non ē
eius exclusiua: sed ista: t̄m̄ ens q̄ est potest eē vel est pos
sibile: que falsa est vt p̄z per contradicto: nūz sue negatiue
exponentis. Similiter exclusiua illius omne q̄ fuit ē: est
ista t̄m̄ ens q̄ est est p̄teritum. **C** Itē exclusiua istius
omne q̄ erit est: est ista t̄m̄ ens q̄ est est futurum: modo
certum est q̄ cuiuslibet istaz 2^a exponens est falsa. **C** S̄z
forte queritur que est vniversalis istius t̄m̄ ens est q̄ pōt
esse: dico q̄ illa est sua vniversalis omne ens q̄ est q̄ pōt
eē ē: q̄ ē vera. **C** Silt̄ v̄lis illi⁹ t̄m̄ ens ē q̄ fuit: ē illa: oē q̄
est q̄ fuit ē. **C** Itē v̄lis istī⁹ t̄m̄ ens ē q̄ erit ē illa oē q̄ ē q̄
erit ē ens q̄ ē v̄a ē vt p̄z p̄ suas exponētes.



Secunda cōclusio declaranda est ista termi
nus supponēs a parte subiecti respectu ver
bi ampliatiū indifferēter supponit pro tali
q̄ ē vel q̄ v̄bū limitat: **C** Ideo ista al
bum fuit sortes significat q̄ album q̄ ē vel

q̄ fuit sortes propterea talis modis arguendū est bon⁹
fuit sor: r̄ hoc est vel fuit album: igitur album fuit sortes
Similiter sequitur iste est puer: r̄ iste ē vel erit senex: igit̄
senex erit puer: vnde patet illam esse veram r̄ eius oppo
sitam falsam. s̄. nullus senex erit puer. Et cōsimiliter ista
est vera: aliquis puer fuit senex: r̄ aliqua virgo fuit corru
pta r̄ aliqua corrupta erit virgo r̄ eorū opposita sunt fal
sa. Et dicitur omne verbum p̄teriti temporis vel futuri
ampliatiū: r̄ breuiter omne v̄bū q̄d equaliter statve
r̄ affirmatiue p̄dicari de t̄m̄io supponente pro re que nō
est sicut pro re que est: vt sunt ly potest: opinatur itelligit̄
demonstratur significatur r̄ consimilia. Notum ē enīz q̄
ita v̄e potest aīis esse l̄z non sit sicut si esset: r̄ ēt chyme
ra opinatur l̄z nō sit: sequitur ergo: per regulā h̄ potest eē
nigrum r̄ h̄ est vel potest esse album: igitur album potest
esse nigrum. Silt̄ seq̄ iste pōt videre r̄ iste ē vel potest
esse cecus: igitur cecus potest videre. Ideo conceduntur
iste conclusiones: cecus potest videre: claudis potest cur
rere: truncatus pedes potest ambulare: r̄ decollatus can
tare: aliqd generatuz generabitur: aliquis homo gene
randus disputauit: impossibile potest esse veruz r̄ necim̄
pōt esse ipole: r̄ sic de infinitis q̄ oīa int̄nēti patēt.

Contra tamen istam conclusionē arguit̄
multipliciter. Et p̄mo sic
terminus ex s̄i natura non plus determinatur ad vnum
tempus q̄ ad aliud: igitur q̄ terminus supponat pro sup
positis in tali tēpore vel in tali datur a verbo sed nihil dat
q̄ non habet. igitur verbum non limitat terminū suppo
nere pro suppositis in alio tempore q̄ cuius ipsum est: r̄
per consequens in ista album currit supponit ly album
solum pro futuris albis r̄ non pro presentibus. **C** Et cō
firmatur nam capta a propositione que per aliquod tēp
pus erit falsa r̄ continue post: illa erit vera r̄ non erit ali
qua alia propositio nisi. a. tunc iuxta hanc conclusionem h̄
est vera: verum erit falsum. **C** Sed contra verū erit fal
sum: igitur verum erit falsum in aliquo tempore: sit. b. ill
ud tempus per q̄d. a. erit falsuz: tunc arguitur sic p̄nti
in illa propositione verum erit falsum in. b. tempore: sup
ponit subiectum pro tempore futuro sed hoc non habet
a se: q̄z quodl̄z nomen significat penit⁹ sine tēpore: igit̄ ha
bet a verbo q̄ supponit pro tempore: sed non h̄t a ver
bo q̄ supponit pro aliquo tempore alio ab illo q̄ illd̄ ver
bum consignificat. igitur cum illd̄ verbum solum p̄signifi
cat. b. tempus sequitur q̄ solum signifi cat pro. b. tēp
pore. r̄ per consequens. a. propositio significat q̄ illud q̄
erit verum in. b. tempore erit falsum in. b. tempore q̄ nō
videtur verum. **C** Secundo arguitur sic. non obstat q̄
iste terminus h̄mo significat omnē hominem presentes
p̄teritum r̄ futurum possibile ymaginabilem adhuc ip
so distributo respectu huius v̄bi est. solum distribuitur
pro illo de cuius pronome ipsum demonstrat est vere
actu predicabile cum hoc verbo est. sed cui⁹ eque natura
liter futuritiue significat hoc verbum erit r̄ p̄teritiue h̄
verbum fuit sicut hoc v̄bū est presentialiter r̄ ecōtra.
igitur pari ratione isto termino distributo respectu huius
v̄bi erit vel fuit solum distribuitur pro his que erūt v̄l
fuerunt. **C** Tertio sicut hoc verbum est solum consigni
cat presentialiter r̄ non futuritiue sic hoc verbum erit vel
fuit solum consignificat futuritiue vel p̄teritiue r̄ non p̄
sentialiter igitur r̄c. aīis p̄imum probatur. nam si hoc
verbum erit consignificat presentialiter. sequitur illam cō
sequentiam tenere. h̄ est. igitur h̄ erit quocunq̄z de mon
strato: q̄ sic arguitur. naz sequitur hoc est. igitur hoc po
test esse. pro tanto q̄z h̄ v̄bū potest tam significat pro p̄
senti q̄z pro futuris. igitur si hoc v̄bū erit cōsignificat
differenter presentialiter r̄ futuritiue videtur q̄ qua ra
tione sequitur hoc est. igitur hoc potest esse pari ratiōe se
quitur hoc est. igit̄ hoc erit. **C** Quarto arguitur sic r̄ po
no q̄. a. iam sit falsum q̄ solum post hoc erit verum. tūc
per regulam sequitur hoc erit verū r̄ hoc est vel erit ali
d̄ auero. igit̄ aliud auero erit verū. consequens falsum pro
batur. q̄z seq̄ aliud auero erit v̄ez r̄ h̄ erit v̄ez dem̄strato.

a. igitur aliud ab hoc erit vey: consequens 5 casuz 7 pna tenet q: ly vero confundit ratione huius dictionis aliid p oi futuro. **C** Quinto arguit sic: ex ista pndone sequit q b est falsa ois anyps erit: pbat: na significat q ois anyps q est 7 q erit erit s3 hoc est falsum: igitur 7c. antecedens p batur: in ista pndone: anyps erit: supponit subim disiunctiue pro anypo qui e vel qui erit sm pndone: s3 p qbuscuqz supponit terminus disiunctiue ipso distributo p eisdē supponit copulatiue: igit in illa pndone omnis anyps erit supponit subim pro oi anypo qui est 7 q erit quare 7c. **E**t q ista sit vera omnis anyps erit p3: q: suum ddicto: s3 est falsum v3 aliqs anyps non erit: 7 q illud sit falsum p3 qz altera resoluens est falsa. **S**exto assigno ista ppositione Chymera erit vel Adaz erit tunc arguit sic: hic supponit terminus respectu vbi de futuro a pre subi 7 tñ non supponit p bis q sūt nec p bis que erūt: qz nec chymera sunt nec erunt nec aliqs adā est vel erit.

Ad ista argumenta respondetur ad primum: nego q vbu ampliatiuū non psignificet tps pns psignificat enī verbū tps pns rōne copule pntis tps incluse: 7 psignificat tēpus futuz rōne sui pncipij inclusi sicut ē illud vbu3 currit psignificat pns rōe copule 7 cursū rōne sui pncipij. **C** Vel pōt aliter dici q verbū nihil facit ad terminū sed solus intellectus ita q terminus supponit pro isto tpe vel isto b est ex limitatione pceptus prout solem' cōiter sic i telligere terminos. **E**t si querit quare magis termin' supponēs respectu vbi de pterito vel futuro supponit p bis que sūt qz terminus supponēs respectu vbi mere de presenti nō ampliatiuū supponit p bis q fuerūt vel erūt. **D**ico q non ē rō nisi cōis vsus loquēdi reminiscuntur enī pro pntib' pterita 7 nō ēs: per pntia speram' futura 7 non econtra: qz pntia sunt tā sensui qz intellectui propin' quōra ut cōiter. **I**dē p3 p pbm inde memoria 7 remi niscencia cū sapia dicit pteritoz eē memoria 7 sciaz pntiū 7 spem futuroz. **A**d pfirmationē rñdet pñlr pceden do q vey erit falsū in .b. tpe: 7 nego q vbu in illa solūmō congnificat .b. tps nec cōgnificat solūmodo tps pro quo determinate copulat sub3 cū pdicato: vñ psignificat tēpus indifferenter sine ideterminate respectu termini p cedentis respectu vero subsequētis determinate psignifi cat vtputa .b. tps. **A**d scdm nego pnam: qz lz vbu pre riti vel futuri tps nāliter psignificet futritiue vel ptereti ue non tñ obstat qn adhuc nāliter significet pntialr. **E**t tūc ad argumentū tertiu cū inferē ex illo q b pna ē bona quociqz demonstrato: b ē: igit b erit: nego pnam: 7 vteri' dico q b pna est bona: b est: igit b pōt eē: non pp istā cāz q verbū illud pōt significet pntialiter s3 id ē bona pna qz oppositū ddicto: in3 pntis repugnat ahti: 7 ē t3 per illud mediū necin3 ois bō pōt esse: 7 dat silitudo. **N**ā b pna est bona: b est igit b erit: quociqz aiato demonstrato: 7 tñ non v3 pp illā cām qz illud vbu est psignificet tps pns s3 lz per illō mediū necin3: nullū aiatoz pōt subito corūpi. **A**d qrtū admissō casu nego q aliud auero erit: **E**t tūc ad argumētū hoc erit vey 7 b est vel erit aliid auero: igit aliud auero erit vey: nego pnam sed solū sequitur p illā q aliquid qd est vl' erit aliid auero erit vey: vñ b ppo aliud auero erit verum d3 sic resolu hoc erit verū 7 b est vel erit aliud auero q ē vel q erit: sed sic arguēdo minor est falsa pro vtraqz pte disiuncti vt p3 expositiōe arguendo. **S**ilr etiā non sequit b pōt eē vey 7 b est aliid qz possibile vel pōt eē aliud qz pole: igit aliud qz pole pōt esse verū: minor. n. debēt eē ista b ēvel pōt eē aliid qz pole q ēvl' pōt esse que falsa ē: nec sequit tñ pole pōt eē vey sed oē im/ possibile est aliud qz possibile: igit nullū ipossibile pōt eē vey: qz lz oē ipossibile sit aliidqz possibile: tñ aliqd ipossi/ bly pōt eē verū q nō est aliid qz possibile nec pōt eē aliid qz possibile. **A**d qntā cū inferē q b est falsa ois anyps erit nego pnam: 7 vteri' nego q ipsa significet q omnis anyps qui est 7 qui erit: imo ipsa significat 2^m pndonez q omnis anyps qui est vel qui erit erit. **E**t tunc ad argumē tu3 nego pnam: s3 sufficit q ille termin' distributus anyps

supponit puse 7 distributiue p anypo qui est vel qui erit pro quo prius supponebat disiunctiue vñ in ista pndone bō vel asinus est asinus subiectū supponit disiunctiue p boie vel asino 7 tñ ipsuz distributū non supponit p boie 7 asi/ no saltim pncipalr sed adhuc p boie vel asino: sed in b est dñia qz sine distributione supponit pro homine vel asino disiunctiue s3 cū distributione supponit p eodē copulatiue. **E**odem modo dicendū est in proposito: vnde est no/ tandum q qñ dicit terminus distributus respectu verbi ampliatiuū supponit copulatiue pro quolz pro quo an di/ strictionē supponebat disiunctiue nō intelligit q talis vni uersalis significat modis distributis copulatiue qbus in/ definita vl' pncipalis ei' significat disiunctiue: s3 sic itelligit q sic indefinita p disiunctiua pōt inferri 7 p qualz eius par tem: sic ex copulatiua talis pōt inferri vl' 7 ex nulla eius parte per se. **N**ō enī sequit: omne q ē currens erit bō ergo oē currens est bō: nec sequit oē q erit currens erit homo: igit oē currens erit bō: qz casu possibili posito an/ tecedens est vey 7 pns falsum sed bñ sequit: oē q ē cur rens 7 omne q erit currens erit bō: igit omne currens erit homo 7 non econuerso: nisi cū pntia debita ut omne currens est bō b est currens: igit b erit bō. **E**t silr cū tali medio b erit currens infertur q b erit bō: nam illa oē currens erit bō: v3 illā: omne q est vl' q erit currens erit homo. **I**dē illa est ipossibilis oē currens potest esse bō: eo q illa significat q oē currens q est vel potest eē: pōt eē homo. q ē ipossibile. **E**t si fiat talis pna: omne q ē bō po test esse bō sed oē currens est bō: igitur oē currens potest esse homo negat pna: sicut nō sequit: quicquid currit cu ret sed ois homo currit: igitur ois bō curret: nec sequitur nihil q est generatus generabil' sed omnis bō est gñatū: igitur nullus bō generabitur. **E**t cā quare nō v3 aliq ista/ rum pnam est: qz in syllogismo bene regulato minor: extre mitas pñlr respectu tps d3 supponere in minori 7 in cō clusione 7 sic de maiori extremitate 7 medio termino taz in maiori qz in minori: sed sic non est in aliquo illoz trium vt p3 intuenti. **E**t hac de cā non sequit: b pōt currere 7 hoc est dñs a quiescente: igit dñs a quiescente potest currere nisi ly dñs sumeret noialiter. **E**t sic nō sequit: hoc potest eē homo 7 hoc est omne currens: igitur oē cur rens potest esse homo: nec sequit qualitercuqz albū est: album potest esse sed cōtingenter albū est: igitur cōtingē ter albū potest esse: igitur aliqualr album est qualiter al/ bum non potest eē. **N**ec sequitur cōtingenter album est 7 non cōtingenter albū potest esse: 7 sic patet q talis forma nō valet: omne currens est homo 7 aliquod currens nō potest esse homo: igitur nō omne q est homo potest esse homo: sed bene sequit q non qualitercuqz potest eē homo iam ē homo. **S**imiliter non sequit quali' cōngp es potes esse sed omne currens es: igitur omne currens potes esse: qz aliter supponit ly currens i minori 7 p alijs qz in cōclusione vt patet intuenti. **A**d vltimū argumē tum dicunt aliqui q signata tali ppositione chymera erit sub3: sub3 non supponit pro eo q est nec pro eo q erit: qz in ppositione falsa nō supponit aliqs termin' p suo supposito vel suis suppositis.

Contra istam opinionē arguitur sic: 7 assū gno istam ppositionē ois homo est animal: tunc in ista ppositione subiectuz sup/ ponit pro omni homine confuse 7 distributiue 7 suū cō/ trarium est ergo in suo contrario supponit pro omni ho mine negatiue 7 suum contrariū est falsum: igitur in pro/ positione falsa supponit terminus pro aliquo. **I**tem ex ista sequitur q aliqua est ppositio cuius subiectum sup ponit aliqualiter 7 tamen non est possibile hominē scire: qualiter ille supponit: vt patet de tali ppositione nullus homo cogitat de antich: isto: posito q sit vera. **E**t tunc probatur conclusio: aliquis homo scit qualiter ille termi nus supponit 7 per consequens illa ppositio ē falsa: igit terminus non supponit: cōsequentiā p3 per opi. **I**dē pro pter ista argumēta dicebāt alij q in pndone falsa termin' solū supponit p oibus p quib' ppositio falsificatur 7 it

propositioe vera solu pro his pro qb' verificat. Contra primam partem arguitur sic: nam ex illa sequitur quod nulla veritas falsa in mundo potest verificari per exceptionem singularium...

Respondeo igitur aliter ad ultimum argumentum factum quod in ista propositione chymera erit supponit per chymera que est vel erit. Et tunc ad argumentum nulle chymere sunt nec erunt igitur...

Secundo contra ista arguitur sic: ex ista ratione sequitur quod aliquid significat quod non significat: et quod tu intelligis non intellectum a te...

aliquid quod non intelligitur sed aliquid quod intelligitur: ymo brevis ter ille terminus aliquid quod non video non principaliter significat aliquid quod non video nec ille terminus...

Contra istam rationem arguitur sic: ex ista sequitur quod isti termini convertuntur: aliquid quod significat: aliquid quod non significat: non intellectus a te et intellectus a te...

Et tunc dicitur in ordine tractanda est ista: terminus sequens verbum ampliativum solum supponit per talis sicut verbum limitatum...

Contra istam rationem arguitur multipliciter et primo per Aristotelem electum ubi dicitur quod in la. sanabat laborans...

consequenter... et tunc dicitur... et sic de multis alijs que non valent ubi nota conditionis tenetur conditionatim et non conditionaliter...

consequente: nec v3 dicere q illa album erit hoc habet sic conuerti hoc est vel erit album: quia ista est vna disjunctiua pura alia est cathogorica igitur: conuersio nulla.

Tertio arguit sic: et pono q .a. sit ista propositio hoc instans e: que sit vera: et nuq post hoc erit vera et q vnu a. sit omne. a. et erit omne. a. et q .b. sit eadez propositio: et q vnum. b. sit omne. b. et erit omne. b. tunc arguit sic: omne. a. et .b. vnum erit. a. ergo. b. erit vnum patet con/ sequentia cum sit syllus indabitis: et antecedens est veruz in isto casu igitur et cosequens: sed ipsuz cosequens no pos/ set esse verum nisi ly veru a parte predicati teneret am/ pliatine igitur et c. C. Osimiliter potest argui in alijs ter/ minis et in eode modo prime figure indirecte. concludet/ dovt omne existens b erit hoc: album erit existens hoc: igit hoc erit album. C. Quarto cum omnes termini sunt immediati preter vnu no refert ipsum pponere vel post/ ponere in ppositione: sed in ista hoc fuit albu3 demonstra/ to for. sunt omnes termini immediati preter ly album: igit non refert dicere hoc erit albu et albu erit hoc: et e3 b fuit albu et albu fuit hoc: et per pns vtrobiz ly albu stat am/ pliatine q est contra dicta.

Ad ista argumenta respondetur: ad primum dico q mod9 grecor fuerat ponē sub3 post verbū vt p3 pcpue in libris periber. cum dicit: est hō iustus: non ē hō iust9: et istum modum loquendi habui: i oibus suis libris: Ideo ad aucto: itate dico q greci intellexerūt talia subiecta ante verbum: sicut quādoq3 poete nō curant ppter rethoricā tales terminos preponere vel postponere: q3 apparet ex hoc q pbs primo periber. dicit talia esse sub contraria est homo pulcer: non ē homo pulcer. qd non diceret nisi te/ neret subsequens verbū a parte subiecti: et non negatū: q3 aliter essent mere ptradictoria cuz non sit verius dare p/ dictionē q3 pponere negationē toti vt vulgariter allegat. C. Et si querit quare termin9 precedens verbuz magis ampliatur q3 subsequens verbū: dicit primo q difficile esset assignare causas: nisi q3 sic tradunt nobis auctores: vt Aristo. p9 p3ioy respectu huius verbi contingit: et pmo elencoy respectu huius verbi sanabat: et secundo piber. respectu huius verbi potest: et in multis alijs locis talem comūne modum loquendi ponit. C. Aliter potest dici q terminus precedens verbum ampliatur et non sequens quia terminus precedens verbuz de per se supponit respectu huius verbi ē inclusi in verbo ampliativo et respectu verbi ampliativi vel equialētis et respectu participij eiusde3 verbi ampliativi non determinat: sicut nec aliqd subiectum a suo pdicato determinat. Sed terminus v3 sequens non supponit respectu huius verbi est saltem de per se sed solum respectu participij a quo determinat: sic substantiu3 a suo adiectiuo: rōne cuius de terminatiōis impeditur eius ampliatio: sicut etiaz in ista propositioe omnis homo est albus: subiectū supponit pro omni hoie quia non impedit per aliquid: tamen dicendo: omnis hō albus est: ly homo soluz supponit pro hoibus albis rōne determinationis illius adiectiuū albus. C. Ad secundum nego illam pnam: album erit b igitur b erit albu: nec ē cō uersio simplex: iō si ly erit est verbū immediatū sicut b verbum est: tunc illa ppositio sic puerit: hoc albu3 erit: ita q ly albu semp sit predicatū. Si aut ly erit ponitur termin9 mediatu3 sic solet poni: tunc illa ppositio albu erit b sic cō uertitur: futuz b est vel erit album: nec potest aliter con/ uerti in voce vel in scripto. Et si dicit q pueritens est vna disjunctiua: nego: ymo nec de disjuncto extremo: sed de disjuncta copula vel verbo principali que quidem copula subordinatur vni actui anime simplici qui actus simplex. psignificat idē q illd verbū disjunctū dūctū psignificat. C. Ad tertium admissio casu nego quālibet illarum conse/ quentiarum: nec ibidem bene concluditur indirecte in illo modoprime figure: q3 sicut prius dictum est: ly erit vel ē terminus immediatus vl mediatu3: Si immediatus er/ go debet concludi ista conclusio. b. veruz erit: sic q ly ve/ rum continue ampliatur et sit predicatum. C. Eodez mō

dicatur ad alia pnam q debet concludi hoc album erit: si autem ly erit est terminus mediatu3: tunc debet tal con/ clusio iserri: futuz. b. ē vel erit v3 et in alia futurū hoc erit vel erit album. C. Ad vltimuz dicitur consimiliter q si ly fuit sit verbum immediatuz: nego illud allegatum v3: qm omnes termini sunt immediati preter vnum non refert ip/ sum preponere vel postponere: vnde in ista propositioe hoc tū est: demonstrando soxtem: sunt omnes termini i/ mediatu3 preter ly tū: et tamen non sequitur b tū est igit: tū hoc est: q3 antecedens est verū et pns falsum vt patet per exponentes. C. Si autē ly fuit sit ter9 mediat9 tūc sunt duo termini mediatu3 ly album et ly fuit: et sic argumentuz non procedit sm regulam allegatam.

Circa ista est notandum: q sicut nomen ha/ bet supposita ita verbum: sic q verbi de presenti est suppositum instans presentis: sed verbū quodlibet de preterito vel futuro non limitatum infinita potest habere supposita et dico non limitatum vt sciatur: q verbum potest discretari pro aduerbiū demonstratiuū sicut terminus cōis per pnoimē demonstratiuū: vt tu currens tūc ex isto sequit q qm verbuz precedit in ppōne d3 probari illa ppō per demonstratiua instantis vel tpsis: vt il la tu curres equialet illi aliqñ vel in aliquo instāti curres: et sic pbatur tunc curres et tunc est vel erit aliqñ vel in ali/ quo instanti igitur et c.

Sed contra ista Arguit nā ex istis seqt q tales pñe sunt bone hoc mouet: igit mouet in aliquo instanti ista dies ē: igit in aliquo instanti. C. Itē non sequit tu videbis soz. et pla. ergo in aliquo instanti: silr non sequit soz. erit tantus sicut erit pla. igit: in aliquo instanti. C. Ad ista rñdet pcedēdo primo duas primas pñias et dico q res successiue sunt i instanti: et non sequit ista dies est in b instanti: igit quelib3 pars cuius futura aut preterita erit in hoc instanti. C. Ad aliud tu videbis soz. et pla. ergo in aliquo instāti pceditur cōiter ab aliquibus pñia. C. Et si obijcit q ponat q tu vi debis soz. vno tpe et platonē alio tpe ita q nō ambos sil: tunc ē añs vez et pns falsuz. C. Rñdetur q i isto casu soz. et platonē videbo s3 nō videbo soz. et pla. sicut p crastinū diem ero l3 non ero per crastinū diē: p quēz punctuz. b. mouebit. a. et nō mouebit. a. per quēz pñctū. b. i qual3 parte pportionali. c. hore. d. diminuetur s3 nō diminuet in qualib3 parte. c. hore: i quol3 illoz eris demfando oia instantia eē tui: sed non eris i quol3 illoz ab. a. instāti vsq3 ad. b. instans eris sed non eris ab. a. instāti vsq3 ad. b. in/ stans: a pmo instanti tui vsq3 nunc vixisti sed nō vixisti a p9 instanti tui vsq3 nunc. Iō si fiat talis pñia: isti current: igit in aliquo instanti: negatur pñia: sed bñ sequit in aliquo in/ stanti vel in aliquibus instātib9: ppterea pcedit ista pclusio q. c. et d. aliqñ erunt et nec erūt in. a. nec añ. a. nec post. a. ex quo ly ante denotat tps sicut instās de b vero dicitur infra indeterminatione inceptions et desitionis. C. Ad vltimā pñiaz aduocā pcedo eā. Et si ponit talis casus cōis q soz. et pla. angebuntur vniformiter sic q p quol3 instāz ti isti hore soz. erit mino: pla. vsq3 ad. a. instans quod erit primū non esse soz. tunc negatur q soz. erit tantus sic erit pla. C. Et si obijcitur contra quantācunq3 qstitem ha/ bebūt plato tantam habebit soz. et econtra: vel soz. erit q3/ tus: et plato erit qstus et soz. non erit maio: q3 erit plato: nec mino: q3 erit plato: vel soz. erit tantus sicut tunc erit plato: quocunq3 instanti futuro dato igitur soz. erit tantus sicut erit plato: negatur consequentia: sed ex quolibet illo/ rum antecedentium bene sequitur q qstuscunq3 erit soz. tantus erit plato et econtra: ex quo nō sequitur q soz. erit tantus sicut erit plato. verūtamen est aduertendū q verba connotantia successione non requirunt instans sed tē pus cum construuntur transitue cum terminis significā tibus res ita successiue acqisitas. vt non sequitur. tu dixisti totum psalterium igitur. in aliquo instanti dixisti totū psalterium. nec sequit soz. ptransinit a spatii igit i aliquo instanti pertransinit: a spatii: nec sequitur. a. induxit. b. la/ titudinem caliditatis in se igitur in aliquo instanti: nec seq/

CItem si proponitur aliqua talium propositionum: an-
 cebatus est futurus homo: cesar est preteritus miles: aliquis
 homo est mortuus vel interfectus sedens: comedens: vel
 dormiens: quilibet istarum est dubitanda: eo quod participium potest
 determinare copulam precedentem presentis temporis vel terminum
 sequentem: primo modo est quilibet istarum concedenda: et se-
 cundo modo neganda: unde primo modo hoc propositio antixps est fu-
 turus homo: significat quod antixps erit homo: et secundo modo signi-
 ficat quod antixps est qui erit homo: quarum prima est vera et secun-
 da falsa. **C** Similiter ista propositio cesar est preteritus miles pri-
 mo modo significat quod cesar fuit miles quod est verum: secundo
 significat quod cesar est qui fuit miles: quod est falsum. **S**icut ista pro-
 positio aliquis homo est mortuus dormiens sedens vel
 comedens: primo modo significat quod aliquis homo moriebat
 dormiens sedens vel comedens et hoc est verum: sed secundo
 modo significat quod aliquis homo est qui est mortuus dormiens
 sedens vel comedens: quod est impossibile. **C** Ultimo si pro-
 ponuntur tales propositioes: antixps futurus est: adā preteri-
 tus est: aliquis homo mortuus est: iterum dubitande sunt: an
 tale participium determinet terminum substantium ipsius pre-
 cedentem vel copulam presentis temporis ipsius sequentem: primo
 modo quilibet illarum: prima enim significat quod antixps qui est
 futurus est: secunda significat quod adā qui est preteritus est:
 et tertia significat quod aliquis homo qui est mortuus est: modo
 certum est quod quilibet sic significando est falsa: Si autem te-
 neatur participium: secundo modo conceduntur omnes: prima enim signi-
 ficat quod antixps erit: secunda significat quod adam fuit: et tertia
 significat quod aliquis homo moriebat: quorum quodlibet est verum.
C Ex quibus infero quod tales propositioes sunt falsae: nec mor-
 tuus navigat: antixps generandus et aliquis homo mortuus non
 sedet vel comedit: quia illa verba ista talibus participiis
 non constituunt unum equivalet alicui verbo ampliativo: si-
 cut facit copula presentis temporis.

Sed forte contra **I**sta instatur sic: se-
 quitur antixps cor-
 ruptus est videns igitur antixps corrumpebat videns et eod-
 uerbo: igitur per idem sequitur antixps generabitur videns igitur
 antixps generandus est videns: ista propositio est bona an si est
 dubitandum ergo nec propositio. **C** Respondet sicut prius dubita-
 do tales propositioes: antixps moriebat videns igitur: antixps
 mortuus est videns. **I**tem si participium solum determinet
 substantium: negat propositio: si vero determinat copulam presentis
 temporis concedo conclusionem: quia tunc equivalet isti antixps vi-
 dens corrumpebat posito quod antixps corrumpebat.

Circa ista **A**dhuc dubitat de expositione istarum propositio-
 num hoc generat hoc morie vel corrumpe: dicit
 quodammodo quod ille sunt exponere sic propositioes deicipit et definit ut hoc
 generat hoc nunc est et nunc an propositio istas fuit vel hoc nunc non est et im-
 mediate post instans presens erit. **C** Similiter ista hoc
 moritur vel corrumpe exponit iste modo: hoc nunc non est et im-
 mediate ante instans presens fuit: vel hoc nunc est et im-
 mediate post instans presens non erit. **C** Et licet iste mo-
 dus exponendi sit bonus et commendatus tamen aliter illas ex-
 pono: unum quacumque re assignata que non indivisibiliter vel in-
 stantaneae producit: dico tale sic exponit: hoc generat: hoc
 nunc non est et non diu post presens instans erit: hoc mor-
 itur vel corrumpe sic exponitur: hoc nunc est et non
 diu post presens instans erit: sumendo ly diu pro tempore
 vel morula conveniente si per ly hoc demonstrat indivisi-
 biliter productum vel de perditum deberent tales propositioes ex-
 poni primo modo: quia talia simul sunt et facta sunt: sicut per
 de productione anime intellective et luminis in medio. **S**icut
 quocumque demonstrato hoc propositio hoc adnichilatur debet ex-
 poni sic: propositio de definit: ut hoc nunc non est et immedie ante hoc
 instans presens fuit vel hoc nunc est et immedie post instans
 presens non erit. **S**icut ista propositio: iste homo est nunc primo
 generatus exponitur sicut illa deincipit: ut iste homo nunc est
 et immedie ante propositio istans non fuit. **C** Item iste homo est
 nunc primo corruptus sic exponit sicut propositio de definit ut
 iste homo nunc non est et immedie ante propositio instans fuit.
C Existis sequuntur iste conclusiones antixps generabitur an-
 tequam ipse erit generatus: sicut for. pertransibit spatium antequam

ipse erit pertransitum. **C** Similiter adam generabatur antequam
 ipse fuit generatus: sicut tu pertransivisti. a. spatium antequam
 ipsum fuit pertransitum. Similiter etiam concedit quod antixps
 corrumperetur antequam ipse erit corruptus: et adam moriebatur
 antequam fuit mortuus. **C** Et si querit quomodo debet hec resol-
 ni aliquis homo generatur: antixps moritur: dico quod prima sic
 resolvitur: aliquis homo est generandus: et secunda sic resol-
 vitur antixps est moriturus: non. n. de illa aliquis homo ge-
 neratur resolvit aliquis homo est generans: nec illa antixps
 moritur aliquis homo est moriens quia per idem illa aliquis
 homo interficitur sic resolvitur aliquis homo est interficiens quod
 non est verum. **E**t si dicitur illa propositio aliquid movet resolvit
 tur in istam aliquid est motum igitur a pari et quilibet aliarum.
C Respondetur negando propositioem: nec est similitudo quia pos-
 sibile est aliquid infinites motum sed non est possibile aliquid
 infinites esse generatum vel corruptum esse nisi semel quare etc.

R

Repedit sequenter de suppositioibus relatio-
 rum pertractare in qua materia diverse sunt opi-
 quas brevius quo potero secundum ordinem pertra-
 ctabo: prima opinio in ista materia dicit quod relati-
 vum convertitur cum suo ante similiter tamen quo
 ad significationem quam quo ad modum suppo-
 nendi: ita videtur quod si ante supponat determinate et relatum
 supponit determinate: si ante supponit confuse tamen et rela-
 tivum confuse tamen. Si ante copulative et relatum copula-
 tive: **C** Et ista opinio concedit istas propositioes aial est asinus et
 illud est homo: homo currit et illud sedet: immedie post
 hoc erit instans et illud erit immedie post hoc: promitto ti-
 bi aliquid et illud tibi promitto: et tamen nihil tibi promitto:
 aliquis homo est suus filius: et aliqua propositio est sua con-
 tradictoria: prima significat quod aial est asinus et aial est homo:
 secunda significat quod homo currit et homo sedet: tertia signifi-
 cat sicut prima pars: et quarta similiter: quinta significat quod aliquis
 homo est alicuius hominis filius: et sexta significat quod aliquid propositio
 est alicuius propositiois contradictoria: et sic de infinitis etc.

Contra istam **O**pinio arguitur sic: nam data ista
 opinio sequitur quod hoc. a. est una
 propositio velis falsa et cuius supposito subiecti correspon-
 det una singularis vera: probat illas propositioes sic: et sit. b. ista
 copulativa aliquis homo est et quilibet homo est ille: et a. secun-
 da pars: tunc per quod a. est falsa: eo quod est velis affirmativa cuius
 predicatum supponit determinate et cuius subiecto cor-
 respondent multa supposita: et quod cuius supposito subiecti
 correspondet una singularis vera: probat et suppono: quod
 c. d. e. sint omnes homines. tunc sic. c. supposito correspon-
 det una singularis vera et sit. d. et e. **I**tem hoc est vera aliquis homo
 est et c. est ille. et d. est ille. et e. est ille. et non sunt plura sup-
 posita istius subiecti. a. quare etc. **C** Similiter sequitur
 aliquis homo est. et c. est ille. et d. est ille. et e. est ille. igitur
 aliquis homo est et quilibet est ille. probatur propositio. **I**tem
 prima pars propositio sequitur ex prima parte ante et secunda
 pars ex secunda ut per ergo tota copulativa ex toto et ante est
 verum iuxta opinionem. et propositio falsum secundum eandem igitur etc. **C** Se-
 cundo qua ratione concedit ista promittitur tibi aliquid et
 illud tibi promittitur. concedenda est ista: omnis homo est aial
 et illud est omnis homo. ex quo ly animal supponit confuse
 tamen. **E**t quod ipsa sit falsa arguitur. una pars principalis est fal-
 sa. probatur secunda pars principalis illius copulative est
 falsa igitur etc. ante sic arguitur secunda pars est propositio
 affirmativa in qua predicat velis velis sumptum supponit
 pro pluribus iam existentibus ergo illa est falsa. per conse-
 quentia iuxta perim primo periber. dicentem quod nulla est propo-
 sitio affirmativa vera in qua predicat velis velis sumptum.
C Tertio sequitur ex ista opinio quod si aliquis furatus est ali-
 quam rem tu scis quod tu es ille. et quod aliquis homo est latro et
 tu es ille. et per propositio tu es dignus suspendi. quia quod accusatur
 de furto dignus est suspendi. **E**t quod ille conclusiones sequantur
 patet ex positione. prima. n. significat quod si aliquis homo est
 furatus aliquis re tu scis quod tu es aliquis homo. et secunda
 significat quod aliquis homo est latro et tu es aliquis homo.
 quod verum est. **C** Quarto arguitur. aliquis homo est suus
 filius et isti sunt omnes homines ergo iste homo est suus filius vel

Iste homo est suus filius. Et sic de alijs. p3 pna: qz arguitur a termino stante disjunctive cum medio debito sumpto ad sua singularia sed pns est falsus. igitur et ans. et qz pns sit falsus p3 per opi. na quelz illaz singulariu significat qz iste homo est istius hois filius qd est impossibile. Quinto ex ista opi. sequit qz aliqs homo e suus filius et for. est ho masculus et th nec for. est suus filius nec alius ho a for. est suus filius. que pldo sic p3. posito qz for. sit filius alicuius hominis et nullus alius a for. sit filius que pldo est absurda auditi. Ultimo ex ista opi. seqt qz aliq e particularis affirmativa vera que non pot hre aliquas singulares illa particulari inferentes: que pldo sic p3 de ista ppone aliqd incipit esse qd non incipit ee: quacuqz singulari data bec e falsa: hoc incipit ee qz non incipit ee: qre et.

Secunda opi. ponit qz relatiuum idemptitatis solum supponit pro illo vel pro illis pro quo vel p quibz pdicatu in ppone: in qua ponitur suus ans: verificat de ipso asite: sic qz non supponit p tot quot suus ans: qz ans non verificat p tot p quot supponit. Ex quo inferit qz si ans relatiui p nullo verificat relatiuum p nullo supponit: vt aial e lapis et ho e illud. Secdo dnt qz relatiua idemptitatis sube non pnt ee in eade ppone in q suum ans est extremu principale: pnt th esse du est ps extremi vt filius fratris tui vocant illu. Contra istud scdz arguit sic: na assumptis talis pponeibus: for. est alicuius asinus ambulat: for. no videt cuius asinus currit: for. e cui asinus milatur pla. et multis similibz in quibus oibus p3 ans ee sbz et relatiuum pte pdicati. Contra opi. relatiuoz arguit sic: Nam data illa opi. sequit qz copulativa et disjunctiva de partibus pdictorij non opponunt: vel saltem qz duo contradictoria inter se pdicta sunt fil vera: pbat nam illa est vera: aial non est lapis et asinus e illud: eo qz e vna copulativa cuius ambe ptes sunt ve: et ista filr est vera o e aial e lapis vel nullus asinus est illud. p scda pte: qz ex quo ista omne aial est lapis non verificat p aliquo supposito isti termini aial sequit p opi. qz relatiuum in scda pte p nullo supponit: et cu ipsa scda pars sit negativa sequit ipsaz ee vera qz ois ppd negativa est vera cuius sbz et pdicatu non supponunt p eode scdz opi. Arguitur th qz illud relatiuum supponit p aliquo: nam in ista ppone: aial no est lapis et asinus est illud: supponit ly illud p aliquo: sed p quocunqz supponit terminus in vna pdictorij p eode supponit in alia lz opposito mo: igit in illa nullus asinus est illud supponit pdicatum p aliquo: cuius oppositu dicit ista opi. Secdo arguitur sic: h est vera ois ho est aial qz est rationale: vbi th ly qd non supponit p quo verificat ppd sui antis pbatur nam ppd sui antis non verificat p aliquo: ex quo est vltis cuius subm et pdicatu supponit p multis igit et. nec pot dici qz ly qd supponit p quoz: qz tunc eet magis pfusum qz suus ans qd non vult opi. Tertio ipsi pcedunt hoc sophisma ois ppd vel eius pdictoria e vera: et th e relatio solum pro pponeibus veris pro quibus ly ppd precise supponit igitur. Quarto cum dnt ans est vel ille curret vel erit: ly ans pro nullo verificat et th relatiuum pro aliquo supponit: qz tunc illa scda pars esset falsa qz non e verum cum ipsa equaleat illi ans erit vel curret. Quinto arguitur sic et capio illa ppone chymera volat et illa no scribitur: si subm scde partis pro nullo supponit: igitur p nullo stat nec p aliquo capie ly illud per descriptiones suppositionis sed qn terminus pro nullo alio a se capitur stat materialiter ergo ly illud stat materialiter: et per pns illa est falsa: chymera non scribitur: qz significat qz ille terminus no scribitur. Sexto arguit sic: et sit for. in. b. domo cu platone et cicerone: et credas sic firmiter p tota ista hora tenendo illa in mente: aliquis ho e in. b. domo: et for. est ille: et corrumpt for. in medio instanti illius hore tunc p3 qz lapsa pna medietate hore illd relatiuum capitur pro for. p quo non verificat suum ans: igitur relatiuum supponit pro quo non verificat suum ans. Septimo p positione sequit qz in illa o e animal est asinus vel ho est illud: ly illud solum supponit pro aialibus asinis: et sic ipsa est falsa: et illa vera aliquod aial non est asinus et nihil qz e homo est illud: qz e

falsum: secunda eni significat per ego qz nihil qz e homo e illud aial qz no est asinus: que falsa est: qz omnis ho e aial qd non est asinus. Ultimo arguit sic: si relatiuum supponit pro quocunqz pro quo verificat ppd sui antis sequitur qz illa est falsa aliquis ho est et tu es ille: qz tunc ly ille supponeret pro quolibz hore pro quo antis propositio verificatur quod non vult ista opi.

Tertia opinio ponit qz relatiuum no simplr conuertitur cum suo ante sz prout habuerit respectu ad subm vel ad pdicatu: verbigratia in ista ppone: homo est animal et illud e asinus: ly illud non conuertitur cum illo termino aial sed cu illo termino animal homo et sic refertur ad suu ans: in compatione ad subiectu: et aliqz in copatione ad pdicatu: vt h aial est homo et illud est asinus: refert ly illud ad ly aial in copatione ad istuz terminu homo: qz e pdicatu. Ista opi. negat tales copulativas aial est homo et illud e asinus: homo currit et ille sedet: aliquis ho est latro et ego su ille: immediate post h erit istans et illud immediate post h erit: omnis ho est aial et illud e rationale: pmitto tibi denarium et illum tibi pmitto: pmitto tibi denarium et illum tibi no pmitto. Nam prima significat qz aial e homo et illd aial qz est homo e asinus: Secda significat qz homo currit et qz ho currens sedet: Tertia significat qz aliquis ho e latro et qz ego sum ille homo qui e latro: Quarta significat qz immediate post hoc erit instans et aliqd instans immediate post hoc erit. Quinta significat qz ois homo est aial et illud aial qd est ois ho est rationale et sic de alijs: Deinde ista opi. concedit istas ppones aliquis homo e et quilibz ho est ille: aliquod aial rationale est et quolibz animal rationale est illud. Item iuxta istam viam non v3 bec argumentu aliqd animal qz e asinus e et homo non est illud: igitur aliqd aial est et homo non est illud.

Contra istam opi. arguit sic: naz data ista opinione sequit qz deus est et nullus deus est: pbatur: qz deus est satis p3: et qz nullus deus e: probatur: bec ppd nullus deus est: e vera et h pna marie et assertine significat qz nullus deus e ergo nullus deus est: p3 pna et ans pbatur: et sit h negativa. a. et. b. einus contradictorium: tunc sic: h. a. e verum vel eius contradictorium est verum: igitur hoc e veru demonstrando. a. ista consequentia e bona et ans est verum: igitur et consequens est verum: et qz ista pna sit bona probatur: nam sequit: h est verum vel eius contradictorium est verum: igitur hoc e veru vel eius vi pdictorium est veru: et p pns h e veru: et ans illius consequentie pbat v3 hoc e veru vel eius pdictorium est veru: qz illius pdictorium est verum: igitur hoc est verum: vel eius contradictorium est verum: p3 pna a parte disjunctive ad totam disjunctivam. Secundo sequitur ex ista opi. qz h e falsa: aial est lapis vel tu es illud que tamen sic potest probari vel h est lapis vel tu es illud demando sempte et hoc e aial: igitur aial est lapis vel tu es illud: et ans pro prima pte pbatur: h e lapis vel tu es hoc: igitur h est lapis vel tu es illud p3 pna na ghaliter sequitur copulatiue: igitur per idem et disjunctive. Tertio sequitur istam ho e asinus esse veram si sua pdictoria e vera: quaz tamen oes negant. Et qz ipsa sequitur pbatur sic: h est va si huius veri contradictorium e verum: igitur h e vera si sua contradictoria e vera. p3 pna iuxta opi. Quarto sequit data veritate illius copulatiue. aliquis homo e et quilibet homo est ille. qz aliqua ppd vniuersalis e vera et vere copulabilis alicui particulari affirmatiue et nulli eius singulari est vere copulabilis. p3 qz quelz talis est falsa. iste ho e et quilibet homo e ille. quocunqz homine demonstrato. Quinto sequitur ex ista opi. qd sequebatur ex prima. qz aliquis homo e suus filius et nullus est filius nisi for. et tamen nullus for. est suus filius. que conclusio p3 intuiti. Similiter sequitur qz aliqua propositio est sua contradictoria et tamen nulla ppd vera est sua contradictoria nec aliqua propositio falsa est sua contradictoria. prima pars illius conclusionis p3: et secunda probatur. qz si aliqua propositio vera est sua contradictoria. igitur aliqua ppd vera

CItem si proponitur aliqua talium propositionum: antichristus est futurus homo: cesar est preteritus miles: aliquis homo est mortuus vel interfectus sedens: comedens: vel dormiens: quilibet istarum est dubitanda: eo quod participium potest determinare copulam precedentem presentis temporis vel terminum sequentem: primo modo est quilibet istarum concedenda: et secundo modo neganda: unde primo modo homo propositus antichristus est futurus homo: significat quod antichristus erit homo: et secundo modo significat quod antichristus est qui erit homo: quarum prima est vera et secunda falsa. **C** Similiter ista propositio cesar est preteritus miles primo modo significat quod cesar fuit miles quod est verum: secundo modo significat quod cesar est qui fuit miles: quod est falsum. **S**icut ista propositio aliquis homo est mortuus dormiens sedens vel comedens: primo modo significat quod aliquis homo moriebatur dormiens sedens vel comedens et hoc est verum: sed secundo modo significat quod aliquis homo est qui est mortuus dormiens sedens vel comedens: quod est impossibile. **C** Ultimo si proponuntur tales propositiones: antichristus futurus est: adā preteritus est: aliquis homo mortuus est: iterum dubitande sunt: ante tale participium determinet terminum substantivum ipsius precedentem vel copulam presentis temporis ipsius sequentem: primo modo nego quilibet illarum: prima enim significat quod antichristus qui est futurus est: secunda significat quod adā qui est preteritus est: et tertia significat quod aliquis homo qui est mortuus est: modo certum est quod quilibet sic significando est falsa: Si autem tenetur participium: secundo modo conceduntur omnes: prima enim significat quod antichristus erit: secunda significat quod adā fuit: et tertia significat quod aliquis homo moriebatur: quorum quodlibet est verum. **C** Ex quibus infero quod tales propositiones sunt false: nec mortuus navigat: antichristus generandus et aliquis homo mortuus non sedet vel comedit: quia illa verba ista talibus participiis non constituent unum equivalet alicui verbo ampliativo: sicut facit copula presentis temporis.

Sed forte contra **I**sta instatur sic: sequitur antichristus corruptus est videns igitur antichristus corrumpebat videns et e converso: igitur per idem sequitur antichristus generabitur videns igitur antichristus generandus est videns: ista propositio est bona: si est dubitandum ergo nec propositio. **R**espondeo sicut prius dubitandum tales propositio: antichristus moriebatur videns igitur: antichristus mortuus est videns. **N**am si participium solum determinet substantivum: negat propositio: si vero determinat copulam presentis temporis: cedo conclusionem: quia tunc equivalet isti antichristus videns corrumpebat posito quod antichristus corrumpebat.

Circa ista **A**dhuc dubitat de expositione istarum propositionum: homo generat homo mori vel corrumpe: dicitur quod illi sunt exponende sic: propositiones deicipit et definit ut homo generat homo nunc est et nunc ante presentis istas fuit vel homo nunc non est et immediate post instans presens erit. **C** Similiter ista hoc moritur vel corrumpe exponit iste modo: hoc nunc non est et immediate ante instans presens fuit: vel hoc nunc est et immediate post instans presens non erit. **C** Et licet iste modus exponendi sit bonus et commendatus tamen aliter illas expono: vbi quacumque re assignata que non indivisibiliter vel instantanee producit: dico tale sic exponi: hoc generat: hoc nunc non est et non diu post presens instans erit: hoc moritur vel corrumpe sic exponitur: hoc nunc est et non diu post presens instans erit: sumendo ly diu pro tempore: vel morula conveniente si per ly hoc demonstrat indivisibiliter productum vel de productum deberent tales propositiones exponi primo modo: quia talia simul sunt et facta sunt: sicut per de productione anime intellective et luminis in medio. **S**icut quocumque demonstrato homo propositio hoc adnichilatur debet exponi sic: propositio de definit: ut homo nunc non est et immediate ante homo instans presens fuit vel hoc nunc est et immediate post instans presens non erit. **S**icut ista propositio: iste homo est nunc primo generatus exponitur sicut illa deincipit: ut iste homo nunc est et immediate ante presentis instans non fuit. **C** Item iste homo est nunc primo corruptus sic exponit sicut propositio de definit ut iste homo nunc non est et immediate ante presentis instans fuit. **C** Ex istis sequuntur iste conclusiones antichristus generabitur antequam ipse erit generatus: sicut sol. pertransibit spatium antequam

ipse erit pertransitum. **C** Similiter adam generabatur antequam ipse fuit generatus: sicut tu pertransivisti. a. spatium antequam ipsum fuit pertransitum. Similiter etiam concedit quod antichristus corrumperetur antequam ipse erit corruptus: et adam moriebatur antequam fuit mortuus. **C** Et si queris quomodo debet hec resolvi aliquis homo generatur: antichristus moritur: dico quod prima sic resoluitur: aliquis homo est generandus: et secunda sic resoluitur: antichristus est moriturus: non. n. dicitur illa aliquis homo generatur resolvi aliquis homo est generans: nec illa antichristus moritur aliquis homo est moriens quia per idem illa aliquis homo interficitur sic resoluitur aliquis homo est interficiens quod non est verum. **E**t si dicitur illa propositio aliquid movet resoluitur in istam aliquid est motum igitur a pari et quilibet aliarum. **C** Respondetur negando propositio: nec est similitudo quia possibile est aliquid infinites motum sed non est possibile aliquid infinites esse generatum vel corruptum esse nisi semel quare etc.

R

Respondeo sequenter de suppositionibus relativorum pertractare in qua materia diverse sunt opinionum: quas breviter quo potero secundum ordinem pertractabo: prima opinio in ista materia dicit quod relativum convertitur cum suo ante similiter tamen quo ad significationem quam quo ad modum supponendi: ita videtur quod si ante supponat determinate et relativum supponit determinate: si ante supponit confuse tamen et relativum confuse tamen. Si ante copulative et relativum copulative: **C** Et ista opinio concedit istas propositiones aial est asinus et illud est homo: homo currit et illud sedet: immediate post hoc erit instans et illud erit immediate post hoc: promitto tibi aliquid et illud tibi promitto: et tamen nihil tibi promitto: aliquis homo est suus filius: et aliqua propositio est sua contradictoria: prima significat quod aial est asinus et aial est homo: secunda significat quod homo currit et homo sedet: tertia significat sicut prima pars: et quarta similiter: quinta significat quod aliquis homo est alicuius hominis filius: et sexta significat quod aliquid propositio est alicuius propositio: et sic de infinitis etc.

Contra istam **O**pinio arguit sic: nam data ista opinio sequitur quod hoc. a. est una propositio vltis falsa et cuius supposito subiecti correspondet una singularis vera: probat illas propositio sic: et sit. b. ista copulativa aliquis homo est et quilibet homo est ille: et. a. secunda pars: tunc per quod. a. est falsa: eo quod est vltis affirmativa cuius predicatum supponit determinate et cuius subiecto correspondet multa supposita: et quod cuius supposito subiecti correspondet una singularis vera: probat et suppono: quod c. d. e. sint omnes homines. tunc sic. c. supposito correspondet una singularis vera et sit. d. e. **N**am b. est vera aliquis homo est et. c. est ille: et. d. est ille. et. e. est ille. et non sunt plura supposita istius subiecti. a. quare etc. **C** Similiter sequitur aliquis homo est et quilibet est ille. probatur propositio: **N**am prima pars presentis sequitur ex prima parte presentis et secunda pars ex secunda ut per ergo tota copulativa ex toto et ante est verum iuxta opinionem. et presentis falsum secundum eandem igitur etc. **C** Secundo qua ratione concedit ista promittitur tibi aliquid et illud tibi promittitur. concedenda est ista: omnis homo est aial et illud est omnis homo. ex quo ly animal supponit confuse tamen. **E**t quod ipsa sit falsa arguitur. una pars principalis est falsa. probatur secunda pars principalis illius copulative est falsa igitur etc. ante sic arguitur secunda pars est propositio affirmativa in qua predicat vltis vltis sumptum supponit pro pluribus iam existentibus ergo illa est falsa. per consequentia iuxta presentem primo periber. dicentem quod nulla est propositio affirmativa vera in qua predicat vltis vltis sumptum. **C** Tertio sequitur ex ista opinio. quod si aliquis furatus est aliquam rem tu scis quod tu es ille. et quod aliquis homo est latro et tu es ille. et per presentis tu es dignus suspendi. quia quod accusatur de furto dignus est suspendi. **E**t quod ille conclusiones sequuntur patet ex positione. prima. n. significat quod si aliquis homo est furatus aliquam rem tu scis quod tu es aliquis homo. et secunda significat quod aliquis homo est latro et tu es aliquis homo. quod verum est. **C** Quarto arguitur. aliquis homo est suus filius et isti sunt omnes homines ergo iste homo est suus filius vel

Iste homo est suus filius. Et sic de alijs. p3 pñā: qz arguitur a termino stante disunctive cū medio debito sumpto ad sua singularia sed pñs e st falsus. igitur qz añs. qz qz pñs sit falsū p3 per opi. nā quelz illaz singulariū significat qz iste homo est istius hoīs filius qd est impossibile. Quinto ex ista opi. sequit̄ qz aliqs homo ē suus filius qz for. est hō masculus qz th nec for. est suus filius nec alius hō a for. est suus filius. que p̄clo sic p3. posito qz for. sit filius alicui⁹ hō minis qz nullus alius a for. sit filius que p̄clo est absurda auditi. Ultimo ex ista opi. seq̄t qz aliq̄ ē particularis affirmativa vera que non pōt h̄re aliquas singulares illā particularē inferentes: que p̄clo sic p3 de ista ppōne aliqd incipit esse qd non incipit eē: quacūqz singulari data bec ē falsa: hoc incipit eē qz non incipit eē: qre q̄c.

Secunda opi. ponit qz relativum idemptitatis solum supponit pro illo vel pro illis pro quo vel p quib⁹ p̄dicatū in ppōne: in qua ponitur suus añs: verificat̄ de ipso añte: sic qz non supponit p tot quot suū añs: qz añs non verificat̄ p tot p quot supponit. Ex quo infer̄ qz si añs relatiui p nullo verificat̄ relativū p nullo supponit: ut aial ē lapis qz hō ē illd. Secdo dñt qz relativā idēptitatis sube non pñt eē in eadē ppōne in q̄ suū añs est extremū principale: pñt th esse dū est ps extremū ut filius fratris tui vocant̄ illū. Contra istud scd̄z arguit̄ sic: nā assumptis talis ppōnibus: for. est alicui⁹ asinus ambulat: for. nō videt cuius asinus currit: for. ē cui asinus militat̄ pla. qz multis similib⁹ in qbus oibus p3 añs eē libz qz relativū p̄t p̄dicati. Contra opi. relativorū arguit̄ sic: Nam data illa opi. sequit̄ qz copulativa qz disunctiva de partibus d̄ictorijis non opponunt̄: vel saltim qz duo cōtradictoria inter se d̄ictoria sunt sil vera: pbat̄ nam illa est vera: aial non est lapis qz asinus ē illud: eo qz ē vna copulativa cuius ambe ptes sunt v̄e: qz ista silr est vera oē aial ē lapis vel nullus asinus est illud. p scda pte: qz ex quo ista omne aial est lapis non verificat̄ p aliquo supposito ista termini aial sequit̄ p opi. qz relativū in scda pte p nullo supponit: qz cū ipsa scda pars sit negativa sequit̄ ipsaz eē verā qz oīs ppō negativa est vera cui⁹ subz qz p̄dicatū non supponunt p eodē scd̄z opi. Arguitur th qz illud relativū supponit p aliquo: nam in ista ppōne: aial nō est lapis qz asinus est illud: supponit ly illud p aliquo: sed p quocūqz supponit terminis in vna d̄ictoriorū p eodē supponit in alia lz opposito mō: igit̄ in illa nullus asinus est illud supponit p̄dicatum p aliquo: cuius oppositū dicit ista opi. Secdo arguitur sic: h̄ est vera oīs hō est aial qz est rōnale: vbi th ly qd non supponit p quo verificat̄ ppō sui añtis pbatur nam ppō sui añtis non verificat̄ p aliquo: ex quo est v̄is cuius subm qz p̄dicatū supponit p multis igit̄ q̄c. nec pōt dici qz ly qd supponit p quoz: qz tunc eēt magis p̄sum qz suus añs qd non vult opi. Tertio ipsi pcedunt hoc sophisma oīs ppō vel eius d̄ictoria ē vera: qz th ē relatio solū pro ppōnibus veris pro qbus ly ppō precise supponit igitur. Quarto cum dñ añrps est vel ille curret vel erit: ly añrps pro nullo verificat̄ qz th relativū pro aliquo supponit: qz tunc illa scda pars esset falsa qz non ē verum cum ipsa equaleat illi añrps erit vel curret. Quinto arguitur sic qz capio illā ppōne chymera volat qz illa nō scribitur: si subm scde partis pro nullo supponit: igitur p nullo stat nec p aliquo capit̄ ly illud per descriptionē suppositionis sed qñ termin⁹ pro nullo alio a se capitur stat materialiter ergo ly illud stat māliter: qz per pñs illa est falsa: chymera non scribitur: qz significat qz ille termin⁹ nō scribitur. Sexto arguit̄ sic: qz sit for. in. b. domo cū platōe qz cicerone: qz credas sic firmiter p totā istā horā tenendo illā in mente: aliquis hō ē in. b. domo: qz for. est ille: qz corumpat̄ for. in medio instanti illius hore tunc p3 qz lapsa pñā medietate hore illd relativū capitur pro for. p quo non verificat̄ suū añs: igitur relativū supponit pro quo non verificat̄ suū añs. Septimo p positionē sequit̄ qz in illa oē animal est asinus vel hō est illud: ly illud solū supponit pro aialibus asinis: qz sic ipsa est falsa: qz illa vera aliquod aial non est asinus qz nihil qz ē homo est illud: qz ē

falsum: secunda enī significat per ego qz nihil qz ē homo ē illud aial qz nō est asinus: que falsa est: qz omnis hō ē aial qd non est asinus. Ultimo arguit̄ sic: si relativū supponit pro quocūqz pro quo verificat̄ ppō sui añtis sequitur qz illa est falsa aliquis hō est qz tu es ille: qz tunc ly ille supponeret pro quolibz hōie pro quo añtis propositio verificatur quod non vult ista opi.

Tertia opinio ponit qz relativū nō simplr conuertitur cum suo añte s3 prout habuerit respectū ad subm vel ad p̄dicatū: verbī gratia in ista ppōne: homo est animal qz illud ē asinus: ly illud non p̄uertitur cum illo termino aial sed cū illo termino animal homo qz sic refertur ad suū añs: in compatione ad subiectū: qz aliqñ in cōparatione ad p̄dicatū: ut h̄ aial est homo qz illud est asinus: refer̄ ly illud ad ly aial in cōparatione ad istuz terminū homo: qz ē p̄dicatū. Ista opi. negat tales copulativas aial est homo qz illud ē asinus: homo currit qz ille sedet: aliquis hō est latro qz ego sū ille: immediate post h̄ erit istans qz illud immediate post h̄ erit: omnis hō est aial qz illud ē rationale: p̄mitto tibi denariū qz illum tibi p̄mitto: p̄mitto tibi denariū qz illum tibi nō p̄mitto. Nam prima significat qz aial ē homo qz illd aial qz est homo ē asinus: Secda significat qz homo currit qz hō currens sedet: Tertia significat qz aliquis hō ē latro qz ego sū ille homo qui ē latro: Quarta significat qz immediate post hoc erit instans qz aliqd instans immediate post hoc erit. Quinta significat qz oīs homo est aial qz illud aial qd est oīs hō est rationale qz sic de alijs: Deinde ista opi. concedit istas ppōnes aliquis homo ē qz quilz hō est ille: aliquod aial rationale est qz qdlibz animal rōnale est illud. Item iuxta istam viam non v3 bec argumentū aliqd animal qz ē asinus ē qz homo non est illud: igitur aliqd aial est qz homo non est illud.

Contra istam opi. arguit̄ sic: nā data ista opinione sequit̄ qz deus est qz nullus deus est: pbatur: qz de⁹ est satis p3: qz qz nullus deus ē: probatur: bec ppō nullus deus est: ē vera qz h̄ p̄marie qz assertive significat qz null⁹ deus ē ergo null⁹ de⁹ est: p3 pñā qz añs pbatur: qz sit h̄ negativa. a. qz. b. eu⁹ contradictorium: tunc sic: h̄. a. ē verum vel eius contradictorium est verum: igitur hoc ē verū demonstrando. a. ista consequentia ē bona qz añs est verum: igitur qz consequēs est verum: qz ista pñā sit bona probatur: nam sequit̄: h̄ est verum vel eius contradictorium est verum: igitur hoc ē v̄e vel eius v̄i d̄ictorium est v̄e: qz p pñs h̄ v̄e: qz añs illius consequētie pbat̄ v3 hoc ē v̄e vel eius d̄ictorium est v̄e: qz illius d̄ictorium est verum: igitur hoc est verum: vel eius contradictorium est verum: p3 pñā a parte disunctive ad totam disunctivam. Secundo sequitur ex ista opi. qz h̄ ē falsa: aial est lapis vel tu es illud que tamen sic potest probari vel h̄ est lapis vel tu es illud demfando semp te qz hoc ē aial: igitur aial est lapis vel tu es illud: qz añs pro prima pte pbatur: h̄ ē lapis vel tu es hoc: igitur h̄ est lapis vel tu es illud p3 pñā nā gñaliter sequitur copulativē: igitur per idem qz disunctive. Tertio sequitur istam hō ē asinus esse veram si sua d̄ictoria ē vera: quaz tamen oēs negant. Et qz ipsa sequitur pbatur sic. h̄ est v̄a si huius veri contradictorium ē verum. igitur h̄ ē vera si sua contradictoria ē vera. p3 pñā iuxta opi. Quarto sequit̄ data veritate illius copulativē. aliquis homo ē qz quilibet homo est ille. qz aliqua ppō vniuersalis ē vera qz vere cōpnlabilis alicui particulari affirmativē qz nulli eius singulari est vere cōpnlabilis. p3 qz quelz talis est falsa. iste hō ē qz quilibet homo ē ille. quocūqz homine demonstrato. Quinto sequitur ex ista opi. qd sequebatur ex prima. qz aliquis homo ē suus filius qz nullus est filius nisi for. qz tamen nullus for. est suus filius. que conclusio p3 intuiti. Similiter sequitur qz aliqua propositio est sua contradictoria qz tamen nulla ppō vera est sua contradictoria nec aliqua propositio falsa est sua contradictoria. prima pars illius conclusionis p3: qz secunda probatur. qz si aliqua p̄positio vera est sua contradictoria. igitur aliqua ppō vera

est veri contradictoria: igitur duo contradictoria sunt simul vera sed qd ista conclusio non sit vera arguitur sic: omnis propositio est vera vel falsa: nulla propositio vera vel falsa est sua contradictoria: igitur nulla propositio est sua contradictoria: ista propositio inceleret sumpta minori pro maiori. Et qd ille conclusiones sequantur aliquis homo est suus filius: aliqua propositio est sua contradictoria: propositio per opem ponentem qd loco relativi licitum est ponere suum animum cum tali respectu ponit ergo loco relativi suum animum cum tali respectu et sequitur prolo. Sexto ex ista opem sequitur qd hec est falsa ois homo est aliquid compositum ex oibus suis partibus: cuius oppositum potest hec opem. In illo sophismate ois homo est totum inquantitate. Et qd si sequatur arguitur sic: nam sequitur omnis homo est aliquid compositum ex oibus suis partibus: igitur ois homo est aliquid compositum ex oibus partibus alicuius hominis: vel ois homo est aliquid compositum ex oibus partibus alicuius compositi: sed utriusque est falsum ergo et animum: consequentia. n. arguitur: qd iste terminus suus est terminus relatiui: nec potest ibi aliquid referre nisi illi terminus: propositum: vel istum terminus: homo: sed siue refert unum illorum terminorum siue reliquorum: sequitur illa propositio sit bona. Ad istud argumentum forte respondetur negando illam propositam: dicendo qd solum sequitur qd ois homo est aliquid compositum ex alicuius hominis oibus partibus vel qd ois homo est aliquid compositum ex alicuius propositi oibus partibus: ista qd semper in tali consequente precedat ille terminus alicuius istum terminum omnibus. Sed hec responsio repugnat sibi ipsi: ipsa enim ponit qd relatiui potest stare magis confuse qd suum animum loco cuius relatiui licitum est ponere animum cum tali respectu supponens eodem modo: unde dicit qd in illa aliquis homo est et quilibet homo est ille relatiuum supponit confuse tantum et significat qd aliquis homo est et quilibet homo est: aliquis homo. Similiter in illa aliquis homo est et tu es ille: supponit relatiuum confuse et distributive: et significat qd aliquis homo est et tu non es aliquis homo: Eodem modo dico in proposito: ly suis in ista propositione ois homo est aliquid compositum ex oibus suis partibus supponit confuse et distributive ratione signi vltimo loco eiusdem licitum est ponere suum animum supponens eodem modo confuse et distributive et non confuse animum vel determinate cuius oppositum ponit responsio. Septimo arguitur qd relatiui non potest supponere magis confuse qd suum animum: nam relatiui ex sui natura non plus determinat ad unam suppositionem qd ad aliam: ita qd indifferenter potest supponere discrete determinate confuse tantum vel confuse et distributive et aliquid supponit: ergo supponet talem hominem a suo animum: sed cum nihil dat quod non habet: igitur relatiui non potest supponere magis confuse qd suum animum: consequentia propositio: eo qd antecedens non dat maiorem suppositionem qd habeat.

Sequitur quarta opem. qd ponit qd relatiui significat illud quod significat suum animum veritatem discretius seu minus confuse prout est relatiuum ad suum animum vel saltem non supponit magis confuse qd suum animum. Nam non stat animum supponere determinate et relatiui ad ipsum relatiuum confuse tantum ymo quicquid animum stat determinate et relatiui supponit determinate: sicut quando animum supponit confuse tantum relatiui supponit determinate et si animum copulatiue suum relatiui copulatiue: primum propositum iuxta opinionem in ista propositioe: ly ille supponit pro quolibet homine determinate: et ideo illa copulatiua negatur aliquis homo est et quilibet homo est ille: nam ipsa significat qd aliquis homo est et ille est quilibet homo. Secundum propositum: nam ista opem. negat tales copulatiuas: ois homo est animal et illud est rationale: promitto tibi aliquid et illud tibi promitto. Nam prima significat qd omnis homo est animal et illud animal qd est ois homo est rationale. Secunda significat apud eosdem qd promitto tibi aliquid et aliquid qd tibi promitto tibi promitto. Alterius negat ista opem. istas propositioes: aliquis homo currit et tu es ille et ego sum ille: aliquis homo currit et tu non es ille et ego non sum ille: supposito qd tu et ego sum ois homines currentes. Ista opinio concedit istas conclusiones: oia compossibilia istorum sunt et illa nec sunt finita nec infinita: secunda ois homines similes currunt et tamen nullus istorum mouet: infinite sunt partes for. equa-

les non edicantes et tamen nulla illarum est pars for. Pro prima conclusione assigno illa quatuor contradictoria contingetia: tu curris tu non curris: rex sedet nullus rex sedet: tunc propositio aliqua compossibilia istorum sunt et nulla sunt compossibilia istorum quoniam illa sunt quoniam illa sunt: igitur et cetera. et secunda propositio probatur: qd nulla sunt oia compossibilia istorum: igitur illa nec sunt finita nec infinita. Pro secunda conclusione ponatur qd sex homines sunt oes homines et qd illi currant et qd duo sint albi duo nigri et duo medio colore colorati: tunc propositio prima pars conclusionis probatur et secunda sic arguitur: nulli sunt oes homines similes: igitur nulli illorum mouetur: ista propositio et animum probatur: qd non duo sunt homines similes nec tres nec sic de singulis. Tertia conclusio probatur pro prima parte. Nam due sunt partes sortis equales non edicantes et tres et quatuor et sic in infinitum igitur et cetera. Secunda pars conclusionis probatur: qd nulle sunt partes for. infinite non communicantes. Alterius concedit ista opem. istas conclusiones promitto tibi denarium quem tibi non promitto: necessario aliquid erit qd non necio erit: Jam incipit aliqua pars istius linee esse pertransita que per tempus post hoc erit pertransita: prima conclusio probatur et ponitur qd non sunt plures denarii qd a. et b. et qd iam promittam tibi denarium non limitando. a. nec. b. tunc arguitur sic promitto tibi denarium aut g. denarium quem tibi promitto aut denarium quem tibi non promitto: sed non promitto tibi denarium quem tibi promitto: qd nullam tibi promitto: igitur promitto tibi denarium quem tibi non promitto. Secunda et tertia conclusiones patet per eas exponentes.

Contra istam opinionem arguitur: primo verbaliter sic: nam data ista opem. sequitur qd relatiui in hac propositione aliquid animal est et homo est illud supponit discretius qd suum animum antecedens ut opem. fatetur: sed probatur qd non: antecedens illi relatiui non supponit discrete: igitur relatiui non supponit discretius qd suum animum antecedens: consequentia patet qd ex opposito consequentis sequitur oppositum antecedentis: antecedens patet de se. Secundo supposito qd quilibet homo videat seipsum et non alium: tunc tamen iste for. videt se et alium qd iste for. videt se: igitur cum ista opem. stat contradictio: antecedens sic arguitur: tantum ille for. videt illum sortem: igitur tamen for. videt se: patet consequentia ab vno convertibili ad vnum conuertibile: igitur et cetera. et alia propositio probatur qd plato videt se ut suppono et plato est aliquid for. igitur aliquid qd for. est. Secundo arguitur ista esse veram: omnis homo est animal et illud est rationale: quod ille homo est animal et illud est rationale: et iste homo est animal et illud est rationale et sic de alijs: igitur omnis homo est animal et illud est rationale: patet consequentia qd iuxta istam opinionem sequitur iste homo est et tu non es ille: et iste homo est et tu non es ille et sic de alijs: igitur quilibet homo est et tu non es ille. Quarto ex ista opem. sequitur qd aliqua propositio est vera: si sua contradictoria est vera: quod probatur esse impossibile: sequitur enim aliqua propositio est vera si sua contradictoria est vera: et omnis propositio que est vera est propositio vera: igitur propositio vera est vera si sua contradictoria est vera: consequens impossibile et consequentia patet cum reducatur in syllogismum. Quinto arguitur contra illud quod dicebatur: qd quando antecedens relatiui supponit confuse tantum relatiui supponit determinate. Nam ex ista sequitur qd si est falsa: omnis homo est animal quod est rationale: qd ex ipsa sequitur qd omnis homo est animal et illud est rationale: modo hoc est falsum: eo qd ista propositio significat qd omnis homo est animal et illud animal qd est omnis homo est rationale: sed qd illa sit vera omnis homo est animal quod est rationale: probatur: qd iste homo est animal qd est rationale et iste et ista et sic de alijs: igitur et cetera. consequentia patet a singularibus ad vniuersalem. Similiter homo est animal qd est rationale et nihil est homo quin illud est animal qd est rationale: igitur omnis homo est animal quod est rationale: consequentia patet ab exponentibus ad exponentam: et antecedens est verum: igitur et consequens. Item tamen animal qd est rationale est homo: igitur omnis homo est animal qd est rationale.

consequentia patet ab exclusiva ad suam universalem de terminis transpositis & antecedens est verum. ergo & consequens. qd antecedens sit verum probatur. qd animal qd est rationale est homo & nihil non animal qd est rationale est homo igitur &c. patet consequentia ab exponentibus ad expositum. C. Similiter contradictorium illius est falsum. igitur ipsa est vera. antecedens patet. eo qd illud est falsum aliquid qd est homo non est animal qd est rationale. C. Sexto arguitur iterum in eodem. Nam data illa responsio sequitur qd non semper terminus supponens respectu verbi de presenti non ampliatini supponit pro eo qd est. cuius oppositum ipsi dicunt & etiam improbatum est superius consequentia probatur. & capio illam propositionem antichristus est. & quero utrum subiectum supponit pro eo qd est vel non. Si non habet intentum. si sic & cum subiectum non superponat nisi pro antichristo: igitur supponit pro antichristo qui est & per consequens supponit pro antichristo & ille est. patet consequentia per responsionem ex quo ibidem supponit relativum discrete vel determinate. C. Item sequitur qd iste terminus chymera que est. non significat chimeram que est. sicut etiam hec est falsa. promitto tibi denarium quem tibi promitto. qd sicut ex ista sequitur qd aliquem denarium tibi promitto ita ex illa sequitur qd chymera est. sed probatur qd hoc sit falsum. & capio illam propositionem chymera que est. est. tunc tu intelligis illam ergo intelligis subiectum & per consequens intelligis significatum subiecti sed subiectum significat chimeram que est. igitur tu intelligis chimeram que est: & tamen non sequitur qd chymera est. C. Septimo arguitur principaliter contra istam propositionem concessam: omnia compossibilia istorum sunt & illa nec sunt finita nec infinita. Nam per responsionem ipsa est una copulativa cuius quelibet pars est vera. igitur quicquid stat in veritate. cum una istarum stat cum alia sed cum ista omnia compossibilia istorum sunt. stat qd aliqua compossibilia istorum sunt. ergo ista eadem stat cum ista & illa nec sunt finita nec infinita. qd est impossibile & contra opinionem. & sic patet qd hec opinio non est isto modo vera.

Opinio quarta ponit qd relativum relatum ad suum ans respectu alicuius actus competens cuius supposito antecedentis supponit eque confuse sicut suum antecedens. ut patet in ista. homo qui est risibilis currit. homo qui est animal disputat. sed quando relativum refertur ad suum antecedens respectu alicuius actus competentis aliquibus suppositis antecedentis & non omnibus: tunc relativum supponit minus confuse qd suum antecedens: ut patet in ista homo qui est albus currit. C. Et ulterius ista opinio ponit qd omnis propositio hypothetica cuius extremum 2^e partis capit suppositionem ab extremo prime partis categorice est verificabilis vel inferibilis verbi gratia: aliquis homo est & tu es ille: sic habet inferri vel verificari: iste homo est & tu es ille & iste homo est aliquis homo: igitur aliquis homo est & tu es ille. C. Similiter aliquis homo est & tu non es ille: sic probatur: iste homo est & tu non es ille & iste homo est aliquis homo: igitur aliquis homo est & tu non es ille. C. Ista opinio concedit multas mirabiles conclusiones & auditui absurdas: prima est qd aliqua copulativa mentalis est vera cuius una pars principalis est falsa probatur & capiatur illa propositio: Aliquod animal est & si tu es illud tu es asinus: que sit. a. tunc. a. est una copulativa vera cuius altera pars principalis est falsa: antecedens probatur & primo pro prima parte sic: hoc animal est: & si tu es illud: tu es asinus & hoc animal est aliquod animal: igitur aliquid animal est & si tu es illud tu es asinus: & per ly hoc demonstro asinus: tunc per consequentia per opi. qd dicit opi. qd quilibet talis est categorice inferibilis. Et qd secunda pars illius copulative principalis sit falsa arguitur. Nam ipsa est una copulativa de nominata ali. si: cuius antecedens est verum & consequens falsum igitur &c. Et qd antecedens istius sit verum probatur: qd in ista aliquod animal est & tu es illud est verum per consequentia consequentia illius conjunctionis si: non mutatur si

gnificatio alicuius termini nec suppositio: igitur adhuc est illa propositio vera & pars illius conditionalis falsum ut patet igitur &c. C. Secunda conclusio quam ista opinio concedit est qd aliqua disjunctiva mentalis est falsa: & tamen altera pars principalis est vera: probatur conclusio de illa: nullum animal est vel non si tu es illud tu es asinus: Et qd ista disjunctiva sit falsa probatur: qd suum contradictorium est verum ut patet de copulativa accepta: & probatum est: & tamen secunda pars eius principalis est vera: probatur: secunda pars illius copulative est falsa ut probatum est: & secunda pars illius disjunctive est contradicens illi parti: igitur ista pars est vera. C. Tertia conclusio quam ista opinio concedit est: qd aliqua copulativa significans precise iuxta compositionem terminorum est falsa & tamen nulla eius pars principalis est falsa: probatur de ista copulativa aliquis homo est & tu es ille & ego sum ille tunc illa copulativa est falsa: quocumque demonstrato est illud falsum qd tu es ille: & ego sum ille & tamen quelibet eius pars principalis est vera ut patet de prima secunda & tertia. C. Quarta conclusio est ista qd aliqua disjunctiva significans precise iuxta compositionem suorum terminorum est vera & tamen nulla eius pars principalis est vera ut patet de ista disjunctiva: nullus homo est animal ego non sum ille vel tu non es ille &c. C. Quinta conclusio est ista: qd aliqua est propositio in qua arguitur a disjunctiva ad alteram eius partem cum contradictorio unius partis est non bona: ut patet de ista nullus homo est vel ego non sum ille vel tu non es ille & aliquis homo est: igitur ego non sum ille vel tu non es ille. C. Sexta conclusio arguendo a tota copulativa ad alteram eius partem non per consequentia ut patet de ista aliquod animal est & si tu es illud tu es asinus: ergo si tu es illud tu es asinus: cum antecedens sit verum ut per argumentum est & pars falsa. C. Septima conclusio est qd aliquae singulares sunt quarum una est affirmativa de presenti & de recto: & alia est mere negativa de presenti & de recto: quarum subiecta convertuntur totaliter & predicata: & copule deducto syncategoremate preter actum dividendi: & tamen ille propositiones sunt simul vere ut patet de istis aliquis homo est & tu es ille: aliquis homo est & tu non es ille: sumptis secundis partibus earumdem. Sed qd tales conclusiones regulis Ari. sunt contrarie ideo conclusiones non sunt tenende nec opi. veritamen ille tres ultime possunt rationabiliter sustineri.

Contra tamen alias quatuor conclusiones contingit arguere pro probando qd si alicuius copulative altera pars est falsa: qd tota copulativa est falsa. Nam quodcumque duo significata sic se habent qd unum est verum & reliquum falsum ex his duobus potest componi unum significatum falsum: cum igitur ista copulativa: aliquod animal est & si tu es illud tu es asinus: habeat duas propositiones quarum significata unum est verum & reliquum falsum per rationem: igitur ex his duobus potest componi unum significatum falsum: ponatur ergo & tunc arguitur sic: illud significatum compositum est falsum: sed illud est significatum primarium illius copulative aliquid animal est & si tu es illud tu es asinus: igitur significatum primarium illius est falsum: & per consequens illa propositio est falsa cuius oppositum ponit responsio. C. Consimile argumentum potest fieri contra aliam conclusionem ponentem qd aliqua copulativa est falsa cuius nulla pars principalis est falsa: dicendo qd ex duobus significatis veris componitur unum significatum verum qd non distinguitur realiter significato illius copulative. C. Et per ista argumenta consequenter impugnantur alie due conclusiones de disjunctivis. C. Item arguo probando qd secunda pars illius copulative est vera aliquod animal est & si tu es illud tu es asinus. C. Nam ista conditionalis foret bona si tu es animal tu es homo: si ly animal sciret determinate: per opi. qd tunc ille modus arguendi est bonus si tu es hoc animal tu es homo: si tu es hoc animal tu es animal: igitur si tu es animal tu es homo: cum igitur secunda pars illius copulative sit una conditionalis cuius relativum stat deter-

missate per opi. ergo ipsa est ita vera sic esset ista si tu es animal tu es asinus: dato qd ly animal staret determinate in ordine ad conditionalem. **C**Item arguo qd non pot eē talis propositio mentalis cuius extremum capit suppositionem ab extremo alterius propositionis qd si sic: sit ergo illa: tu es ille: tunc quero vtruz ly ille sit predicatū vel nō. Si non est predicatum: ergo talis nō est propositio mentalis. Si autem sit predicatum ergo est intentio vel terminus compositus ex intentione et aliquo actu: consequens est manifeste falsum: et consequentia probatur: qd propositio mentalis componitur ex intentionibus cum actu aie componendi vel diuidēdi: vel saltem ex terminis compositis consignantibus intentionē et actuz: vt for. est oīs homo: punctus est indivisibilis: adhuc si concederetur qd illud relatiuum in mente potest esse intentio vel terminus compositus: tunc statim sequitur qd non capit suppositionem ab extremo alicuius alterius propositionis cuius oppositum dicit hec opinio.

Reprobatis his opinionibus relatiuorum restat nunc opi. veram et probabilē pertractare pro quo est primo sciendum qd qōdam ē relatiuum sube qōdaz accidētis: relatiuum accidentis est sicut tantus talis et c. **C**Relatiuoz sube qōdā sunt relatiua idētitatis qōdā diuersitatis: relatiua diuersitatis sunt sicut aliud et c. **C**Relatiuorum idētitatis quedam sunt reciproca vt se suus. Et quedam non reciproca vt iste ille qui que qō. **C**Relatiuorum reciprocorū quedam dicuntur relatiua reciproca nō possessiua sicut h relatiuum reciproca se: quedam dicuntur relatiua reciproca possessiua vt suus sua suum. **C**His p suppositis descendo ad regulas relatiuoz. **P**rima regula ē qd relatiua accidentium et relatiua diuersitatis non habēt eandem suppositionem quā habent sua ascendētia ymo variantur eorum modi supponendi scdm varietates synthegorematum eis prepositorū vt coruus est niger et quilibet ethiops est talis: relatiuum supponit confuse tm et suum antecedens. s. niger supponit determinate. **S**ecunda regula est ista qd relatiuum idētitatis sube relatiuz ad suum antecedens in eadem cathēgorica sui antecedētis semper supponit eodez modo sicut suum antecedēs: vt omnis homo qui currit disputat: relatiuum supponit confuse et distributiue: omnis homo est animal qd est ratio nale: promitto tibi denarium quē tibi nō promitto: vtruz hūz relatiuum stat confuse tm: homo qui currit mouet: iste homo qui sedet disputat: in prima supponit relatiuz determinate et in secunda discrete. Et sic ē de his ita dico de alijs: vt omnis homo videt se stat confuse et distributiue aliquis homo diligit filium suum ly suuz stat determinate: filius illius sortis vocant illum: ly illum stat discrete et sic de consimilibus infinitis. **E**x isto sequitur veritas talium propositionum: omnis homo est animal qd est rationale: tu differs ab animali qd est asinus: promitto tibi denarium quem tibi non promitto et promitto tibi denarium que m tibi promitto: veritas primarum duarum patet p suas exponentes: alie due etiaz patent supposito qd pmitatur denarius nullum certum limitando: vnde sicut non est inconueniens qd necio animal ē homo et necessario animal nō est homo: ex quo ly necessario cadit super totum cōplexuz sequens si c nō est inconueniens qd pmitto tibi denariuz quē tibi promitto et promitto tibi denariuz quē tibi non promitto ex quo ly promitto determinat totum subsequens faciens ipsum stare confuse tm: vbi tamen ly promitto caderet solum super ly denarium et non super relatiuum vel concederē qd promitto tibi denarium quem tibi non promitto et alteram negarē.

Contra istam regulam arguitur sic. **I**staz data regula sequitur hāc cōsequentiaz fore bonā: omnis homo qui est alb⁹ currit igitur omnis homo currit: probat nam in illa omnis homo currit sit distributio indifferenter pro omni homine albo et nigro: cum igitur relatiuum debet referrī ad suum antecedens et eodem modo supponere vt dicit responsio;

ergo non obstante relatione supponit in illa omnis homo qui est albus currit ly homo tam pro nigris quam albis. **S**ecundo arguitur sic: si fieret restrictio per relatiuz tunc equaliter esset illa vera omnis homo currit qui ē albus: quāuis non omnis cureret: nec omnis homo esset albus: sicut alia: quod tamen non est verum. **T**ertio arguitur sic nomen relatiuum habet resoluī in conuentionē copulatiuam et p nomen relatiuum: ergo illa omnis homo qui ē albus currit significat tm sicut illa omnis homo et ille homo est albus currit et illa v3 illam omnis homo currit et ille homo est albus: ex qua sequitur qd omnis homo currit qui est albus: ex qua sequitur qd omnis homo currit: igitur et c. **Q**uarto illa non est vniuersalis: qd relatiuum ad solum vnum suppositum refertur: et per cōsequens subiectum illius habet tantuz vnum suppositū: antecedens probatur: qd diuersa demōstratio per eundem terminum facit diuersitatem propositionis: igitur per idē simili ratione et diuersa relatio: ergo si fiat i illa propositio: ne diuersa relatio illius termini qui ad diuersa supposita: sequitur qd omnis homo qd est albus currit erit diuersa p positiones et non vna tm. **Q**uinto arguitur sic: dicēdo iste homo et iste homo et sic de singulis omnes demonstlando qui sunt albi: currunt: implicatur omnem hominem esse animal album et omnem hominem currere: s3 in illa: omnis homo qui est albus currit: sit relatio solum respectu singularium: ergo si relatiōe facta ad singulares implicatur qdlibet suppositum illius termini esse hominem album et currere: sic etiaz significabit illa: omnis homo qui est albus currit facta relatione ad illum terminuz cōmunem. **S**exto arguitur sic: si omnis homo qui est albus currit: et for. est homo: igitur for. qui est albus currit: consequens falsum: casu possibili posito ergo et antecedens: nō minor: igit. maior: quocūqz casu posito. **A**d id arguitur contra illam propositionē concessam pmitto tibi denarium quem tibi promitto. **I**stam illo casu posito ego non promitto tibi istum denarium quem tibi promitto nec istum et sic de alijs: ergo non promitto tibi denarium quem tibi promitto: cōsequētia patet qd arguit. ab omnibus singularibus alicuius termini stantis confuse et distributiue ad eundem. **I**tem si promitto tibi denarium quem tibi promitto: igitur promitto tibi denarium et illum tibi promitto: et per consequens aliquēz denariuz tibi promitto qd est contra casum: oīa p3: qd illud relatiuum quem h3 resoluī per et illud.

Ad ista respondetur ad primū posito casu. **C**om muni qd omnes homines albi currant et quidam nigri se deant et quidam currant: concedo illam omnis hō qui est albus currit: esto qd masculi sint albi: et nego consequētiā cum infertur: igitur omnis homo currit: et cōcedo qd in illa: omnis homo currit: stat ly homo pro quolibet homine indifferenter: et concedo tunc qd sic referendo ly qui ad illum terminum significabit illa ppositio: qd omnis homo sit albus et qd omnis homo currit: et sic esset falsa. **S**ed inconcessa dico qd distributio non cadit solum super ly homo pro quolibet supposito talis termini homo: s3 cadit super ly homo qui est albus pro quolibet pro quo verum est qd ille est homo qui est albus: consimiliter sicut ē de illa: omnis homo albus currit.

Sed contra tūc tibi significaret qd omnis homo qui omnis homo albus est albus currit: qd falsum est: qd tunc aliquis esset omnis homo albus. **E**t confirmatur per hoc: naz illa aliquis hō qui est albus currit: significat qd aliquis homo qui aliquis homo albus est albus: currit: ergo consequenter vniuersaliter significabit vniuersalis. **I**tem euz dicitur omnis homo albus qui est albus currit: refertur ly qui pro quo liber homine albo: Similiter hie omnis homo currens qui est albus currit pro omni homine currente: euz ergo ly hō nō determinetur per aliquod tale appositum pcedens relatiuum sequitur qd erit relatio simplex ad illū terminū indifferenter pro quolibet homine. **C**Ad primū

istomz dico qd licet referatur ly qui pro quolibet homine al-
 bo non tamen sic confuse vt si antecedens illius sic distri-
 butum ponatur loco relativi ceteris paribus manebit eq-
 ualencia i veritate vel falsitate sed referatur ad ly homo pro
 omnibus hominibus albis distincte vel sigillatim sicut h^o
 relatiuum se refertur i illa omnis homo videt se: que non
 valet illam omnis homo videt omnem hominem: nec illa
 aliquis homo videt aliquem hominem: equalz huic aliqz
 homo videt se: id^o affirmatio illius argumenti solum tenet
 de materia et non de forma. ¶ Unde est notandum qd qz
 nis relatiuum supponat in illa omnis homo videt se con-
 fuse et distributive sicut suum antecedens non tamen lici-
 tum est ponere loco relativi suuz antecedens: cum distri-
 butioe: et causa est qz qstucunqz relatiuz supponit confu-
 se et distributive adhuc eius suppositio dependet a suppo-
 sitione sui antecedentis: et ideo variata suppositione anti-
 variatur suppositio relativi ideo non sequitur: omnis h^o
 videt se ergo omnis homo videt omnem hominem sed de-
 bet sigillatim vel diuisim intelligi relatio iste homo videt
 se et ille. ¶ Ex quo infertur illam consequentiam no va-
 lere: tñ sor. videt se ergo omnis videns se est sor. vel er-
 go nihil qd non est sor. e videns se: qz aliter refertur ly se
 in vniuersali exclusiua: et exponete: vnde illa tñ sor. videt
 se: debet sic exponi. Sor. videt se et nihil non sor. vidz sor.
 Et vniuersalis sibi correspondens debet esse illa: omne vi-
 dens sor. est sor. et illius omne videns se est sor. est b ex-
 clusiu: tñ sor. est aliquid qd videt se. Ex quo patz dato qd
 nullus videat se nisi ille sor. et qd omnis homo videat sor.
 illa tñ ille sor. videt se est falsa qz non tñ ille sor. videt illuz
 sor. igitur non tñ iste sor. videt se: probatur consequentia:
 nam ex opposito sequitur: tñ iste sor. vidz se ergo tñ iste
 sor. videt istum sor. patet consequentia: eo qd subiecta con-
 uertantur et copule conuertuntur et predicata. ¶ Simi-
 liter probatur qd relatiuum supponit discrete pro isto ho-
 mine vt pz eo qd refertur ad illum terminuz discretu iste
 sor. supponit discrete. Similiter iste propositiones puer-
 tuntur iste videt se et iste videt istum: ergo vt qd eadē ad-
 dita ea que resultabunt erunt conuertibilia. ¶ Ad aliud ue-
 go consequentiaz: pro quo est notandum qd quando ante-
 cedens relatiui solum habet illa supposita que habet ter-
 minus respectu cui^o fit relatio tunc refertur relatiuz pro
 quolibet qd esset suppositum antecedentis positi per se:
 vt omnis homo qui est risibilis est animal: omnis homo
 qui est mortalis est rationale: sed quando antecedens het
 plura supposita de se qz terminuz respectu cuius refert:
 tunc non pro omnibus illis fit relatio qualiter e in propo-
 sitione et sic patet solutio. ¶ Ad secundū argumentuz pinci-
 pale factū: negatur consequentia: qz restrictio termini solu
 denotatur per immediatas appositiones determinantis ad
 determinatū. Non enim est idem omnis homo albus e
 et omnis homo est albus: nec idem est omnis propositio
 est vera cuius contradictoriuz est falsum et omnis propo-
 sitio cuius contradictoriuz est falsum est vera: omnis pro-
 positio est vera que precise significat sicut est et omnis pro-
 positio que precise significat sicut est est vera: nec est idez
 omnes proportionēs sunt equales quaruz denominatio-
 nes sunt equales et omnes proportionēs quaruz denomi-
 nationes sunt equales sunt equales. Et sic nec est equiva-
 lens dicere: omnis homo qui e albus currit: et omnis h^o
 currit qui est albus: sequitur. n. omnis homo currit qui e
 albus sed omnis homo niger est homo: igitur omnis ho-
 mo niger currit qui est albus: consequens est impossibile
 et contra casum. ¶ Ad tertium dico qd regula non t3 vni-
 uersaliter: sed solum qñ nulla dictio habens vim confun-
 dendi precedit relatiuum: sed in proposito precedit ly ois
 relatiuz. assumptuz patet in talibus: omnis homo e ani-
 mal qd est rationale: tu non differs ab asino qui est pater
 tuus: imediate post hoc erit istans qd imediate post hoc
 erit in infinitum mota est aliqua pars que est in corpore
 sor. et sic de consimilibus infinitis in quibus relatiuum no
 habet resolui per et ille illa illud. ¶ Ad quartum nega-
 tur qd diuersa relatio quo ad diuersa supposita in eadem

propositione facit diuersitatem eiusdem propositionis: h^o
 tamen diuersa relatio in diuersis propositionibus ceteris
 paribus faciat aliqñ non solum diuersitatez propositionū
 sed quo ad veritatem vel falsitatem: et sic dico consimili-
 ter qd in eadem propositione bene potest esse diuersa de-
 monstratio vt cu3 dicitur tu es b et b: vbi per primum b
 demonstro lignum et per secundū lapidem. ¶ Ideo cu3
 relatiuum refertur suum antecedens respectu pdicati co-
 petentis cuiuslibet supposito antecedentis refertur pro quo
 libet eius supposito: vt b omnis homo qui est risibilis e
 rationalis. ¶ Ad quintum concedo illud qd concluditur
 in fine qz dico qd in illa omnis homo qui est albus currit:
 non fit relatio pro quolibet eius supposito vel singulari
 talis termini homo: sed pro quolibet homine albo vt dictū
 est. Ideo illa omnis homo qui est albus currit no tot ha-
 bet singulares sicut illa omnis homo currit qui est alb^o:
 qz nulla talis. i. iste homo qui est albus currit: est singula-
 ris: igitur omnis homo qui est albus currit nisi per ei^o sub-
 iectum solum demonstretur homo albus: sicut nulla talis
 h^o coloratum est: est singularis illius vltis omne coloratum
 est nisi per eius subiectum demonstretur coloratum. ¶ Ad
 sextum nego consequentiaz. Et si dicitur qd ibi arguitur a
 termino stante confuse et distributive ad suum inferi^o cu3
 debito medio igitur et c. respondetur primo negando con-
 sequentiam: quia sub termino stante confuse et distribu-
 tive immobilis non contingit descendere: modo certuz e qd
 ille terminus homo stat confuse et distributive immobilis:
 cum sit pars subiecti: sicut non sequitur istius quelz pars
 est pars asini s3 ista ps tua est pars: igitur istius ista pars
 tua est pars asini: sicut etiam non sequitur: omnis homo
 habens equum equitat illuz: iste est equus: igitur omnis
 homo habens istum equuz equitat illuz. ¶ Aliter potest
 dici negando qd a termino stante confuse et distributive mo-
 bilis adhuc: ad qdlibz suum inferius cum debito medio
 fit bona consequentia: sed opz qd p tunc supponat p quo
 libet suo inferiori qualiter no est in proposito eo qd ille ter-
 minus homo restringitur p illud adiectiuum alb^o ad sup-
 ponendum copulatiue solu pro hominibus albis. ¶ Un-
 non sequitur quilibz homo currit ista mulier est homo: igitur
 ista mulier currit: vt pz intuenti: et tamen certuz est qd ar-
 guitur a termino stante copulatiue ad suum inferius: sed
 ideo non v3 argumentum qz pro tali suo inferiori no sup-
 ponit sed solum pro hominibus masculis. ¶ Tertio di-
 citur et melius qd non arguitur a superiori ad suum inferi^o
 qz ly homo restrictus per ly albus non est terminus su-
 perior: nisi ad terminos significates humana supposita al-
 ba i masculio genere qre. ¶ Ad duo rñ def ad alia duo ar-
 gumenta facta h^o illam propositionē concessam: promitto
 tibi denaris que tibi promitto. ¶ Ad primū argumētū ne-
 go consequentiam: eo qd arguitur respectu scdi termini si-
 cut non sequitur: non omnis homo est animal nec omnis
 homo est hoc animal nec sic de singulis et ista sunt oia anima-
 lia: igitur non omnis homo est animal. Similiter non seq-
 tur iste terminus homo non significat primarie istuz ho-
 minem: nec illum nec illum nec sic de singulis et isti sunt
 omnes homines: ergo iste terminus homo no significat
 primarie hominem pz. n. qd in qualz istarum antecedens
 est verum et consequens falsum. ¶ Ad aliud nego conse-
 quentiam: causa autez quare negatur: dicta est superius
 quando relatiuum precedit terminus habens vim con-
 fundendi: tunc relatiuum non habet resolui: sed sic e in p-
 positio eo qd illud verbum promitto habet vim confun-
 di confuse tñ terminum immediate sequentem se: et ita
 complexum sicut incomplexum et c.

Tertia regula est ista relatiuum idempti-
 ptatis sube ypothetice re-
 latiui ad suum antecedens supponens confuse tñ no sup-
 ponit eodem modo sicut suum antecedens sed precise de-
 terminate: habendo respectuz ad totam compositionem
 sui antecedentis: vt omnis homo est animal et illud est ra-
 tionale: illud relatiuum: illud: stat determinate habendo
 respectum ad totā compositionem sui anti-
 tis. Et isto mo-

patet falsitas talium pponit. omnis homo est aial et qdlibet risibile est illud: omnis homo est aial et ego su illud: omnis ho est aial et illd est ronale: pna. n. significat q ois homo est aial et qdlibet risibile e aial q est omnis homo: Scda significat q ois ho est animal et ego sum aial q est omnis ho: Tertia significat q ois ho e aial et illd aial qd est ois ho est ronale: mo certum q quelz istaz sic significando est falsa. Sequitur et falsitas aliquaz pponit: v3 ego indigeo oculo ad videndu et illo indigeo: ad videndu requiritur oculus et ille requirit ad videndu: ad eqtandu requirit equus et ille requirit ad equitadu: promitto tibi denarium et illu tibi pmitto. Prima eni significat q ego indigeo oculo ad videndu et aliquo oculo quo indigeo ad videndu indigeo ad videndu. Scda significat q ad videndu requirit oculus et aliqs oculus q requiritur ad videndu requirit ad videndu. Tertia significat eode mo et sic. Quarta: mo certu e q quelz illaz e falsa sic significando: presupposito p prima q habere duos bonos oculos: et pro vltima q promitterem tibi denarium nullum denarium promittendo.

Sed forte

protra ista dicta arguit sic: pnao pbando illam ois ho est aial et illud est ronale et arguit sic: iste ho e aial et illud est rationale et ista: et sic d singulis et isti sunt oes hoies: igit ois ho e aial et illud est ronale: pna p3 eo q ams est vna copulativa ex cuius prima pte segtur prima ps pntis et ex scda scda vel saltis e eade: ergo pna bona. Scdo arguit pbado q si ad videndu requirit oculus q ille requirit ad videndu. Itaz hec pna est bona: ad videndu requirit oculus: q ocul? requiritur ad videndu: sed hec pna puerit cu conditionali negata ergo et. Et q illa pna sit bona p3 per puerfione simplicem. Tertio arguit pbando q si promitto tibi denarium illu tibi pmitto: na si pmitto tibi denarium aliqde denarium tibi pmitto igit et. et ams pbatur et ponat sic pri? q ego nullu denarium tibi promittedo pmitta tibi denarium et postea soluam tibi denarium tuc arguit sic ego soluam tibi denarium: igit soluo tibi denarium que promisi vel denarium quem non pmisi: si soluo denarium que pmisi: et soluz mo soluo tibi. a. denarium: igit .a. denarium tibi pmisi: et per pns aliqde denarium tibi pmisi qd erat pbadu. Si aut soluo denarium que non pmisi tunc arguit sic: ego pmisi tibi vnu denarium que adhuc no solui nec soluebam nec aliquo mo satisfeci pro illo: igitur adhuc teneor soluere vel satisfacere pro denario pmisso: ergo soluto vno denario heo soluere alius et eade rone 3^m et sic deinceps: qd non videt veru. Itz soluto vno denario vey e q solui debitum et satisfeci pro debito: q: amplius non teneor soluere aliqd ceteris paribus et nihil soluo nisi aliqde denarium: ergo aliqs denari? erat debitus et non nisi q: fuit tibi pmissus: igitur aliqez denarium tibi promisi.

Ad ista respondetur

Ad pnu negando pnam eo q ibidem arguit a pluribus supponibus determinatis ad vna determinata: sicut no seqt aliqs ho e et tu es ille: et aliqis ho est et ego suz ille: igitur aliqs ho est et ego suz ille et tu es ille: certu e q n v3 pna: s3 oportet sic argui: aliqis ho est et tu es ille et idem aliqis ho est et ego sum ille igit et. pcedit pna: et negat ams. Itz i pposito debet sic argui: iste ho est aial et illud aial q est ois ho est ronale et sic de alijs igitur et. et sic arguendo pcedit pna: et negat ams. Et tunc ad argumentu quelz singularis scde ptis antecedentis est eadez cu scda pte pntis: dicit negado: eo q in ante supponit relatiu discrete respectu vnius pponis et in pnte stat determinate respectu alterius copositionis. Et si ponit q ille ptes sint eedez pposita pna illa: negabo eadem. Et si arguit sic: ams et pns conuertunt: igitur pna bona: concedo q illa pna est bona: hoc non obstante qua docunqz pponit est neganda. Et si arguit sic: illa pna e bona et ams est pcedendu a te ergo et pns. C. huc rñdetur primo pcedendo q pns est pcedendu a me: et si vterius arguitur: pns e pcedendu a te et tu negas ipsuz: ergo male rñdes: rñdes pcedendo pna: et negando mino: et nec

est inconueniens in tali casu negare actuz pnam. C. Uel aliter dñ pcedendo illa pnam: illa pna est bona et ams e cedendu a te igit et pns: et negando ams: si dñ q p pte: dico q pponant ptes diuisive et statim videbit p qua pte. Ex bis p3 q in casu isto heo pcedere illa esse vera: omnis ho est aial et illud est ronale: et pntue ea negare cu pponit: et causa est: q: aliud est pcedere pponit esse vera et aliud est concedere pponit. C. Ad hoc. n. q ppo sit digna concedi requirit q apud coez modu loquendi ipsor disputantuz si gñificet ipsa ipsi rñfali pmarie vey vl q sibi filis vel alia oblige vel q ipsa vel tal alia apud coez modu loquedi disputantiu fuisset va. Concedere aut pponit esse vera: est concedere ipsaz pmarie significare vey qualr e in pposito igit et. C. Ad scdz argumentu cu arguebat ad videndum requirit oculus: igit oculus requirit ad videndu nego pnam: nec est puerfio simplex: cu ibidez non fit de subo predicatu et econtra manente eade suppone: sic ergo d3 conuertit: ad videndu requirit oculus: aliqd ad qd requirit oculus est videre. Silt illa ad equitadu requirit equus sic conuertit: aliqd ad qd requirit equus est eqtare: verita: meu iuxta istud pot pcedi q non ad hoc q tu vides requiritur oculus tuus: q: non requiritur oculus tuus: pbat q non op3 esse oculu tuu. Itz quero quid dicit ly requiritur vel dicit necitatez vel vtilitate. Si necessitate hñ ppositu: Si vtilitate supposito q tu non videas: p3 q ad hoc q tu videas no est vtilis oculus tuus ex eo q te videre no e. Itz si ad te videt requiritur oculus chymere: qd est falsu. Itz tota ro cogens est ista si tu vides tu vides p oculu tuu: igitur ad h q tu videas requiritur oculus tuus s3 ista ro no valet: eo q ams est vna pditionalis mere necia et pns cu thegorica affirmatina non necia: non obstatibus istis concessio q ad hoc q tu vides requiritur oculus: argumeta no sunt multu insolubilia. C. Ad tertiu principale dñ q insolueno aliqde denarium soluo denarium que non pmisi: et vterius cu inferit q adhuc ego teneor soluere denarium pmissuz: nego pnam: et ca est q: insolueno aliqde denarium satisfaci p illa pmissione s3 non soluerim denarium que pmisi q: nullu pmisi. C. Ad scdm dico q non soluo debitum: q: nihil est tibi debitum: nec soluo denarium que teneor soluere: q: nullus est talis que teneor soluere. Et si arguit sic q: satisfacio p illa pmissione soluendo aliqde denarium: igit tibi debere et aliqs denari? ex illa pmissione: dñ negado pna: ex hac pmissione tibi debet denari? null? tñ denari? tibi debet ex hac pmissione: Et id pcedo q ia teneor tibi i aliq? debito: et tñ nūqz solua illd q: nihil e nec erit illd: tñ satisfacia tibi soluendo tibi n debitum: q: aliqde denarium et.

Quarta regula

principalis est ista. Relatiu idemptitatis sbe ppothetice relatum ad suum antecedens supponens discrete vel determinate supponit eodem modo: habendo respectum ad totam compositionez. C. Ideo conceditur quelibet illaruz: aliquis homo est et tu es ille et aliquis ho est et tu non es ille: prima eni significat q aliquis homo est et tu es aliquis homo: sed secunda significat q aliquis homo est et tu aliquis homo non es: quarum quelibet e vera. Ex isto sequitur falsitas talium ppositionum amsus est animal et tu es illud: aliquis homo est et quilibet homo est ille: aliquis homo est et for. e ille: et plato e ille: prima enim significat q asinus est animal et tu es animal q est asinus. Scda significat q aliquis homo est qui est quilibet ho. Tertia significat q tu es aliquis homo q est for. et plato: modo certum est q quelibet istarum est falsa sic significando: vnde pime due partes sunt vere et tertia in illo loco est falsa. quia non solum refertur ad ly aliquis homo respectu pime compositionis solum sed respectu vtriusqz pcedentis. Et si 3^a poneretur loco scde illa esset vera. et secunda posita loco 3^e esset falsa. C. Ex quo p3 q aliqua ppositio est falsa: et postea erit vera per solam mutationem factam in se.

Contra predicta

arguitur primo pbando illa ppositio

aliqui
falsa
prim
traria
homo
duo
fatu
prim
argu
vna
gular
confe
fingu
est
omn
plato
libet
et fit
pula
liter
m3
rum
igit
posi
Ma
sim
qua
cur
tun
rit v
gnit
q n
rit:
et se
est
c. se
cu
era
tu
cu
nor
ide
tra
q
pla
pa
eta
tas
ille
do
p
et
ri
cu
pi
bo
ali
qu
co
vn
pa
te
tis
igi
de
su
se
ill
di
lib

aliquis homo est et quilibet homo est ille. Nam hec est falsa aliquis homo est et nullus homo est ille: et non pro prima parte ergo pro secunda: sed ipsa secunda pars e contra scde parti istius copulatiue aliquis homo est et quilibet homo est ille: ergo ipsa est vera: consequentia patz eo q duo contraria in naturali materia non possunt ee simul falsa: tunc arguitur sic: illa est vera: quilibet homo est ille: Et prima pars est vera: ergo tota copulatiua vera. Secdo arguitur sic: illa aliquis homo est et quilibet homo e ille: e vna copulatiua cuius prima pars est vera et quelibet singularis scde partis est vera cum prima parte: igitur et consequentia patet et antecedens probatur: na quacumq singulari capta illius vniuersalis est h vera: aliquis homo est et iste est ille. Tertio suppono q soz. pla. cicero sint omnes homines: tunc sic: aliquis homo est et soz. est ille et plato est ille et cicero est ille: igitur aliquis homo est et quilibet homo est ille: consequentia t3 et antecedens probat: et sit prima singularis. a. scda. b. et tertia. c. et prima ps copulatiue. d. sed et a. partes patent: et q. b. est vez et similiter. c. probatur: dato q ipsam. b. immediate sequeret primaz partem huius copulatiue antecedentis: ipsuz eet verum: sed qualitercuq tunc significaret iaz significat et e: igitur a pari iam est vera. Quarto arguitur q ista propositionem concessam: aliquis homo est et tu non es ille: Nam data veritate illius sequuntur duo cotractoria ee simul vera et simul falsa: probatur. Nam eadem ratione qua illa conceditur deberet etiam concedi ista: aliquis ho currit et soz. non est ille: supposito q soz. et pla. currant: et tunc proponitur eius cotractorium nullus homo currit vel soz. est ille: et patet q scda pars est vera eo q ipsa significat q soz. est aliquis homo qui currit. Et si dicat q no sic significat: sed sic: soz. est aliquis homo qui no currit: adhuc redit eadem difficultas ponendo q pla. currit et soz. non. Quinto arguitur probado illam aliquis ho est et soz. est ille et pla. est ille: et sit. a. copulatiua predicta: c. secunda pars. d. tertia et sit. b. alia copulatiua cuius secunda pars sit. d. et tertia. c. tunc sic: quelibet pars. a. e va ergo. a. est verum: antecedens sic probatur: q: si no instetur ergo pro. d. Contra secunda pars. b. est vera. d. est secunda pars. b. igitur et c. Similiter si. d. sumptuz i. a. non sit verum: ergo suum cotractoriu est verum sed idem est cotractorium. d. sumpti in. b. ergo duo cotractoria sunt simul vera. Confirmatur h sic: et pono q proferatur h aliquis homo est et dicat soz. soz. est ille: et plato est ille in eodem instanti: quo posito. patet q prima pars est vera et similiter quelz aliaz q: non est ratio q di eta a soz. esset vera et non alia vel econtra: et sic patet veritas istius propositionis negate aliquis homo est et soz. est ille et plato est ille.

Ad ista argumenta respondet. Ad primum negando q aliquis homo est et quilibet homo est ille: et tunc ad probationem dico: q secunda pars illius aliquis homo e et nullus homo est ille est falsa: non tamen dico q contrariare secunde pti alterius copulatiue: cum vtruzq predictatum stet determinate lz quelibet illaruz sit vniuersalis: prima enim significat q aliquis homo est qui est quilibet homo et secunda significat q aliquis homo est qui no est aliquis homo. Sed forte arguitur probando illaz aliquis homo est et nullus homo est ille. Nam ipsa est vna copulatiua cuius prima pars est vera et secunda est vna vniuersalis cuius quelibet singularis est vera cum prima parte: ergo ipsa vniuersalis est vera cum prima parte: antecedens sic probatur nam quacumq singulari scde partis capta verum est q aliquis homo est et ille non est ille: igitur et c. Ad istud dicitur q quelibet singularis secunde partis potest capi cum prima parte collectiue vel diuisiue. Si collectiue certum est q multe singulares sunt false vel saltim vna: q: tunc valebit illam aliquis homo est et ille non est ille et ille no e ille et sic de alijs q falsa est. Si vo diuisiue: dicitur tunc: negando illaz consequentiam: quelibet singularis illius vniuersalis est vera cum prima pte:

igitur ipsa vniuersalis est vera cum prima parte: et causa est q: relatiuum in illa vniuersali refertur ad suum antecessorem collectiue. Vel potest aliter dici q si capiant diuisiue sine non sut singulares scde ptis: q: mutatur relatio: et tunc v3 illam aliquis homo est et iste non e ille et aliquis homo est et iste non est ille et sic de alijs modo certum est q que libet istarum est vera. Et per hoc p3 responsio ad secundum argumentum principale. Ad tertium argumentum respondeo sicut prius negando illam aliquis homo est et soz. est ille et c. Et ulterius concedo q. a. est verum et b. est falsum. Et tunc ad argumentum si. b. esset loco. a. b. esset verum sed qualitercuq tunc significeret illa significat et e igitur. Rideo negando minores: eo q si. b. esset loco. a. tunc significaret q pla. esset aliquis homo: s3 iam significat q pla. est aliquis homo qui est soz. quoru3 primu est verum et reliquu est falsum. Similiter si. c. singularis eet loco. a. ipsa significaret q cicero est aliquis homo sed iam quarto loco posita significat q cicero e aliquis homo qui est soz. et pla. et sic patet diuersitas. Ad quartum nego illam consequentiam ex q inferitur q duo cotractoria sunt simul vera. Et dico q secunda ps disunctiue significat q soz. est omnis homo q currit: et ro e: q: secunda pars illius copulatiue aliquis homo currit et soz. no est ille: significat q soz. aliquis homo qui currit no est: cum ly ille stat determinate: q: refertur ad terminuz stantem determinate: ergo oppositum suum q est secunda pars illius disunctiue significat sicut dictum est: eo q in cotractorijs termini debet supponere opposito pu to tn q in huiusmodi copulatiuis et disunctiuis modo affirmatiuis includentibus relationem propter dependentiam ad precedens non debeat dari cotractorium nisi per negationem prepositam et non ratione illius probare sed ratione oppositi affirmatiui. aliter duo cotractoria esset simul falsa: v3 quilibet homo est animal et illud e rationale aliquis homo non e animal vel illud non e rationale: copulatiua est falsa vt p3: et disunctiua sili: naz prima ps est falsa: et scda conuertitur cum illa oe aial qd non e aliq homo non est rationale: qd veru falsum e quare et c. Ad quintuz rideo q. d. e vez et d. e falsu: et dico q i3. d. iphi? a. sit in voce sili3. d. ipsius. b. nullo mo ouertunt nec qd cotractoriu vni dicit alteri pp diuersitatez relationis: nec due ptes illaz dicitur aliq ho est et ego su3 ille: aliquis ho est et ego non su3 ille. Et si dicat q scda significat q tu non es ille qui est aliq ho: negatur: q: ly ille non pson dicitur vtate negationis pp dependentia qua h3 a suo ante sed sufficit q talis singularis sit vera tu aliq homo qui e non es. Ad pfirmatione admitto casum: et dico q neutra pponuz prolataz a sorte. vel platone est vera vel falsa nisi s3 relatione vl respectu que hnt ad alia pponuz: vñ si fiat copulatiua ex illis cum illa tertia ppone aliq ho e: alr refertur ly ille prime pponis q3 vltime vnde sicut dicebatur prius si ppo dicta a sorte fuerit vltima ipsa est falsa et alia dicta a pla. vera: si aut e3 ppo dicta a soz. erit va et dicta a platone erit falsa quare et c.

Quinta regula principalis est ista: si ans relatiui ydeptitatis sube ppothetice relati supponit mobilr affirmatiue relatiuum supponit et mobilr sigillatim et diuisim in copatioue ad copositione vt qz homo est et ille est soz. qz ho est et ille est vnus solus homo: dato q quilz ho sit soz. prima data est vera: sed hec est falsa quilz ho est et soz. est ille: prima eni significat q quilz ho est et quilz ho qui est: est soz. sed scda significat q soz. est quilz homo qui est. Similiter illa e falsa: tm lapis e animal vel soz. est illud: et illa e vera lapis non est aial nec soz. est illud: prima eni significat q tm lapis est aial vel soz. est oe aial lapis. scda significat q lapis non est aial et q soz. oe aial lapis no est: pria est falsa vt p3 et secunda vera q: soz. non aliquod animal lapis est. Sili est vera lapis animal non est et soz. non est illud: Secuda enim pars significat q soz. animal non lapis non est et b e verum: q: ipse soz. pla. non lapis non est. Ex his apparet falsitas talium propositionum quocumq casu posito:

omnia compossibilia istorum sunt et illa nec sunt finita nec in finita: omnes homines similes currunt et nullus illorum monetur: infinite sunt partes sor. equales non communicantes: et nulla illarum est pars sor. prima enim significat quod omnia compossibilia istorum sunt que nec sunt finita nec infinita. Secunda significat quod omnes homines similes currunt quorum nullus monetur: et tertia significat quod infinite sunt partes sor. equales non communicantes que non sunt partes sor. vel quare nulla est pars sor. modo certum est quod que libet illarum est alia sic significando.

Contra istam regulam arguitur sic: Ex ipsa se quitur quod si est falsa tu non es animal vel tu non es illud: quod per regulam secunda pars significat quod tu oes aial quod tu es non es. etiam sequitur quod tu es animal et tu non es illud: quod per regulam: secunda significat quod aial non es modo hoc videtur verum. Secundo arguitur probando illam quilibet homo est et unus solus homo est ille: quare negat opinio. Nam iste homo est et unus solus est ille et iste homo est et unus solus homo est ille: igitur etc. Tertio arguitur quod infinite sunt partes sor. equales non communicantes etc. nam nulle sunt infinite partes sor. equales non communicantes: igitur nulla illarum est pars sor. Si sunt quatuor homines oes homines quorum duo primi sunt nigri et alij duo albi: tunc pars quod nulli sunt oes homines similes et per istos nullus illorum monetur: quare etc. Quarto arguitur probando illa omnia compossibilia istorum sunt et illa nec sunt finita nec infinita: et assigno ista quatuor: dicto riam contingit rex sedet: nullus rex sedet: tu curris tu non curris: quod posito pars quod omnia compossibilia istorum sunt: et quod illa non sunt finita nec infinita: arguitur. Nam numerus compositus ex illis quatuor: propter non est finitus nec infinitus ergo etc. Nam pars: et alij probatur. Nam si aliquis numerus sit cuius oes unitates non sunt finite nec infinite ille numerus nec est finitus nec infinitus: sed iste numerus datus est huiusmodi igitur etc. sequentia cum maiori parte: et minor arguitur sic: et sit a numerus datus: tunc sic nulle due unitates. a. sunt oes unitates. a. nec aliquae tres nec aliquae quatuor: sunt omnes unitates. a. et sic in infinitum: ergo nulle unitates sunt omnes unitates ipsius. a. igitur ut pars. a. est numerus qui nec est finitus nec infinitus: assumptum probatur. quod nulle due unitates sunt ipsi. a. nec tres nec quatuor: propter de se patet: quod quibuscumque duabus unitatibus captis ille non sunt oes unitates. a. eo quod tres unitates et sunt unitates oes unitates. a. Similiter nulle tres unitates sunt oes unitates a. quod quaecumque tres datur adhuc sunt alie tres quae ille que sunt unitates ipsius. a. quod illarum trium unitatum quaecumque denumoneatur una unitas et ponatur quartam unitas et sequitur quod ille tres unitates tunc assignate erunt unitates ipsius. a. sicut prius fuerunt alie tres assignate. Et quod nulle quatuor unitates sunt unitates istius numeri. a. pars: quod nec iste quatuor que sunt. a. numerus nec aliquae que non sunt. a. sicut est satis notum. Et quod iste quatuor unitates non sunt unitates. a. patet: quia iste non sunt aliqua nec aliquid ipsi. a. sed sunt totus numerus. a.

Ad ista respondetur Ad primum negando conclusionem. secunda. n. pars significat quod tu oes aial quod non est non es quod est verum: et nego secundam conclusionem quod si ly illud stet de terminate supponit tunc in comparatione ad aliud extremum. s. subm ita quod secunda pars ibidem significat quod tu illud aial quod tu es non es. Ad secundam principale nego illa quilibet homo est et unus solus homo est ille: Et tunc ad probationem nego prius: quod arguitur a pluribus suppositionibus determinatis vel discretis ad unam determinatam respectu termini stantis confuse et distributive. Sed sic deberet argui. Iste homo est et unus solus homo est ille et iste homo est et idem unus solus homo est ille demerato priori et sic de singulis: ergo quilibet homo est et unus solus homo est ille: proceditur prius et negatur quilibet singularis astitis preter primam. Ad tertium nego sic prius illas propositiones: infinite sunt partes etc. omnia compossibilia istorum sunt etc. Et tunc ad probationem negat prius: quod ly illarum non refertur ad ly partes stantem mobiliter cum illo syncategorema te infinite: sed sigillatim ad singularia: id significat quod illarum

partium est pars sor. demerato quocumque supposito illi terminum partes distributi. Et prius dicitur ad aliud negando sequentiam etc. Ad quartum respondeo procedendo illam omnia compossibilia istorum sunt si ly omnia tenentur divisim ubi vero tenentur collectivae negare ipsa: eo quod ipsa tunc significaret quod aliquid sunt omnia tenentur divisim: et ulterius nego quod illa nec sunt finita nec infinita: immo sunt finita. Et ulterius nego quod a numerus non sit finitus nec infinitus. Et tunc ad probationem nego consequentiam hanc: si aliquis sit numerus cuius non omnes unitates sunt finite nec infinite: iste numerus non est finitus nec infinitus: immo concedo quod nullus: quod nullus talis numeri sunt aliquae omnes unitates: sicut probabat argumentum factum. Et si arguitur quod sic: quod quaecumque sunt unitates alicuius numeri iste sunt finite vel infinite: igitur omnes unitates a numeri sunt finite vel infinite: et si sic ergo aliquae sunt omnes unitates talis numeri. Huius dicitur distinguendo antecedens huius consequentiae: eo quod iste terminus omnes potest teneri collectivae et est sensus que sunt omnes unitates huius numeri sunt finite vel infinite: et iste sensus implicat quod aliquae sunt omnes unitates illius numeri. a. et hoc est falsum quaecumque datur: et sic tenet consequentia facta: omnes unitates illius numeri sunt finite vel infinite: igitur aliquae sunt omnes unitates illius numeri: sed antecedens est falsum sicut et consequens: sed tenendo illum terminum omnes divisim: est iste sensus omnes unitates istius numeri sunt finite vel infinite id est quaecumque sunt unitates illius numeri ille sunt finite vel infinite et tunc est sensus verus: et non valet illa consequentia prius facta sic accipiendo illum terminum omnis. Ex eodem potest concedi quod nulle sunt omnes unitates pauciores illis quatuor: quod non due nec tres nec quatuor: ut argumentum prius probavit: et non sequitur tantum due vel tres unitates sunt pauciores illis quatuor: ergo aliquae sunt omnes pauciores illis quatuor: sicut non sequitur tamen duo istorum sunt compossibilia: istorum: igitur aliqua sunt omnia compossibilia istorum: quod licet sunt tamen duo compossibilia istorum tamen nulla duo sunt omnia compossibilia istorum: quare etc.

Sexta regula principaliter intenta est ista: cuiuslibet propositiois hypothetice cuius extremum unius partis capit suppositionem ab extremo alterius partis potissima probatio est illatio categorica: ut aliquis homo est et quilibet homo est ille: sic inferibilis est: iste homo est et quilibet homo est ille: et iste est aliquis homo ergo aliquis homo est: et quilibet homo est ille. Similiter illa aliquis homo est et sor. non est ille: sic probatur iste homo est demonstrato plato. et sor. non est ille et iste aliquis homo: igitur aliquis homo est et sor. non est ille. Ex ista regula sequitur veritas talium propositionum: aliquis homo est et si sor. est ille: sor. est plato: aliquod animal est et si tu es illud tu es asinus. Aliqua propositio est vera si sua contradictoria est vera: prima sic probatur: iste homo est demonstrato platone: et si sortes est ille sortes est plato et iste est aliquis homo: igitur aliquis homo est: et si sortes est ille sortes est plato. Secunda sic probatur: hoc animal est demonstrando asinum et si tu es illud tu es asinus et hoc animal est aliquod animal: ergo aliquod animal est et si tu es illud tu es asinus. Tertia sic probatur ista propositio est vera quaecumque demonstrata si sua contradictoria est vera et ista est aliqua propositio: igitur aliqua propositio est vera si sua contradictoria est vera: maior probatur: nam ista propositio est vera quaecumque demonstrata si istius propositiois vere contradictorium est verum: igitur ista propositio est vera: si sua contradictoria est vera: consequentia patet eo quod quando quaecumque relatum refertur ad aliquod antecedens supponens discrete convertitur cum termino composito ex antecedente et altero extremo.

Contra istam regulam arguitur sic. Nam data regula priores propositiones concessas arguitur sic. Nam data regula

sequitur quod aliqua copulativa significat precise iuxta com-
 positionem suarum partium principalium est vera cuius
 altera pars principalis est falsa, et consequenter sequun-
 tur omnes conclusiones reprobate in proxima op. igitur et
 maior probatur. nam ista propositio est vera per responsionem aliquid
 animal est et si tu es illud tu es asinus. Et quod secunda pars
 principalis est falsa probatur. Nam ipsa est una conditionalis
 cuius antecedens est verum et consequens impossibile ergo ipsa est
 falsa. Nam per et antecedens probatur: quod consequens sit falsum per
 et quod sit verum. et tu es illud. probo. quia aliquod ani-
 mal est et tu es illud ergo tu es illud. consequentia bona et ans
 est verum ergo et ans. **C**Secundo arguitur sic aliquod ani-
 mal est et si tu es illud tu es asinus sed aliquod animal est et tu
 es illud. igitur tu es asinus: ans falsum igitur et ans non
 minor: igitur maior. et consequentia patet. quod arguitur a con-
 ditionali cum suo antecedente ad consequens eiusdem. **T**er-
 tio aliquod animal est et si tu es illud tu es asinus. igitur ali-
 quod animal est et tu es illud: igitur tu es asinus. patet conse-
 quentia. quod arguitur a copulativa ad copulativa cuius prima
 pars copulativa consequentis sequitur ex prima parte copulati-
 ve antea et secunda ex secunda: ex quo propositio rationalis
 et conditionalis facte de eisdem antecedentibus et conse-
 quentibus conuertuntur. et antecedens est verum igitur et
 consequens: et consequens est vera copulativa cuius secunda
 pars principalis est falsa igitur et. **Q**uarto arguitur sic
 qua ratione conceditur quod aliquis homo est et si tu es ille tu
 es plato: eadem ratione debet concedi quod aliquis homo est et si
 tu es ille tu es antichristus. Sed hoc est falsum. eo quod illa co-
 pulativa propositio: est una copulativa cuius secunda pars est
 falsa ut patet. Similiter de concedi quod aliquis homo est et si
 est pater iste homo est pater. quocumque dato. Sed hoc est falsum
 eo quod possibile est antecedens esse verum. scilicet aliquis homo est et est
 pater absque hoc quod consequens est verum. quod aliter sequeretur
 quod idem esset pater et suus filius quod est impossibile. Etiam
 priusquam tu fuisti hoc conditionalis non valet significando per
 esse sicut modo. si aliquis homo est: quod si est pater tu es pater et
 si ista est bona: ergo non omnis mala conditionalis est impossibi-
 lis. Et quod ista ista sit vera arguitur: quia tu es qui si es pater
 tu es pater: et tu es aliquis homo igitur et. per consequen-
 tia per rationem. **Q**uinto arguitur hanc istam propositio-
 nem concessam illa propositio est vera si sua contradictoria est
 vera: et sit. a. illa homo est asinus demonstrata per ly ista: tunc
 a propositio est vera si sua contradictoria est vera: sed sua con-
 tradictoria est vera: igitur a propositio est vera: ans est falsum
 et consequentia patet: quod arguitur a conditionali cum suo an-
 tecedente ad consequens eiusdem: et minor probatur sic
 aliqua propositio est et sua contradictoria est vera: igitur sua
 contradictoria est vera: consequentia patet a copulativa ad
 alteram eius partes et ans est verum ut patet ergo et ans.
Sexto nulla propositio est vera si sua contradictoria est ve-
 ra igitur falsum est. quod aliqua propositio est vera si sua contra-
 dictoria est vera. Nam patet et ans probatur: nec ista propo-
 sitio est vera si sua contradictoria est vera: nec ista nec illa igitur et.
Ad ista respondetur. Ad primam ne-
 go conclusionem
 adductam: et concedo secundam partem istius copulati-
 ve: aliquod animal est et si tu es illud: tu es asinus: et nego
 antecedens illius. scilicet tu es illud: Et tunc ad probationem concedo
 istam copulativam et quilibet eius partem aliquod animal est
 et tu es illud: non tamen dico: quod secunda pars istius copula-
 tive sit antecedens illius conditionalis nec secum conuer-
 sibilis: licet in voce in scripto sit similis: quia in illa copulati-
 va: ly illud refertur ad istum terminum animal per alio supposito:
 quod in illa conditionalis: refertur enim in illa copulativa per te et in
 conditionalis pro asino. Et ideo sicut diversa demonstratio fa-
 cit propositiones multam similes in voce esse imptinetes
 sic eodem modo et relatio. **C**Ad secundum cum arguebas aliquid
 animal est et si tu es illud tu es asinus: sed aliquid animal est et tu es illud
 igitur et. nego consequentiam. Et tunc ad probationem dico
 primo quod in maiori illud non est ans conditionalis aliquid animal est
 et tu es illud: sed solum tu es illud: quia talis maior non est
 conditionalis sed copulativa: sed sic deberet argui: aliquid

animal est et si tu es illud tu es asinus: sed tu es illud igitur al-
 quod animal est et tu es asinus: consequentia est bona sed mi-
 nor negat ut prius: ubi tamen in minori in pro: consequentia refer-
 ret relatiuum pro eodem pro quo in maiori: Nam est satis bona:
 sed quod mutat relatio ideo mutat ans conditionalis que et.
CAd tertium nego ans. Et ad probationem concedo quod rona
 lis propositio et conditionalis conuertitur de consilibus antecedentibus
 et consequentibus: sed sic non est in proposito per distinctionem et di-
 versitatem relationis: vnde sicut prius dicebat in ista propositio-
 ne aliquod animal est: et si tu es illud. tu es asinus refertur ly illud
 ad istum terminum animal per asino: sed in ista propositio: aliquid animal est et
 tu es illud: igitur tu es asinus refertur ly illud ad istum ter-
 minum animal per te quare est magna diversitas. **C**Ad quar-
 tum cum isertur quod hoc est concedenda: aliquid homo est et si tu es ille tu es
 antichristus ita bene sicut et alia: nego consequentiam: quod in
 ista propositione: aliquid homo est et si tu es ille tu es plato: refer-
 tur illud relatiuum ille ad istum terminum aliquid homo per
 suo supposito quod tu non es: sed in illa propositione al-
 quis homo est: et si tu es ille tu es antichristus: refertur ly
 ille ad ly aliquid homo pro nullo supposito quod est anti-
 christus: eo quod ille terminus antichristus non est suppositum
 istius termini homo: licet aliquando erit: modo notum
 est quod relato vel demonstrato quocumque homine qui non est
 antichristus talis conditionalis non valet: si ille homo est pa-
 ter ille antichristus est pater vel si tu es ille tu es antichri-
 stus. Ideo conditionalis que fuit secunda pars copulati-
 ve illate fuit falsa. ob quam causam negabatur. **C**Ad aliud
 quando dicitur quod hec etiam est concedenda: aliquid ho-
 mo est qui si est pater ille homo est pater: quocumque de-
 monstrato: respondetur negando quod hec sit simpliciter co-
 cedenda cum proponitur: immo proposita tali propositio-
 ne debet queri an per subiectum consequentis in condi-
 tionali demonstratur homo qui est vel non. Si sic bene
 conceditur. Si autem ille homo non sit tunc nego quod ali-
 quis homo est qui si est pater ille est pater: verbi gratia
 de antichristo qui nondum fuit generatus. **C**Ad quin-
 tum concedo quod aliqua propositio est vera si sua contradic-
 toria est vera. Et ulterius nego antecedens istius propositio-
 nis tanquam impossibile. scilicet sua contradictoria est vera. Et
 tunc ad argumentum respondeo sicut prius concedendo
 illam copulativam aliqua propositio est et sua contradictoria est ve-
 ra: sed secunda pars istius copulative non est eadem cum
 antecedente illius conditionalis propter diversam relatio-
 nem ut dictum est. **C**Ad ultimum concedo sicut prius quod
 aliqua propositio est vera si sua contradictoria est vera: si-
 cut concedo quod aliquod animal mouetur si homo currit li-
 cet nullum animal moueatur. Et ulterius concedo quod nulla
 propositio est vera: si sua contradictoria est vera: et quam-
 libet eius singularem quia antecedens istius conditiona-
 lis est impossibile et sic ista non contradicunt. Alia propo-
 sitio est vera si sua contradictoria est vera: et nulla propo-
 sitio est vera si sua contradictoria est vera: sicut nec ista contra-
 dicunt pater est si tu pater est et nullus pater est. si tu pater
 est. Similiter ista non contradicunt a propositio est vera si
 sua contradictoria est vera. Et a propositio non est vera si
 sua contradictoria est vera: sicut nec ista: homo animal currit
 si homo currit et homo animal non currit. si homo currit. **P**er
 hoc per que tales sunt concedere aliquid propositio est vera: et si illas scires
 sic significando esse asinus. Similiter aliquid substantia est et si tu es
 illa tu es lapis: aliquod contradictorium est verum suum
 contradictorium est verum: et non sequitur aliquod con-
 tradictorium est verum si suum contradictorium est verum ergo al-
 quod contradictorium est quod si suum est verum est verum: sicut non se-
 quitur antichristus est coloratus si antichristus est albus: igitur
 antichristus est qui si est albus est coloratus. Similiter etiam non se-
 quitur: nullum contradictorium est verum si suum contradictorium
 est verum ergo nullum contradictorium est quod si suum
 contradictorium est verum est verum: sicut non sequitur
 nullus pater est animal si tantum pater est animal ergo nullus
 pater est qui si tantum pater est homo est animal. In qua
 libet enim istarum antecedens est verum et ans falsum. Et hec
 de suppositionibus sufficiant.

De terminis confundentibus.

Notis significationibus et suppositiōibus terminorum nunc de terminis vni confundēdi habentibus ē ulterius prosequēdū. Et p̄io de hoc v̄bo differt q̄d cōiter dicitur exponi p̄ positionem extremorum et negationē vni a reliquo ita q̄ dicitur habere tres exponentes. Duas affirmativas in quibus subiectū et p̄dicatū propositionis exponende vel saltem termini sinōnī subijciūt v̄bo substantiuo p̄dicatē s̄m adiacēs: et tertiam negatiuā in qua vnus talium terminorum remouetur a reliquo: vt tu differs ab asino: exponitur: tu es et asinus ē et tu nō es asinus: In .a. instanti tu differēbas ab asino: exponitur sic: in .a. instanti tu fuisti et in .a. instanti asinus fuit et in .a. instanti tu nō fuisti asinus igitur in .a. instanti tu differēbas ab asino. In .b. instanti tu differēs ab asino exponitur sic. In .b. instanti tu eris et in .b. instanti asinus erit et in .b. instanti tu non eris asinus igitur et c. ita q̄ quelibet trium exponentium istorum terminorum differt aliud et non idem et verba sunt conformatis temporis verbo propositionis principaliter exponēde. Ex istis sequuntur aliquę conclusiones prima ē: q̄ soz. differt ab omni homine: et tamen ipse non differt ab aliquo homine prima pars conclusionis patet per exponentes: quoniam soz. est. vt suppono et omnis homo est et soz. non est omnis homo: ergo soz. differt ab omni homine. Secunda pars conclusionis patet: quia si non: dicitur q̄ soz. differt ab aliquo homine: et sequitur q̄ soz. non est aliquis homo: per illam regulam ab exposita ad quālibet suarum exponentium est consequentia bona: et sicut conceditur h̄ conclusio: ita cōceditur q̄ q̄dlibet differt a quo libet et t̄n̄ nihil differt ab aliquo.

Contra istam conclusionem arguitur probando q̄ soz. non differt ab omni homine: quia sicut sequitur: soz. differt ab asino ergo inter sortem et asinum est differentia: ita sequitur a pari soz. differt ab omni homine igitur inter soz. et omnem hominem est differentia: consequens est falsum eo q̄ inter sortem et soz. non est differentia. Secundo arguitur sic Soz. differt ab omni homine: igitur soz. differt ab omni homine a quo ipse differt vel differt ab omni homine a quo ipse nō differt. Si dicat q̄ ipse differt ab omni homine a quo ipse non differt. Contra a nullo soz. differt a quo ipse non differt: ergo ipse non differt ab omni homine a quo ipse non differt. Similiter si soz. differt ab omni homine a quo ipse non differt et ipse est quilibet homo a quo ipse non differt. igitur soz. differt a se ipso: quod est impossibile. Ideo si concedit q̄ soz. differt ab omni homine a quo ipse differt. Contra ergo soz. differt ab omni homine: et ab omni homine differt: quia sequitur soz. differt ab omni homine a quo ipse differt: ergo differt ab omni homine: et ab isto differt. Et vltra igitur a quolibet homine differt q̄ est falsum. Item si iste homo demonstrato sorte differt ab omni homine: igitur omnis homo a quo ipse differt est: et vltra igitur omnis homo est a quo ipse differt. Prima consequentia patet: quia ad exponentes antecedentis sequuntur exponentes consequentis: et secunda consequentia probatur: quia quelibet singularis consequentis conuertitur cum aliqua singulari antecedentis: et e contra et cuilibet supposito subiecti correspondet vna singularis gō et c. antecedens sic probatur quia sequit̄ formaliter. Iste homo a quo iste homo differt est: igitur iste homo ē a quo iste homo differt et e contra. Et q̄ illud consequens sit falsum v̄z omnis homo est a quo iste homo differt: patet: quia sequitur: omnis homo ē a quo iste homo differt iste homo est homo demonstrato sorte. igitur iste homo est a quo ipse differt: consequens impossibile. Similiter homo non est a quo iste homo differt igitur et c. antecedens patet: quia sortes non est a quo ipse differt et sortes est homo: igitur et c.

Ad ista respondetur Ad primū ne tam: quia per tale medium inter me et asinum vel inter

sortem et asinum est differentia non probatur ista sortes differt ab asino: sed per eius exponentes: ideo similitudo non valet. Vel aliter potest dici: q̄ sicut ly homine in antecedente stat determinate ita deberet stare in consequente. Sed h̄ est falsum: quia in ista propositione inter sortes et omnem hominem est differentia supponit ly homines p̄fusa et distributive. Ideo debet sic argui si opponēs oīo vellet. Soz. differt ab oīo homine ergo iter sorte et homines ē differentia ita q̄ ly hominem supponit eodem modo sicut prius. Ad secundum concedo q̄ soz. differt ab oīo homine a quo ipse differt: et ulterius cum infertur q̄ ipse differt ab omni homine et ab isto differt: nego consequentiam: quia relatiuū nō h̄z resoluī ex quo ipsum p̄cedit dictio habens vni confundēdi. Sed contra soz. differt ab aliquo homine a quo ipse non differt: et qua ratione differt ab vno a quo ipse non differt eadem ratione differt a quolibet a quo ipse non differt: igitur ipse differt ab omni homine a quo ipse non differt: consequentia patet et assumptū arguitur: quia soz. differt ab aliquo a quo nihil differt: probatur ipse differt ab aliquo a quo non differt aliquid igitur et c. assumptum probatur: soz. est. et aliquid a quo non differt aliquid est. et sortes non est aliquid a quo non differt aliquid igitur et c. consequentia cum prima et tertia exponentibus patet et secunda probatur: quia si aliquid a quo differt aliquid est sit ille sortes. Contra a soz. differt aliquid igitur soz. non est aliquid: consequentia patet ab exposita ad alteram exponentium. Ad istud nego q̄ soz. differt ab aliquo a quo non differt: nego similiter q̄ soz. differt ab aliquo a quo non differt. Et ulterius cōceditur q̄ a soz. differt aliquid: et nego illam consequentiam ergo soz. non est aliquid nec hic arguit̄ ab exposita ad vnam suarum exponentium quia ista propositio a soz. differt aliquid: debet sic exponi: soz. ē et aliquid est et soz. aliquid nō est. Et si arguitur a sorte differt aliquid ipse est aliquid ergo ipse a se differt: negatur consequentia: quia ly aliquid non confunditur mobiliter: eo q̄ ly differt non habet vni mobilitandū nisi terminum a se rectū a parte post. Sed sic nō ē propositio: quia ly aliquid requiritur a parte ante et non a parte post. Ad tertiam principale cum infertur q̄ omnis homo a quo soz. differt est: concedo consequentiam et consequens et ulterius nego illam consequentiam: igitur omnis homo est a quo sortes differt. Et ad probationem quelibet singularis consequentis conuertitur cum aliqua singulari antecedentis et e contra igitur et c. nego consequentiam: oportet enim q̄ non plures singulares haberet vna q̄ alia. Et q̄ cuilibet supposito subiecti responderet vna singularis. sed sic non est in proposito: eo q̄ plures sūt singulares consequentis q̄ antecedentis: nulla enī est singularis antecedentis in qua non demonstratur. homo differens a soz. S̄z cōsequente demonstratur oīs homo differēs a soz. et non differens a soz. et c. Sed contra istam responsionem arguitur probando illā oīs hō est a quo soz. differt: q̄ t̄n̄ ens a quo sortes differt est homo igitur et c. p̄z consequentia ab exclusiua ad suam vniuersalem de terminis transpositis et ant̄ sic arguitur: ens a quo soz. differt est homo: et nihil aliud q̄ ens a quo sortes differt est homo igitur et c. patet consequentia ab exponentibus ad expositum: et maior patet et minor probatur sic: nihil aliud q̄ ens ē homo igitur nihil aliud q̄ ens a quo sortes differt ē homo: p̄z p̄ia q̄ arguit̄ a superiori ad suū inferius cū negatiōe p̄posita. Ad istud respondetur negando illam minorem nihil aliud q̄ ens a quo soz. differt est homo q̄ ipse est homo et ipse est aliud q̄ ens a quo ipse differt: et ad probationem nego consequentiam: et dico q̄ licet arguatur a superiori ad suū inferius negatione precedente non tamen negatione precedente et distribuente superius et inferius: eo q̄ illi termini ens et ens a quo sortes differt stant immobilitate virtute duorum signorum precedentium. scilicet nihil et quā. Et si dicitur q̄ sunt tria signa precedentia ergo mobilitant terminum immediate sequentem. Nego consequentiam: et causa est: quia non quilibet illorum signorum sicut ly aliud posset de perse mobilitare terminum

mm in
in nat m
Se
tine: q̄
dusom
mine si
cūda p̄
ne dicit
ergo et
fert hō
aliquis
abiferi
batur i
Lo
mine et
differt
Nam
isti sun
conseq
stante
batur
plato
Et
superi
ter con
pama
cūda
catly
ab hō
seque
mine
alij
hom
butin
supp
igitur
non i
vere
igitur
malis
pred
Et
p̄ia
aliqu
igitur
hom
possi
possi
es v
es igit
le ē
q̄ g
a no
entis
ne q̄
sibil
ē m
ro v
dicit
seip
pat
Et
nib
cū
Et
pos
esse
tia
te p

in recto sed solum in obliquo. **3^o** in proposito ly aliud si
 in nat nec impedit ista signa ad mobilitatē vlt' imobilitatē.
Secūda cōclusio est ista: q' nihil qd' ē
 homo differt ab ho-
 mine: & tñ ab omni homine differt homo: prima pars cō-
 clusionis patet: quia si aliquid quod ē homo differt ab ho-
 mine sit illud plato: & sequitur q' pla. non est homo. **Se-**
 cūda pars cōclusionis probatur expositōe sic: ab homi-
 ne differt homo: & nihil est hō quin ab illo differt homo
 ergo &c. cōsequētia p3 & maior probatur: quia a sorte dif-
 fert homo ergo. antecedens sic: a sor. differt pla. & pla. est
 aliquis homo ergo a sorte differt homo: p3 consequētia
 ab inferiori ad suum superius sine impedimēto: sicut pro-
 batur ista maior: pñr pōt pbari minor: alia.

Contra primā partem conclusionis argui-
 tur sic: plato differt ab ho-
 mine & plato ē aliqd qd' ē homo: ergo aliquid quod ē hō
 differt ab homine: consequētia patet & maior: probatur.
 Nam pla. differt ab isto hoīe. Et ab isto & sic de alijs. Et
 isti sunt omnes homines: igitur plato differt ab homine:
 consequētia patet q' arguitur sub isto termino homine
 stante confuse & distributivē cum debito medio: & aīis p
 batur: q' plato est: & iste homo & iste & sic vltra sunt: sed
 plato non est iste homo: & iste & iste: & sic vltra igitur &c.
Et confirmatur: pla. differt a superiori a se: sed homo ē
 superius ad platonem: ergo plato differt ab homine: pa-
 tet consequētia a termino stante confuse & distributivē &c.
 prima pars antecedentis patet per suas exponētes: & se-
 cūda probatur: q' ly homo significat omnia que signifi-
 cat ly pla. & aliqua vltra. **Secundo** arguitur sic: aliqd
 ab homine est homo: ergo homo est aliqd ab homine: cō-
 sequētia patet & antecedens probatur: q' aliqd ab isto ho-
 mine est homo & aliqd ab ista homine est homo & sic de
 alijs & isti sunt omnes homines: ergo aliqd ab homine est
 homo: consequētia p3: q' ly homine stat confuse & distri-
 butivē & per consequēs contingit descendere ad oīa sua
 supposita copulativē. **Tertio** arguitur sic: tu es nō. hō
 igitur tu differt ab homine: consequētia patet & aīis probat
 non homo vere & affirmativē predicatur de te sed quicqd
 vere & affirmativē predicatur de te verū ē q' tu es illud
 igitur tu es non homo: consequētia cum minori patet: et
 maior arguitur. Iste terminus homo vere & affirmativē
 predicatur de te sed iste terminus hō est non hō g' &c.
Confirmatur tu es homo igitur tu es non homo patz
 pñā quia arguitur ab inferiori ad suū superius: probatur
 aliquid est superius ad ly homo: sed nihil nisi non homo
 igitur &c. **Quarto** arguitur sic: tu non es: ergo tu si es
 homo: consequētia patet & antecedens probatur: q' non
 possibile est te esse. ergo tu non es: aīis probatur: quia si
 possibile est te esse vel ergo eque possibile ē te esse sicut tu
 es vel magis vel minus: si minus possibile est te eē q' tu
 es igitur gradus latitudinis possibilitatis sub quo possibi-
 le ē te esse plus distat a non gradu latitudinis possibilitatis
 q' gradus latitudinis entitatis sub quo iste homo ē distat
 a non gradu latitudinis entitatis: & si sic stat totā latitudinē
 entitatis tui corrupti non corrupta totā latitudinē possibili-
 tatis. Et si sic sequitur q' stat te posse eē post tui corruptio-
 nē quod ē impossibile naturaliter. Si autē dicatur q' magis pos-
 sibile ē istum esse vel te esse q' tu es: ergo potētia tui ad eē
 ē maior q' tui eē: tunc sic: & sit potētia eē tui. a. tunc q'
 ro vtrum potētia. a. ad esse sit maior q' tuuz eē vel nō. Si
 dicis q' sic: ergo potētia ad eē ē maior: suo eē & nihil ē mai-
 seipso ergo potētia ad esse distinguitur a tuo esse. Et si sic
 patet processus in infinitū in istis potētijs q' nō est veruz
Si dicis q' potētia. a. ad esse sit eadē cum tui eē: tunc sic
 nihil est maius seipso: sed potētia ipsius ad esse est eadē
 cum tuo esse igitur potētia. a. ad esse non est maior tuo eē.
 Et si sic non magis possibile. Si ergo conceditur q' eque
 possibile ē te esse sicut tu es: cōtra in infinitū possibile est te
 esse & solum sub gradu finito est tui eē igitur &c. cōsequē-
 tia patet: & maior: probatur sic: eque possibile ē te eē sicut
 te produci ad esse supposito q' tu incipias esse sed in infinitū

tum possibile est te produci ad esse ergo in infinitū possibile
 est te eē: p3 pñā: & aīis probatur: eque possibile ē te pro-
 duci sicut possibile ē aliqd producere te. sed in infinitū possibi-
 le ē producere te: igitur &c. p3 pñā cu3 maior & minor: pro-
 batur: q'nta potētia aliqd pōt producere te tñ possibile ē
 aliqd producere te: sed infinita potētia aliquid pōt producere
 te: quia nō tanta quin in duplo maior igitur &c.

Contra secūdam partem conclusionis
 arguit sic. Si ab hoīe
 differt homo sit ergo q' a te. **Contra** a te differt homo
 igitur tu es non idem homini: p3 cōsequētia a simili: quia
 bene sequit a te differt plato igitur tu es non idem plato.
Secundo si a te differt homo igitur tibi est idem non
 homo: pñā p3 q' differt aliqd: & non idem: convertuntur
 tunc ultra tibi est nō idē homo igitur tibi non est idē hō:
 consequētia p3 per istā regulam ab affirmativa de predi-
 cato infinito ad negativā d' predicato finito.

Ad ista argumenta rñdetur. **Ad**
 primū nego q'
 plato differt ab homine. & ad pbationē nego consequen-
 tiam. quia sub termino stante confuse & distributivē non
 contingit descendere copulativē sed copulativē sic arguen-
 do: plato differt ab isto hoīe: & differt ab isto homine &c.
 ergo plato differt ab homine: consequētia bona & antece-
 dens est falsum. **Ad cōfirmationē** nego tam maiorem
 q' minorem: licet enim ly homo sit superius ad ly pla. nihil
 tamen est superius ad platonem: cuius oppositum impli-
 cat maior: & intendit minor: superioritas enim non est nisi
 inter terminos: sicut nec convertio nisi inter propositiones
 si tamē superioritas caperet large non semper pro supe-
 rioritate terminorum tunc posset concedi maior: & conti-
 nue negari minor. **Ad secūdū** nego q' aliqd ab homine
 est homo. Et ad pbationē nego cōsequētia: & tūc quādo
 dicitur q' arguitur sub termino stante confuse & distributivē
 igitur &c. nego consequētia: oportet enim q' talis ter-
 min' staret confuse & distributivē mobiliter sic q' nullus
 terminus probabilis ipsum prederet qualiter non ē in
 proposito: sicut non sequitur: differens ab isto ente est: et
 differens ab isto ente ē &c. ergo differēs ab ente ē: aīis est
 verū & pñā falsum: Ideo dico q' nulla illarū ppositio
 nū ē sic pbāda. sed resoluēda. vt hoc ē hō & hoc est aliqd
 ab hoīe. ergo aliqd ab homine est hō: pñā ē bona sed mi-
 nor est falsa. Sili' & alia d3 sic pbari. vt hoc ē & hoc ē diffe-
 rens ab ente igitur differens ab ente ē. pñā bona. sed mi-
 nor est falsa. melius tñ diceretur q' ly homine stat distri-
 butivē mobiliter. sed non bene descendit nisi arguit con-
 tinue respectu eiusdē suppositi. v3 aliqd ab isto hoīe est hō
 & idem aliqd ab isto hoīe ē hō & sic de alijs sed aīis ē fal-
 sū vt p3 itūēti. **Nota** q' nō valet ista consequētia. hoc
 est demonstrando vnum binarium & ens est & hoc nō ē
 ens igitur hoc est differens ab ente sed solum sequitur q'
 hō ē differens vel differentia ab ente. **Ad h' enim** q' pñā
 foret bona oportet sumere talē minorem vlt' maiorem ē ali-
 qd: qd' ē falsū. demonstrato illo binario. **Ad tertiu** nego
 q' sū nō hō. Et ad pbationē nego minorem. eo q' nihil p-
 dicat de me p'dicatio. n. solumō sit iter terminos. s3 aliq' ne-
 gat ēt maiorem tenēdo ly nō infinite. Ergo at cōcedo maiorem
 quia negatio preposita toti propositioni non potest infinite
 teneri sed semp mere negative. Illa enī ppositio nō hō
 v3 & affirmativē p'dicat d' te eq' pollet huic nihil q' est hō
 vere & affirmativē p'dicat de te: & hoc ē ver. **Ad con-**
 firmationem nego consequentiam. Et ad eius probatio-
 nem nego q' ibi arguitur ab inferiori ad suum superius:
 Unde licet non homo sit superius ad istum terminū ho-
 mo: & etiam aliquid non homo sit superius ad ly homo:
 quia ly animal: non tamen ly non homo est superius ad
 istum terminum homo. Et si arguitur cōtra: omnia que
 significat ly homo: significat ly non homo & non econtra:
 ergo ly non homo est superius ad ly homo: dicitur negā-
 do consequentiam: oportet enim addere q' iste terminus
 non homo significet verē & affirmativē quicquid signifi-
 cat iste terminus homo qualiter non est in proposito.

Ad quartam dicitur qd eque possibile est te esse sicut tu es: et ulterius negat qd in infinito possibile est te esse: et similiter negatur qd in infinitum possibile est te produci. Et ad probationem quando arguitur: eque possibile est te produci sicut aliquid potest producere te: nego: supposito qd ly sicut confundat: unde in infinitum possibile e aliquid producere te. **Ad argumenta facta contra secundam partem conclusionis** respondeo primo. ad primum dicitur qd ibi non est similitudo. **Ad aliud dicitur** concedendo pntiam et pns. nam sicut differt non confundit reatum sic nec ly non idem sed solum obliquum et ulterius negatur consequentia secunda: nec arguitur ab affirmativa de predicato infinito: eo qd hoc totum non idem homini non est terminus infinitus.

Tertia conclusio est ista omnis homo differt ab omni homine qui est et qui fuit et qui erit et qui potest esse et tñ a nullo homine differt omnis homo: prima pars huius conclusionis patet: quia quocumq; homine demonstrato verum est qd ipse est et omnis homo qui est et qui fuit et qui erit et qui potest esse: et ipse non est omnis homo qui est qui fuit qui erit et qui potest esse igitur etc. Secunda pars conclusionis patet: eo qd quilibet homo est homo et nullus istorum differt a se.

Contra primam partem conclusionis arguitur sic: tu es omnis homo: igitur tu non differs ab omni homine: consequentia patet et antecedens probatur: tu es quilibet vel differens a quolibet: sed omnis homo est aliquid vel differens a quolibet. ergo tu es omnis homo: consequentia patet a superiori ad suum inferius distributive et cum debito medio: et minor patet: sed maior probatur: quia tu es differens a quolibet igitur tu es quolibet vel differens a quolibet: consequentia patet a parte disiuncti ad totum disiunctum.

Contra secundam partem conclusionis arguitur sic. sortes differt a seipso et non est maior ratio de sorte quam de quolibet alio. ergo omnis homo differt a se. et per consequens ab omni homine differt omnis homo. consequentia patet et maior probatur: et pono qd a. sit sortes et b. platonis. tunc arguitur sic. omne aliud a. b. quod non est a. differt ab a. sed omne a. est aliud a. b. quod non est a. ergo omne a. differt ab a. patet consequentia. et syllogismus i barbara et antecedens probatur pro utraque sui parte: primo pro maiori sic. maior est una universalis cuius quilibet singularis est vera et cuilibet supposito subiecti correspondet una singularis igitur etc. alias sic. b. aliud a. b. quod non est a. differt ab a. et hoc aliud a. b. qd non est a. differt ab a. et sic de alijs. Similiter omne tale qd non est hoc a. differt ab hoc a. sed omne aliud a. b. quod non est hoc a. est tale qd non est b. a. ergo omne aliud a. b. qd non est b. a. differt ab hoc a. et sic maior est vera: et minor principalis probatur videlicet qd omne a. est aliud a. b. quod non est a. quia omne a. est: et omne b. qd non est a. est et nullum a. est. b. qd non est a. etc. **Secundo** arguitur sic: utrumq; istorum demonstrando. a. et b. si ipsum est. b. differt ab a. sed a. est alterum istorum si ipsum est. b. ergo a. differt ab a. patet consequentia: eo qd arguitur a termino stante confuse et distributive ad suum inferius cum sufficienti medio: et maior probatur hoc istorum si ipsum est. b. differt ab a. demonstrando. a. Et hoc istorum demonstrando. b. si ipsum est. b. differt ab a. et non sunt plura istorum: ergo consequentia patet: et maior probatur. scilicet hoc istorum si ipsum est. b. ipsum differt ab a. igitur etc. quia si hoc istorum est. b. ipsum differt ab a. patet consequentia ab uno convertibili ad suum convertibile et antecedens est verum: quia est una conditionalis cuius antecedens e impossibile. **Tertio** arguitur sic: ab aliquo vero differt omne verum: igitur a pari ab aliquo homine differt omnis homo: consequentia patet et antecedens probatur: verum differt a vero: igitur etc. antecedens sic: verum differt a vero quod non potest differre a vero: igitur verum differt

a vero: consequentia patet et antecedens probatur. Et fit a. ista propositio tu es homo. tunc a. differt a vero qd non potest differre a vero. igitur verum differt a vero. consequentia patet et antecedens probatur. a. est. et verum qd non potest differre a vero. est. Sed a. non est verum qd non potest differre a vero: ergo differt a vero qd non potest differre a vero: consequentia patet cum prius exponite: et secunda etiam patet: quia deum esse est verum quod non potest differre a vero: tertia etiam patet: qd si non def oppositum: qd a. est verum quod non potest differre a vero sed b non: quia a. quod iam est verum potest esse falsum ergo potest differre a vero. **Quarto** arguitur: probando qd a te differt omnis homo: quia tu es et omnis homo est. et tu non es omnis: igitur a te differt omnis homo: consequentia patet: qd arguitur ab exponentibus ad exponentem et ans est verum: igitur et consequens. **Similiter** differens ab omni homine es tu: ergo a te differt omnis homo: consequentia patet per conversionem simplicem. **Similiter** tibi est non idem omnis homo ergo etc. consequentia patet et antecedens probatur: tibi non est idem omnis homo et tu es et omnis homo est igitur tibi est non idem omnis homo: consequentia patet. a. negativa de predicato finito ad affirmativam de predicato infinito cum debito medio. **Quinto** arguitur sic: aliqua duo differunt quod sunt eadem igitur etc. probatur conclusio: et pono qd a. sit numerus pro rebus numeratis ex sorte et platone: et sit b. idem numerus: tunc patet qd a. et b. sunt eadem: quia quecumq; sunt a. ipsa sunt b. et e contra. Et ex alio etiam: quia a. e. b. et e contra: et qd a. et b. differunt probatur sic: b. differunt demonstrando sorte et platonem. et b. sunt a. et b. ergo a. et b. differunt. Similiter signato sorte et platonem patet qd isti differunt et nullus istorum differt ab altero et quilibet istorum e alter illo: ergo aliquis illo: differt a se.

Ad ista argumenta respondeo. **Ad primam** partem conclusionis nego qd tu es quolibet: vel differens a quolibet: si signum a parte predicati cadit supra totum sequens: et tunc ad probationem nego consequentiam. et dico qd a parte disiuncti ad totum disiunctum non valet consequentia quando terminus huius vim confundendi precedit ipsius: sicut etiam nec a toto copulato ad alteram partem e bona consequentia. quando talis dictio precedit totum. Ideo conceditur qd tu differs a te et a me: quia tu es: et tu et ego sumus: et tu non es tu et ego: ergo tu differs a te et a me. Et sicut non sequitur: tu non es homo et asinus: igitur tu non es homo sic non sequitur tu differs ab homine et ab asino. igitur tu differs ab homine: nec sequitur: tu differs ab istis ergo isti differunt a te: nec sequitur. a. differt a te ergo tu differs ab a. posito qd ly a. convertatur cum ly homo: nec sequitur tu differs ab a. igitur a. differt a te: supposito qd a. convertatur cum ly omnis homo. Et consimiliter non sequitur: tu non es asinus igitur tu non es homo vel asinus. Et etiam non sequitur: tu differs ab asino: ergo tu differs ab homine vel ab asino: quia antecedens est verum et consequens falsum: ut patet per exponentes. Ideo conceditur ista conclusio qd sortes differens a viro et muliere non differt a viro vel a muliere: sicut sortes differens ab asino vel chymera non differt ab asino et chymera: quilibet particula per exponentes posito qd sortes sit.

Ad argumenta facta contra secundam partem conclusionis respondeo. **Ad primum** admissio casu concedo consequentiam. et nego maiorem: vtz omne aliud a. b. qd non est a. differt ab a. quia significat qd omne aliud a. b. qd non est a. differt ab a. quod patet esse falsum. Et qd ista propositio sic significat: certum est qd relatum refertur ad ly b. et ad nihil aliud: cum tibi dem non sit aliquid aliud antecedens explicitum: nec aliquid quod relatum ita propinquum sicut ly b. et tunc ad probationem istius maioris: nego qd quilibet singularis istius universalis est vera: quia demonstrando. a. falsum est qd hoc aliud ab b. quod non est a. differt ab a. quia debet sic resolvi: hoc demonstrando. a. differt ab a. et hoc

et aliud a. **Ad alteram** do consequentiam licet qd omne est hoc a. men. a. **Ad secundam** rem: videtur ipsum est libet eius: falsa: hoc debet sic resolvi: ipsum est probationem est b. hoc differt ab una conclusione categorice est affirmativa ad probationem vero igitur arguitur sicut non ergo tu illam a. Et ulterius ram qd nem ne a vero: e latini et ista pro vera quod deum te differe consequentiam et omne Sed tunc firmat uertit: sum e non id sequitur quia i dit sup illa p: men i idem totum do re tibi est stea e stante tem e conce curat se spect sic co et co b. su dicta fert: bon te: d ter: gnif cap sequat neu diu

est aliud .a. b. q. non est .a. ergo .a. sed maior est falsa.
 Alterius ad aliam probationem istius maioris concedo consequentiam: et maior est: sed nego minorem: videlicet q. omne aliud .a. b. q. non est hoc .a. est tale q. non est hoc .a. quia .a. est aliud .a. b. q. non est hoc .a. et tamen .a. non est tale q. non est hoc .a. ut patet.
 Ad secundum concedo consequentiam: et nego maiorem: videlicet q. vtrunq. illorum demonstratis .a. et .b. si ipsum est .b. differt ab .a. Et ad probationem nego q. q. libet eius singularis sit vera. unde demonstrando .a. est ista falsa: hoc istorum: si ipsum est .b. differt ab .a. quia debet sic resolui hoc differt ab .a. et hoc est hoc istorum si ipsum est .b. igitur .a. Et tunc maior est falsa. Et ad probationem istius singularis quando dicebatur si hoc istorum est .b. hoc differt ab .a. ergo hoc istorum si ipsum est .b. differt ab .a. nego consequentiam: eo q. antecedens est una conditionalis nihil ponens: et consequens est una categorica de conditionato extremo aliqd ponens ex quo ipsa est affirmativa. Ad tertium nego q. .a. differt a vero. et ad probationem .a. differt a vero q. non potest differre a vero igitur .a. differt a vero: nego consequentiam: eo q. arguitur ab inferiori ad suum superius cum distributione sicut non sequitur: tu differs ab animali quod est asinus ergo tu differs ab animali: vel aliter posset dici negando illam .a. differt a vero quod non potest differre a vero. Et ulterius negatur secunda exponens: videlicet q. verum q. non potest differre a vero est. et tunc ad probationem nego q. deum esse est verum q. non potest differre a vero: eo q. ly verum ibi sumitur nominaliter ratione re lativi et per consequens sumitur pro propositione vera. id est ista propositio significat: q. deum esse est una propositio vera que non potest differre a vero. quod est falsum: quia deum esse non est propositio. Ad quartum nego: q. a te differt omnis homo. Et ad eius probationem nego consequentiam: nec sic debet exponi. sed isto modo: tu es et omnis homo est: et tu omnis homo non es igitur .a. Sed tertia exponens est falsa ut patet. Ad aliam confirmationem nego iterum consequentiam: nec debite convertitur illa a te differt omnis homo: sed sic debet converti: aliquid a quo differt omnis homo es tu quod falsum est. Ad aliam confirmationem nego illam tibi est non idem omnis homo: et tunc ad probationem nego consequentiam: nec arguitur a negativa de predicato finito .a. quia in ista tibi est non idem omnis homo ly non non cadit super ly omnis homo: sed solum super ly idem: ideo illa propositio non est de predicato infinito. Uerum tamen melius responderetur dubitando illam: tibi est non idem omnis homo: querendo vtrum negatio cadit super totum sequens vel solum super ly idem: si secundo modo respondeatur sicut prius: si primo modo concedo q. tibi est non idem omnis homo. Et ex hoc non sequitur postea q. a te differt omnis homo quia arguitur a termino stante determinate vel confuse tantum ad eundem stantem confuse et distributive. Ad ultimum argumentum concedo conclusionem adductam: quia habendo respectum ad istorum unum sigillatim ad alium: et diuisim: sic conceditur q. differunt. sed non a se sed vnus ab altero et concederem totum esse suas partes: conceditur q. .a. et .b. sunt idem et tamen differunt: dato q. .a. esset vna medietas et .b. alia. Et non sequitur .a. et .b. differunt ergo .a. differt a b. sicut non sequitur: homo et animal differunt igitur homo differt ab animali: verum tamen proposito consequente: dubitandum est. an ly .a. capiatur collectivae et .b. similiter: si sic negatur illa: et ista exponens .a. non est .b. quia significat q. illi duo simul non sunt illi duo simul. Si autem capiatur tam .a. q. .b. diuisim. iterum negatur idem consequens: et eius exponens .a. non est .b. quia tunc significat q. isti diuisim sumpti non sunt isti diuisim sumpti: et q. neuter istorum est aliquis istorum. Si vero .a. capiatur diuisim et .b. collectivae vel contra conceditur q. .a. differt

a. b. quia ista exponens .a. non est .b. tunc significat q. vterq. illorum demonstratis .a. et .b. non est illi duo simul: et e contra. Sed capiendo .a. collectivae et .b. diuisim valet illam illi duo simul non sunt alter illorum. Et consimiliter respondendum est ad illam .a. differt a se: vel isti duo differunt a se. Ad aliud quando dicebatur signato sorte et plato ne isti differunt et nullus istorum differt ab altero: dicitur hoc dubitando nam si ly alterum sumatur absolute conclusio est satis possibilis: et ex hoc non sequitur q. aliquis istorum differt a se: si vero ly alterum sumatur relative negatur conclusio. Similiter respondendum est ad istas consequentiam: vnus istorum currit: et alterum istorum currit: ergo vterq. illorum currit: dubitando vtrum ly alterum sumatur relative vel absolute: relative concedo prius. sed absolute nego quare .a.

Quarta conclusio est ista. Sortes differt differebat et differebat ab asino et tamen non ab omni asino sorte. differebat vel differebat: prima pars huius patet si in qualibet eius particulam: primo enim patet q. sorte. differt ab asino per suas exponens: patet secundo q. ipse differebat ab asino. ut in medio instanti besterne diei ut patet. Tertio q. ipse differebat ab asino. quia in medio instanti crastine diei. Secunda pars conclusionis patet: quia si ab omni asino sorte differebat et differebat ergo: non est vel fuit vel erit asinus quando ab isto sorte. differebat vel differebat: consequens falsum: quia ab asino qui mille annis fuit vel erit sorte. non differebat nec differebat et sic patet conclusio.

Contra primam partem istius conclusionis arguitur sic. Si sorte. differt ab asino: ergo per idem differt a chymera consequentia patet: quia tota ratio quare sorte. differt ab asino. est quia sorte. est non idem asino: sed equaliter sortes est non idem chymere quia non est idem chymere: ergo sorte. differt a chymere consequens est falsum ergo et antecedens et q. consequens sit falsum patet: quia chymera non est: modo differentia non cadit nisi inter entia. Secundo si homo differt ab asino ergo differt ab asino genere vel specie vel non genere ut patet: et q. non specie probat: quia si homo differt ab asino specie: ista est species demonstrando specie in bonitas: igitur homo differt ab asino. ista specie: consequens est falsum: et consequentia patet: quia arguitur a termino stante confuse et distributive ad suum inferius cum debito medio: Similiter probatur q. sorte. non differt a brunello numero: quia si sortes differt a brunello numero: et iste est numerus demonstrando numerum duarum caprarum ergo sorte. differt a brunello isto numero. Tertio arguitur sic. Si sorte. differt ab asino hoc est quia sorte. est et asinus est et sorte. non est asinus. Sed q. ly differt non sic exponitur patet: per porphyrium qui dicit q. sorte. senex differt a semetipso puero et sorte. mouens differt a seipso quiescente: et sic sorte. differt a se q. non potest poni si ly differt debet exponi modo predicto. Quarto arguitur sic si sorte. differebat ab asino: et .b. asinus erit asinus: si gnato .b. asino generando post mille annos: ergo sortes differt ab asino: consequens falsum supposito q. sorte. et .b. asinus nunquam simul erunt: et consequentia patet: quia arguitur a termino stante confuse et distributive ad suum inferius cum debito medio. Similiter sequitur q. sorte. differebat ab antichristo: et per consequens a qualibet re futura consequentia probatur: quia tota ratio quare ponitur q. sorte. differebat ab asino est: quia sorte. erit et asinus erit et sortes non erit asinus eodem modo probatur q. sortes differebat ab antichristo quia sortes erit et antichristus erit: et sortes nunquam erit antichristus: igitur .a. Quinto arguitur q. ly differt non habet exponi nec habet vim confundendi confuse et distributive: quia si sic pari ratione et talis termini distribuentes vel privativi interficere vel destrueret vel spoliari obliuisci: et sic sequitur q. iste sunt concedende: tu privaris omni bono vel omni denario quem tu habuisti: posito q. vno precise privarieris. Et q. lucifer est sine omni pena: et beata virgo caret omni filio: et non

omni gaudio. Et qui interficeret te interficeret omnem hominem: sed non occideret aliquem hominem: et sic facilius est destruere quicquid est in mundo quam pulicem vel muscam: nec hominis habentis duos oculos erueres nisi si utrumque: et sic cuiuscumque veri fueris oblitus statim oblitus es cuiuslibet propositionis quam scivisti. et sic si perdes unum denarium perderes omne bonum quod haberes. Et si quis spoliat aliquem de quadrante spoliat ipsum de omnibus eius bonis. et sic ultra.

Contra secundam partem conclusio nis arguitur sic: aliud ab asino erit sortis. igitur ab omni asino sortis. differt: consequentia patet ab uno convertibili ad reliquum: patet quia si cut in una distribuitur ly asinus pro eo quod est vel erit ita etiam in alia: et antecedens probatur: videlicet quod aliud ab asino erit sortis. quod si erit sortis. demonstrando sortem. et hoc est vel erit aliud ab asino ergo aliud ab asino erit sortis. consequentia patet resolutorie et maior similiter: minorem vero ponit conclusio. Ad ista respondetur ad primum concedo quod sortis differt ab asino et sortis. est non idem asino: sed hoc non est ratio principalis sed ratio exponentium. Et cum in fertur quod per idem sortis. est non idem chymere dicitur dubitandum ut prius an ly. non cadat solum super ly. id est vel super totum: primo modo nego consequentiam. sed oportet assumere quod chymera est. Secundo modo concedo quod sortis est non idem chymere et ex hoc non sequitur quod sortis differt a chymera quia ly differt non convertitur cum ly non id est: nisi quando ly non solum negat ly. idem qualiter non est in proposito. Ad secundum dico quod sortis differt ab asino specie et numero: et tunc ad improbationem nego consequentiam: quia huiusmodi dictiones habentes viam confundendi non confundunt terminos nisi cum quibus construuntur a parte post mediante prepositione. a. vel ab quia ergo ly specie vel numero non construuntur cum ly. differt illo modo. Ideo non stat confuse et distributive: et non sequitur: sortis differt a platone in campo: bellus mons est campus ergo sortis. differt a platone in bello monte. Sicut etiam non sequitur: sortis est longior platone per tibiam: sed tibia tua est tibia: igitur sortis est longior platone per tibiam tuam et sic de alijs. Ad tertium argumentum potest dici quod quando per ly differt notatur respectus inter diversa accidentia unius et eiusdem aliter exponitur quam quando fit respectus inter duo individua. Ideo sorte potest phyrus sic exposuisset primum scilicet qui fuit puer et est. et ille qui est vel qui erit senex est. et sortis non est senex sub ratione qua fuit puer. Et sic posset dici quod sortis musicus differt a platone logico. quia non ratione qua sortis est musicus sortis est logicus. Et sic debet intelligi dictum potest phyrus. Vel aliter potest dici quod illa logica potest phyrus est neganda de vi vocis. quia est contra. eodem modum loquendi nunc approbatum. sed per illa dicta solum intelligit quod illi termini puer et senex. monens et generatice respectu sortis quod verum est. Et hoc certe satis concordat eius processui. Ad quartum nego istam consequentiam. sortis differet ab asino. b. erit asinus igitur et c. et tunc ad probationem nego consequentiam. quia arguitur respectu termini stantis mobiliter qui quidem terminus non supponit pro quodlibet asino futuro ratione adverbij determinantis et restringentis ipsum. inclusi in ly differet: ratione cuius ly differet non distribuit nisi pro asinis qui erunt cum sorte. Ideo debuit sic probari. b. erit asinus tecum. que est falsa in casu isto quare et c. Et tunc ad aliud argumentum nego quod sortis differet ab antichristo. Et ad probationem eius dico. Uno modo quod nulla talis propositio est exponenda. sed resoluenda ratione verbi de futuro per demonstrativa instantis temporis. ut tu differes ab asino. sic resolvitur. In a. instanti vel. b. instanti tu differes ab asino qua resoluta statim exponitur. Ideo ista sortis. differet ab antichristo: sic dicitur resoluta tunc uno instanti dato tu differes ab antichristo que falsa est: quia sic debet exponi: tunc tu eris et tunc antichristus

erit: et tunc tu non eris antichristus: ergo et sic exponenda minor est falsa. Alio modo dicitur quod non bene sumit secunda exponens que dicitur esse ista: antichristus erit quod tu eris que falsa est ut suppono: unde quemadmodum ly differt non distribuit secundum extremum differentie nisi in comparatione ad primum: et pro suppositis solummodo simultatem habentibus cum significato primi: ita non venit extrema duorum nisi invicem simultatem habentibus quia ergo tu et antichristus non simul eritis propterea b. est falsa tu differes sen aliud eris ab antichristo. Ad quod tertium de adductis conclusionibus dico: quod non oportet eas illas concedere: quia quedam sunt ibi dictiones quas sine negatione stat intelligi. Et si explicetur earum conceptus hoc non est principaliter. sed forte ex consequenti: sicut si ille interficere: destruere: spoliari: oblitisci: et sic de alijs. unde concedo quod si prius ista denario quod prius denario. Et si interficis illum hominem interficis hominem: et non omnem hominem. Et sic consequenter nego conclusiones illas adductas cum talibus terminis: veritatem non sequitur careo isto denario: ergo careo aliquo denario sed bene sequitur quod aliquo denario careo. Similiter concedi potest quod lucifer est sine omni pena: et non est sine aliqua pena: nec beata virgo sine aliquo filio vel gaudio. Juxta hoc potest concedi quod ista consequentia non valet facio te non esse et tu es aliquis homo ergo facio aliquem hominem non esse. Sed bene sequitur quod aliquem hominem facio non esse: quia ly facio est terminus confusivus cum ponitur respectu complexi: sicut in proposito quod est differentia inter istum terminum et alios qui non proprie determinant complexum sicut incomplextum. Improprie enim dicitur curro miliare esse: percussio animal esse: leda sortis. Et si istetur cum ly videre vel audire: dico quod improprie dicitur video sortis. currere. Audio sortis. loqui: quod non significat aliter quam quod video sortis. currere. Audio vocem sortis loquentis. Sed sic non significat propositio cum ly facio: non sequitur facio te currere: ergo facio te currentem: facio te audire: igitur facio te audientem et sic de alijs. Ad argumentum factum contra secundam partem conclusionis respondetur negando quod aliud ab asino erit sortis. significat enim quod aliud ab asino qui est vel qui erit: erit sortis. quod falsum est. Et tunc ad probationem nego consequentiam: sed taliter est inferenda: b. erit sortis. et b. est vel erit aliud ab asino qui est asinus vel qui erit asinus. igitur aliud ab asino erit sortis. Et sic arguendo conceditur consequentia et negatur minor. Causa autem quare prima consequentia non valet alias dicebatur: sed iterum replicatur: quia quandoque terminus subiecti distribuitur respectu verbi de preterito vel de futuro tunc distribuitur pro quocumque tempore connotato per verbum: ergo sic dicendo ois homo erit: pro omni homine futuro in aliquo tempore fit distributio: sicut patet per exponentes. Ideo sic dicendo aliud ab asino erit sortis. stat ille terminus asinus distributive pro omni quod est vel erit asinus et per consequens est propositio falsa: quia nec illud quod est aliud ab illo quod est asinus vel quod erit asinus erit sortis. nec illud quod erit aliud ab illo quod est asinus vel quod erit asinus erit sortis. Juxta hoc conceditur ista conclusio: quod sortis. differet ab albo et tamen nec differens ab albo unquam erit sortis. nec differens ab albo potest esse sortis. posito quod aliquando erit ita quod sortis. differt ab albo tunc patet prima pars et secunda pars per se posito quod sortis. post modum erit albus. Nam si differes ab albo erit sortis. tunc differes ab illo quod est vel quod erit albus erit sortis. quod est casus. Et per idem si differens ab albo potest esse sortis. tunc differens ab illo quod potest esse albus potest esse sortis: quod est contra casum. Ex quo patet quod non sequitur ut prius illud quod est differens ab albo erit sortis. et illud quod erit differens ab albo erit sortis. igitur differens ab albo erit sortis: nec sequitur illud quod potest esse differens ab albo potest esse sortis. igitur differens ab albo potest esse sortis. sed tales erunt propositiones inferentes hoc potest esse sortis. et hoc est vel potest esse differens ab illo quod est albus vel potest esse albus ergo differens ab albo potest esse sortis. Et si argua

ur factu
ferens
illius te
non sec
albo er
pialiter
conced
bo pot
ab al b
b e v
ferens
da est
tur par
tur con
tur sor
id e d
cu o r
a refer
nel q
sio q
conced
q sor
q pos
erit ali
est ali
ego su
post q
est q
aliq
expon
post q
mira
minia
obliqu
le am
CD
as p
ne ne
quo e
ui exp
exclu
mi o
nis. j
ta ex
cu q
tm b
dinis
plicit
hoc t
in qu
tm b
qua
subie
ent e
dicti
pese
non
cessu
mi se
libet
eius
dicto
curr
curr
instit
dept
ita

tur sicut prius: si est differens ab albo et si erit sor. igitur differens ab albo erit sor. certum est quod mutatur suppositio istius termini album in antecedente et in consequente. Sed non sequitur: sed bene sequitur quod illud quod est differens ab albo erit sor. hec autem omnia dicta sunt tenendo ly differens participialiter: quia si teneretur nominaliter negaretur conclusio: et concederetur quod differens ab albo erit sor. et differens ab albo potest esse sor. quia tales tunc significant quod illud quod differt ab albo erit sor. et illud quod differt ab albo potest esse sor. Et hoc est verum in casu superius posito. Sed proposita tali ratione differens ab albo erit sor. igitur aliud ab albo erit sor. dubitanda est consequentia. Utrum ly differens in antecedente sumatur participialiter vel nominaliter si participialiter concedatur consequentia si nominaliter negatur. Et nota quod non sequitur sor. est aliud ab albo igitur sor. erit aliud quam album: quia idem dicitur sor. erit aliud quam album: et sor. erit aliud quam album erit: cum ordo sit truncatus et isto modo est suppletum. Sed cum vobis dicitur prius refert: ut idem dicitur sor. est aliud ab albo. et aliud quam album: vel quod est album: possibile tamen est quod sortes erit aliud quam album posito quod nunc sit niger et erit per totam vitam suam: quo posito concedo quod de album erit aliud quam nunc est sor. et erit aliud quam sor. et tamen infinito: alborum nullus erit aliud a sor. quia post corruptionem sortis infinita alba erunt quorum nullum erit aliud a sorte. quia sor. tunc non erit: unde in isto casu sor. est aliud quam album erit: quod tunc est remotum ab hoc instanti: et ego sum aliud quam erit asinus qui mille annis generabitur postquam defiero esse: prima enim propositio sic exponitur: sor. est et album quod tunc est remotum ab hoc instanti erit et sor. non est aliud quam album quod tunc est remotum ab hoc instanti. Secunda sic exponitur. Ego sum et asinus qui mille annis generabitur postquam defiero esse erit: et ego non sum talis asinus etc. Et si mirum quod iste aliter exponitur quam alie quia iste sunt de terminis compositis non determinatis ab ista dictione aliud in obliquo. Ideo nego quod sum aliud a tali asino qui post mille annis generabitur quare etc.

De dictionis exclusiuis.

Consequenter sequitur in hoc capitulo de dictionibus exclusiuis tractandum que sunt: tantum: solus: solus: solus modo: tantum modo: et precise: ratione quarum propositio in qua ponitur aliqua earum rursus si non fuerit impedimentum procedens per duas propositiones est exponenda: siue fuerit affirmatiua siue negatiua: dummodo nota exclusionis non negetur: pro quo est notandum quod quecumque exclusiua ratione termini exclusiui exponenda exponi debet. Si exigentiam ordinis termini exclusiui. Aliter enim est exponenda propositio exclusiua primi ordinis. Aliter secundi ordinis vel tertij vel quarti ordinis. propositio enim exclusiua primi ordinis est illa in qua nota exclusionis determinat sibi implicite vel explicite tantum subiectum quod predicatum propositio exclusiue: ut tamen homo currit: tamen homo non currit. propositio exclusiua secundi ordinis est illa in qua nota exclusionis determinat implicite vel explicite totam predicatum cum copula: ut iste homo tamen currit hoc tamen non currit. propositio tertij ordinis vocatur illa in qua dicitio exclusiua solus determinat predicatum: ut tu es tamen homo. propositio exclusiua quarti ordinis est illa in qua dicitio exclusiua determinat solum partem predicati aut subiecti ut ego video tamen sor. a propositio significat precise siue est. propositio exclusiua quinti ordinis est illa in qua dicitio exclusiua finaliter subsequitur: ut tu es tantum modo aut precise. et licet sint quinque ordines vel plures quo ad situm non tamen quo ad exponentes ut patebit: de omnibus istis successiue est dicendum. Sed prima de exclusiuis affirmatiuis primi secundi et tertij ordinis: unde generaliter loquendo que libet exclusiua affirmatiua primi ordinis debet exponi per eius preiacentem et vniuersalem negatiua de subiecto contradictorio subiecti preiacentis: ceteris non mutatis: ut ista tamen homo currit: debet sic exponi: homo currit: et nihil non homo currit: prima enim exponens est preiacens exclusiue que cuiuslibet exclusiue preiacens vocatur totum quod remanet de preterito termino exclusiui: Secunda eius exponens habet istum terminum infinitum: non homo: pro suo subiecto: et iste

opponitur huic termino: homo qui subicitur in preiacente: et virtute negationis procedentis est propositio negatiua: cum preiacens sit affirmatiua. Et notanter dicitur quod talis exclusiua propositio exponi debet per secundam exponentem: ratione infinitationis et non ratione alietatis: quia non sequitur quantitas: continua est quantitas et nihil aliud quam quantitas continua est quantitas ergo tamen quantitas continua est quantitas: omnis falsus: et antecedens pro pro minori: quia quantitas discreta non est aliud. Sed minor deberet esse talis nulla non quantitas continua est quantitas: que est falsa. Similiter non sequitur a. instans erit instans et nihil aliud quam a. instans erit instans. Sed debet summi pro minori quod nullum non a. instans erit instans: quod falsa est. Similiter non sequitur sor. curret et nihil aliud a sor. curret. ergo tamen sor. curret: supposito quod sor. curret et nihil quod erit tpe sor. curret: sed generentur noui homines post corruptionem sor. qui current. Istis posito pro pro omnis est falsum et assis est verum pro maiori ut pro: et etiam pro minori quia sunt contradictorium est falsum: vel aliud a sor. curret: quia quocumque demonstrato quod curret iste non erit aliud a sor. Ideo deberet summi talis minor. nihil non sor. curret que falsa est in isto casu. Similiter posito quod a. propositio incipiat esse et desinat esse per positionem de presenti. et b. propositio incipiat esse per remotionem de presenti et quod nulla propositio incipiat esse nisi a. vel b. Istis posito pro pro b est falsum tamen a. incipit esse propositio et tamen nihil aliud quam a. incipit esse propositio: quia non b. cum ipsum non sit: nec incipiat esse aliud ab a. id deberet summi talis minor nihil non a incipit esse propositio: et hoc est falsum: isto casu posito. Itaque non sequitur ista chymera significatur per istum terminum chymera et nihil aliud quam ista chymera significatur per istum terminum chymera igitur tamen chymera significatur per istum terminum chymera que falsa est. Ex his patet impossibilitas talium propositionum: tamen quatuor homines currunt tamen octo individua fuerunt in archa noe: tamen decem sunt genera generalissima tantum quinque sunt predicabilia: tamen quatuor sunt elementa: tamen vel precise per horam durasti: prima enim sic exponitur: quatuor homines currunt et nulla non quatuor homines currunt. Secunda sic exponitur: octo individua fuerunt in archa noe et nulla non octo individua fuerunt in archa noe. Tertia sic exponitur decem sunt genera generalissima et nulla si decem sunt genera generalissima. Quarta sic exponitur quinque sunt predicabilia: et nulla non quinque sunt predicabilia. Quinta sic exponitur. quatuor sunt elementa et nulla non quatuor sunt elementa. Sexta sic exponitur: per horam durasti. In omnibus enim patet contradictio: eo quod sumpta quacumque preiacente cum sua negatiua ex his sequitur contradictorium alterius partis: sequitur enim quatuor homines currunt ergo duo currunt: et ultra ergo aliqua non quatuor homines currunt: quod est oppositum alterius exponentis: et consequentia patet per hoc medium quod omnes duo homines sunt aliqua vel aliqui que non sunt quatuor homines. Similiter sequitur: per horam durasti: ergo per medietatem hore durasti: et ultra ergo non per horam durasti quod est oppositum exponentis negatiue: et consequentia patet: quia quelibet medietas hore est non hora. Sed quis obiceret dicendo quod iste est modus loquendi philosophorum et theologorum concedentium quod tantum quinque sunt vniuersalia: et quod tantum octo animalia fuerunt in archa noe. Dicitur quod de virtute sermonis falsum dicunt: tamen debent intelligi ad bonum intellectum. pro quo notandum quod ista dicitio tantum exclusiue teta potest habere duplicem modum significandi. primus modus insequitur infinitationem seu alietatem ut dictum est. Secundus modus insequitur pluralitatem. primus modus est principalis. Secundus modus est collateralis. ideo ista dicitio tamen absolute sumpta sine determinatione semper significat primo modo: sumpta vero cum determinatione limitante ad secundum modum. Tertio modo significat: et gratia pluralitatis exponitur: verbi gratia numeraliter tamen quinque sunt vniuersalia: quinque sunt vicia et non plura. Istis modis intellexerunt doctores principaliter nominati. Juxta hoc frustratur logica composita ponens quod quauis dicitio exclusiua

additur termino significanti numerum potest exponi gratia alicuius vel gratia pluralitatis. Nam si sic esset sequeretur quod aliqua esset exclusiva nullo modo exponenda: probatur et capio istam exclusivam: tria quatuor homines currunt: tunc ista non habet exponi gratia pluralitatis: nec gratia alicuius: ergo nullo modo est exponenda: assis per quod non sequitur si sic exponentes: tria quatuor homines currunt ergo quatuor homines currunt et nulla alia quam quatuor homines currunt: cum antecedens sit possibile ipsum exponendo gratia pluralitatis et consequens impossibile: igitur tales exponentes non exponunt expositum: et per consequens non sunt eius exponentes. **C** Sicut non sequitur si istos quatuor homines currunt et non plures quam quatuor homines currunt igitur tria quatuor homines currunt quod fiat assis esse possibile et per impossibile ipsum exponendo gratia alicuius: et per assis exponentes tales non convertuntur cum exposito: et si sic non sunt eius exponentes. **C** Sed hic forte dicitur quod exclusiva talis non convertitur cum aliqua illarum copulatarum: sed bene cum una disiunctiva composita ex his: videlicet cum ista: quatuor homines currunt et non plures quam quatuor homines currunt: vel quatuor homines currunt: et nulla alia quam quatuor homines currunt. **C** Sed hoc etiam non est verum primo quod propositio exponenda non dicitur exponi per disiunctivam sed per copulativam propter differentiam quam loqui faciunt inter propositionem exponendam et propositionem habentem casum veritatis que una sufficit per verificationem illius. sed sic non est de propositione exponibili imo requiritur veritas utriusque exponentis. **C** Item arguitur sic tria quatuor homines currunt ergo quatuor homines currunt et nulla alia quam quatuor homines currunt: si negatur consequentia vel dubitatur: ibi arguitur ab exposita ad unam suarum exponentium ergo consequentia bona: vel oportet dicere quod neutra pars illius disiunctive est exponens illius exclusive: sed tota disiunctiva. Et sic sequitur per idem quod quilibet exclusiva negativa habet exponi per unam disiunctivam quod non est verum: eo quod nulla talis negativa habet exponi sed solum habet casum veritatis. **C** Item notandum quod in hac materia diversimode sum loquutus aliquando enim sustinui quod exclusiva de termino numerali non est exponenda sed habet casum veritatis: ita quod hoc tantum quatuor homines currunt non infert aliquam illarum copulatarum: quatuor homines currunt: et nulli non quatuor homines currunt: quatuor homines currunt et non plures quam quatuor homines currunt sed infertur ex qualibet illarum et ita dicebam de illa tantum unum est. Aliquando et sustinui quod exclusiva affirmativa de termino non numerali exponitur per infinitationem sed exclusiva de termino numerali exponitur per pluralitatem et non per infinitationem nunc vero sustineo quod quilibet solum per infinitationem habet exponi: quecumque sit illa: sed qualitercumque dicat modo dicitur apparet discrepantiam. **C** Ex isto ergo ultimo sustinendo sequitur impossibilitas talium propositionum tria sunt: movetur: tria sunt: tangit platonem: tria sunt: est albus vel nigrum vel medio colore coloratum. tria sunt: pater est vel mater est. Nam si tria sunt: movetur: ergo pars sunt: movetur et cum pars sortis quecumque datur sit aliquid non sortis: ergo aliquid non sortis movetur: et per consequens non tria sunt: movetur: quod est oppositum prime exclusive. Similiter si sunt: tangit platonem ergo aliquid quod eius pars que non est sunt: tangit platonem: et per consequens non tria sunt: tangit platonem quod est oppositum secunde exclusive. **C** Item si sunt: est albus vel niger ergo aliqua eius pars est alba vel nigra et per assis non tria sunt: est albus vel niger: quod est oppositum: tertie exclusive: per quod quilibet pars sunt: est aliquid non sunt: **C** Item si pater est filius vel filia est quod vel que non est pater: igitur aliquid non pater est: et per consequens non tria sunt: pater est quod est oppositum quarte exclusive. Et nota quare ego dico: tria sunt: est albus vel nigrum: et non: tria sunt: est albus vel niger: quod supposito quod sunt: est albus et nullus alius homo ab eo sed quilibet talis est niger. tunc hec esset vera. tria sunt: est albus vel niger: ut per quod exponentes: quod sunt: est albus vel niger et nihil aliud a sunt: est sunt: albus vel niger: sed hoc falsa esset. tria sunt: est albus vel nigrum quia aliud a sunt: est albus vel nigrum: videlicet plato vel cicero: unde hoc propositio

tria sunt: est albus. non debet sic exponi. sunt: est albus et nihil non sunt: est albus: sed nihil non sunt: est sunt: albus. quod precise pro eodem debet termini supponere in exposita et in exponente. **A** Adodo in ista tria sunt: est albus. id est albus precise supponit pro sorte: quod est adiectivum istius termini sortes. sed in illa nihil non sunt: est albus. id est albus supponit pro alio a sorte. et alterius est adiectivum vel saltem substantivum tenet: id est non est illius exponens. Illa enim convertuntur tria sunt: est albus. et tria sunt: est sunt: albus: tria sunt: est niger et tria sunt: est sunt: niger. Alii tamen dicunt quod tales propositiones tria sunt: movetur: tria sunt: fecit illum actum et cetera. possunt exponi ratione totius compositionis limitate gratia materie vel gratia forme: unde prima debet sic exponi gratia materie: sunt: movetur et nihil aliud a sunt: vel parte sortis movetur: quod non formaliter includit contradictionem vel repugnantiam. Secunda sic exponitur gratia materie. sunt: fecit istum actum et nullum aliud individuum speciei humane fecit istum actum. quod est possibile cum hoc quod deus fecit illum actum. Sed videtur mihi quod iste modus est nimis ad placitum et contra rationem: quod si istum modum quilibet exclusiva impossibilis posset verificari continue inveniendos novas et novas exponentes. **C** Item potest per regulam sustineri quod quilibet huiusmodi exclusiva affirmativa de presenti cuius predicati significatus primarium non poterit in esse significato primario subiecti nisi in sit alicui quod non sit significatus huius: talis est impossibilis ut per quod de talibus: tria sunt: est albus: solum deus itelligitur: solum omnis homo est animal. Et universaler quilibet talis de subiecto supponente pro multis respectu predicati coloris. ut hoc solum deus est aliquid. solum homo est animal. Et ratio patet ex hoc quod secunda exponens negativa repugnat prime exponenti: affirmative.

Propositio exclusiva secundi ordinis habet duas exponentes quarum una est preiacens eiusdem et secunda erit una singularis negativa de recto vel obliquo contradictorio predicati prefacientis: ut tu tria sunt: curris: sic exponitur tu curris et tu non es non curris. Iste asinus tria sunt: est hominis: sic exponitur iste asinus est hominis. et iste asinus non est non hominis. Sequitur ex isto modo exponendi veritas talium propositionum vel saltem possibilitas: sortes precise est albus vel niger: pla. precise movetur: prima enim sic exponitur: sunt: est albus vel niger et non est non albus vel niger: secunda sic exponitur plato movetur et ipse non est non motus. Similiter etiam hec est possibilis: isti quatuor homines precise currunt: quod sic exponenda: isti quatuor homines currunt. Ibi quatuor homines non sunt non currentes: vel non curruntia quod est satis possibile. Similiter ista est vera. Ista octo animalia precise fuerunt in archa noe tempore diluvii. Ibi ista est falsa. Ista octo animalia solum fuerunt in archa noe tempore diluvii. prima enim sic exponitur ista octo animalia fuerunt in archa noe tempore diluvii: et non fuerunt in archa noe tempore diluvii et hoc est verum. Secunda sic exponitur ista octo animalia fuerunt in archa noe et ipsa non fuerunt non in archa noe: et hoc est falsum quod ipsa fuerunt non in archa noe: et hoc ante diluvium. **C** Circa istud est notandum quod si subiectus talis exclusive fuerit terminus mediatus iuxta dicta in primo tractatu propositio probari debet iuxta exigentiam talis termini: ut illa propositio: omnis homo tantum currit debet exponi ut universalis affirmativa: ut ista hoc tantum currit debet resolvi ut indefinita affirmativa

Propositio exclusiva affirmativa tertij ordinis exponitur sic exclusiva affirmativa secundi ordinis. Ita quod si tu es tria sunt: homo. exponitur sic. tu es homo et non es non homo et tu es precise curris. tu es curris et non es non curris. Iste asinus est precise hominis. iste asinus est hominis. et non est non hominis. Tu es precise videtur hominem. tu es videtur hominem. et non es non videtur hominem. **C** A propositio est precise significans. a. est sicut est significans: et non est non sicut est significans. **C** Ex quibus cum precedentibus sequitur quod ab exclusiva tertij ordinis ad exclusivam secundi ordinis tenet consequentia: et e converso. unde bene sequitur

tu es tñ homo ergo tu tñ es homo. et contra. Et sequitur tu es tñ videns hominem: igitur tu tñ vides hominem et contra. **C** Item sequitur q̄ quilibet propositio affirmatiua conuertitur cum ipsa dictione exclusiua addita predicato. vnde non sequitur. Iste asinus est sortis igitur iste asinus est tñ sor. probatur et pono q̄ brunellus demonstratus in antecedente sit sortis et platonis: ita q̄ sit ambobus cois. Iste posito antecedens est verum ut p̄. et p̄ns falsum q̄ arguo sic. Nam si iste asinus est precise sortis. ergo iste asinus non est nō sortis: p̄ns tenet ab exposita ad alterā exponentem. sed p̄sequens est falsū: quia iste asinus est non sortis. et enim platonis: sed ois plato est non sor. igitur et. **C** Sed hic obijcitur dupliciter: primo q̄ b̄ est cōtra regulam. secūdo quia seq̄ iste asinus est non sor. igitur nō est sor. qd̄ est cōtra casum. **C** Dicitur ad primum q̄ regula intelligitur in terminis rectis qualiter non est in proposito.

C Ad secundum nego p̄sequentiā: nec semp ab affirmatiua de predicato infinito ad negatiua de predicato finito est bonum argumentum: sicut apparebit in secunda parte cum presens declarabitur difficultas.

Propositio exclusiua quarti ordinis est per duas propositiones exponibiliter probanda: quarum prima est p̄iacēs eiusdem et. Secūda est vna singularis negatiua cuius pars predicati infinita quā in exposita determinat dicitio exclusiua: ut. a. propositio est significans precise sicut est: sic exponitur: a significat sicut est et. a. non significat non sicut est: tu vides solūmodo hominem sic exponitur. tu vides hominem. et tu nō es videns non hominem. Ita q̄ vniuersaliter teneat in materia exclusiuarum negationem infinitantē terminū infinitare solūmodo quā in exposita determinat dicitio exclusiua. Ex isto modo exponēdi sequitur primo. q̄ b̄ homo est aīal n̄ significat precise sicut est: qm̄ datur oppositū: illa significat sicut precise est: ergo nō significat nō sicut est cōsequētia 13. p̄ns est falsum: q̄ ista significat non sicut est: ex quo falsum significat. Secundo seq̄ q̄ b̄ hō est asinus non significat precise aliter q̄ est: qm̄ datur oppositū. illa significat precise aliter q̄ est ergo ipsa non significat non aliter q̄ est: consequens est falsum: q̄ suum contradictorium est verum videlicet illa si significat non aliter q̄ est: q̄ significat hominem esse et hominem esse est non aliter q̄ est. Tertio sequitur q̄ nulla propositio mundi significat precise sicut est: nec aliqua si significat precise aliter q̄ est: qm̄ quilibet propositio falsa si significat infinitas veritates et quilibet vera infinitas falsitates **C** Exclusiua affirmatiua qm̄ ordinis primo secūdo et tertio et quarto modo pōt exponi in cōueniētiā inter oppositam et respondentem. Ita q̄ b̄: tu es animal solūmodo pōt cōverti euz illa tātmōdo tu es animal: aut cum illa: tu es solūmodo aīal: primo modo est falsa: et secūdo modo est vera: nec hoc est incōueniēter dictum: qm̄ sic in hac propositione homo est aīal necessario: ly necessario potest determinare totam propositionem cōsignificādo q̄ necessario homo est aīal: aut predicatum solūmodo denotando q̄ homo est necessario animal. Ita in proposito dicitio exclusiua finaliter situata cuiuscūq̄ ordinis propositionem exclusiua pōt denotare. **C** Ex quo sequitur q̄ dubium est an b̄: hō est animal tantūmodo: sit alicuius q̄titatis si nāq̄ exclusiua primi ordinis est nulli q̄titatis existit. Si vero cū exclusiua secūdi vel tertij ordinis conuertitur: tūc alicuius q̄titatis est. **C** Ex his modis exponēdi sequitur veritas quāsdā propositionum: prima est q̄ solus sor. est alb⁹ quo plato est albior et tamē nō solus sor. est alb⁹ pbatur et pono q̄ nihil sit album nisi sor. et plato q̄ sit albior: sor. tūc p̄ propositio per suas exponētes: q̄ sor. est albus quo plato est albior. et nihil non sor: tes est sortes albus quo plato est albior et si arguatur sic: solus sortes est albus quo plato est albior: igitur solus sor. est albus et isto plato est albior. negatur cōsequētia: nec hic debet resolui nomen relatiuum propter precedentiam termini exclusiui determinantis.

C Secunda propositio est ista. Solis tribus sola duo sunt pauciora: et tamē non solis tribus duo sunt pauciora: p̄ns pars patet. quia tribus sola duo sunt pauciora: ergo solis

tribus sola duo sunt pauciora: p̄ns p̄ ab exponentib⁹ ad expositam. secūda pars patet: q̄ si solis tribus duo sunt pauciora: igitur nullis non tribus duo sunt pauciora. p̄ns est falsum: q̄ q̄tuor: duobus sunt pauciora: et ista quatuor sunt aliqua non tria: igitur aliquibus non tribus duo sunt pauciora: qd̄ est oppositū ipsius p̄ns. **C** Et si dicitur q̄ p̄iacens istius solis tribus sola duo sunt pauciora est b̄: solis tribus duo sunt pauciora: negatur. quia p̄iacens exclusiue non debet denominari a secūda nota exclusionis sed a prima. Ideo bene cōcedo q̄ illius p̄iacēs est b̄ tribus sola duo sunt pauciora: et hoc est verū. **C** Tertia propositio est ista: non solum genitiuum p̄cedit solus nominatiuus: probatur aliquē nō genitiuum p̄cedit solus nominatiuus: ergo: cōsequētia tenet ab vna causa veritatis ad propositiones habentem illam: aīal pbatur: q̄ b̄ demonstrando datiuum p̄cedit solus nominatiuus et b̄ est aliquid non genitiuum ergo: aīal pbatur q̄ hoc demonstrando ipsum datiuum p̄cedit nominatiuus: et hoc non est non p̄cedēs nominatiuus igitur: p̄ns tenet ab exponentibus ad expositum et maior: minor vero q̄ suū dīctoriū est falsum.

C Alterius pro exponentib⁹ exclusiue negatiue primi ordinis est notādū q̄ p̄ma exponēs erit p̄iacēs negatiua et secūda erit vniuersalis affirmatiua de subiecto aggregato ex trāscēdente et termino opposito subiecto p̄iacēs: ut illa tñ homo non currit. d̄ sic exponi: homo non currit et qd̄libet nō homo currit. Et hinc est q̄ loyca antiquitas vocarunt exclusiuas negatiuas non mere negatiuas sed negatiuas p̄gnātes affirmatiues. Et q̄ sicut exclusiua affirmatiua predicatum attribuitur subiecto et remouetur a quocūq̄ opposito subiecti: sic in exclusiua negatiua predicatum remouetur a subiecto et attribuitur cuiuscūq̄ opposito subiecti. Nam sic dicēdo. Tñ hō currit denotatur cursus in esse homini et remoueri a quocūq̄ qd̄ est nō hō. Ex hoc patet q̄ quilibet exclusiua negatiua cuius totale predicatū nō est trāscēdēs et subiectū est terminus positius est in possibilis: sicut q̄libet talis cuius predicatū est trāscēdēs et p̄mariū significatū subiecti nō pōt eē. est necessaria vel vera. Exēplū prime partis b̄ sunt impossibilia. tñ homo nō currit: tñ chymera nō videt. Sed b̄ sunt necessaria tñ chymera nō est: tantū corruptū nō est et: ut p̄ ex suis exponētib⁹. Sī b̄ est vera tñ q̄tuor: chymere nō sūt: q̄ sic exponitur q̄tuor: chymere nō sūt et oia nō q̄tuor: chymere sunt q̄ v̄x̄: b̄ est vera. tñ chymera nō pōt eē: quia chymera non potest eē: et qd̄libet nō chymera potest eē: vñ exponentes talē negatiuam per illū terminum aliud dicunt omnē talē eē impossibīle: imo dicūt q̄ impossibīle est q̄ tñ non ens nō sit. Sed b̄ nō est rationabilr dictū: q̄ q̄libet negatiua cuius significatū p̄mariū subiecti nō est: dicit eē v̄a: sicut est q̄libet p̄positio affirmatiua cui⁹ significatū p̄mariū subiecti nō est: dī falsa. Ex isto sequitur falsitas illius p̄pōns: tñ isto mō nō es asinus quo nō esses asinus si nō aliq̄liter eēt. Exponitur enī sic: isto mō nō es asinus quo nō esses si nō aliq̄liter eēt. et oī mō non isto mō es asinus quo non eēs asinus. si non aliq̄liter eēt. Et p̄ q̄ ista secūda exponens est falsa. Ista cōclusio est cōcedenda: tñ ista chymera nō est. et tñ infinite alie: et infinite plures chymere q̄ ista nō sunt cū iuxta exponētes p̄dictas q̄libet istarū est necessaria.

Ex predictis patet quodā mō quō dicēdū est de exclusiuis negatiuis secūdi ordinis: ut ista sor. tñ nō est aīal: d̄ sic exponi: sor. non est aīal et sor. est qd̄cūq̄ nō aīal: plato tñ nō currit: exponit sic: plato nō currit et plato est qd̄cūq̄ nō currit: vñ sicut in exclusiua affirmatiua secūdi ordinis cuius exclusio p̄cedit verbū stat predicatū ceteris paribus immobiliter: sic in negatiua tali stabit predicatū mobiliter: ut si sor. tñ nō est albū et plato nō est albū. igit̄ sor. est plato. Et si sor. nō est aīal et plato est aīal tūc plato est nō sor. **C** Similiter in a. p̄positio. Ego solūmodo n̄ pcutio sorte sic exponit. Ego nō pcutio sorte. et ego pcutio qd̄cūq̄ qd̄ nō est sor. Sī a. p̄positio precise nō significat sicut est: sic exponit. A. p̄pō nō significat sicut est: et. a. p̄pō si significat qd̄cūq̄ v̄l q̄litercūq̄ n̄ sicut est. **C** Sed hoc est notādū q̄ exclusiua negatiua secūdi ordinis cui⁹ significatū p̄-

maritū nō ē exponēdū sicut exclusiua negatiua primū or-
dinis: ut antiq̄ps tñi non currit: nō sic exponitur antiq̄ps
non currit ⁊ antiq̄ps est q̄dēq̄ non currēs: sed sic ex-
ponitur: antiq̄ps non currit ⁊ q̄libet nō antiq̄ps currit
Similiter tñi chymera non est: sic exponitur. Chymera
non est. ⁊ q̄libet non chymera ē: verūtamē iste p̄positio
nes omnes possunt negari ⁊ exponi sicut p̄ores. Et si tūc
arguitur q̄ aliqua negatiua est falsa cuius p̄maritū signifi-
catum nō ē: dicitur q̄ non ē incōueniens i p̄positionib⁹
pregnantibus affirmationes: qualiter ēi p̄posito.

Propositio exclusiua negatiua tertij ant q̄r/
ti ordinis nō est exponēda sed p
banda p suū d̄ictoriū: vñ ad p̄bādū illā. Sortes nō per-
cutit precise sor. debet sumi ista sor. pcutit precise sor. Vel
pōt, p̄bari p suas cās veritatis que dāt p partes contradi-
ctorias exponētū affirmatiue exclusiue tertij ordinis sub
d̄iunctione: ideo talis negatiua conuertitur cū vna d̄iun-
ctiua facta d̄ partibus oppositis p̄tū copulatiue affirmati-
ue exponētis exclusiua affirmatiua: vñ p veritate isti⁹ sor.
non pcutit p̄cise sor. sufficit q̄ sor. non pcutit sor. vel ē pcuti-
tiēs non sor. q̄libet enim istaz p̄tū sufficit i ferre illā exclusi-
uā negatiua: ⁊ non econtra: sequit enim sor. non pcutit
sortē: ergo sor. non pcutit precise sor. sed ecōtra non v3.
sor. n̄ pcutit p̄cise sor. ergo n̄ pcutit sor. ut supposito q̄ ipe
pcutiat se ⁊ platonē: ātecedēs ē verū: ⁊ p̄ns falsū. Simili-
ter etiā sequitur sor. ē pcutiens non sor. igitur sor. non p-
cutit p̄cise sortē: q̄ oppositum consequentis repugnat an-
tecedēti. Ista enim duo repugnant sor: tes pcutit precise sor.
⁊ sor. ē pcutiēs nō sortē: cū ex ista sequatur oppositū al-
terius p̄tis. Sed ecōtra non sequitur. Sor. non est per-
cutiens precise sor. igitur sor. ē pcutiēs non sortem cuz ex
negatiua non sequitur affirmatiua.

Exclusiua negatiua opposita exclusiue affirma-
tiue primū ordinis ē similiter dupli-
ter probanda vel per suum cōtradictoriū assignādū vt
p̄tis dicebatur vel per vna d̄iunctiua factā ex partibus
oppositis exponētū exclusiue affirmatiue. vnde ista p-
positio: nō tñi homo currit conuertitur cū ista d̄iunctiua
nihil q̄ est homo currit vel aliquid nō homo currit cuius
quelibet pars est i sufficiens i ferre illam exclusiuam nega-
tiua ⁊ non econtra. Sequit. n. nihil q̄ est homo currit er-
go nō tantū hō currit: q̄ oppositū cōsequentis repugnat
antecedēti: sed ecōtra nō v3: vt non sequitur: nō tātz hō
currit igitur nihil q̄ est homo currit: supposito q̄ hoies ⁊
asini currāt. C Similiter sequitur aliqd nō hō currit. igit
non tantum homo currit: ⁊ tamen econtra non v3: q̄ ex
negatiua nō sequitur affirmatiua: supposito enim q̄ nihil
curreret: an̄s eēt verū ⁊ p̄ns falsum.

Consumiliter dico de exclusiua negatiua op-
posita exclusiue negatiue. se-
cundū ordinis q̄ habet dupliciter probari: vel p suū con-
tradictoriū vel per cās veritatis illius que sunt ptes op-
posite p̄tū exponētū affirmatiua: ut ista tu nō tñi curris:
habet duas tales causas veritatis: tu non curris vel tu
es nō currēs quarū q̄libet pōt i ferre exclusiua illā negati-
uam ⁊ non econtra.

Exclusiua opposita exclusiue negatiue primū
ordinis habet consumiliter duplici
probari vel per suum contradictoriū vel per suas causas
veritatis: vnde ad probandum vel improbandum illam
nō tñi homo non currit: ex quo statim apparebit veritas
vel falsitas illius non tātz homo non currit: vel per suas
causas veritatis que sunt: omnis homo currit: vel aliqd n̄
homo nō currit: quarū quelibet vt prius pōt eē an̄s illi⁹
in consequentiā bona ⁊ non econtra. sequitur enim oīs ho-
mo currit ergo non tñi homo non currit: q̄ oppositū cō-
sequētis repugnat antecedēti. Ista. n. sibi repugnat oīs hō
currit ⁊ tñi hō nō currit: q̄ ex vna pte copulatiue seqtur
formalr opposituz alterius p̄tis. Similiter sequitur aliqd
nō homo non currit ergo nō tñi hō nō currit: eo q̄ oppo-
situm p̄tis repugnat an̄ti: vt p3 p eius exponētis: e3 aut

nō v3 aliqua istaz p̄naz vt p3 intuenti.

Dicendum est consumiliter de exclusiua op-
posita exclusiue negatiue secundi
ordinis q̄ h3 dupliciter p̄bari vt per suū d̄ictoriū: vel p
vna d̄iunctiuaam factā ex partibus oppositis partū ex-
ponētū exclusiua negatiua secūdi ordinis. Ideo illa p̄posi-
tio sor. non tñi non currit: habet talē d̄iunctiua secū con-
uertibilē. sor. currit vel sor. non est q̄dēq̄ nō currēs: cui⁹
quelibet pars infert illā exclusiua ⁊ non econtra: ⁊ hoc in-
nuit vna regula logicalis ponēs q̄ a p̄positione h̄ite plu-
res causas veritatis ad vnam illarū non v3 p̄na. Sed ar-
guendo a qualibet illarū causaz ad p̄positionē h̄item
illam cām ē bona cōsequētia: vt sepius ⁊ sepius ē expre-
sū. Et hoc ē rōnabiliter dictū. q̄ quelibet talis conuertitur
cū vna d̄iunctiua que non infert aliquā eius pte fo: malr
sed a qualibz i ferretur: nisi forte p̄ns eēt necessariū vt eēt cō-
sequēs ad qualibet pte d̄iunctiue. Sequitur. n. tu curris
vel de⁹ ergo de⁹. Sillr seq̄ tu curris: q̄ vt hō ē asin⁹ g⁹
tu curris p̄ns seq̄ ex qualibz pte d̄iunctiue. Et ita d̄ alijs
exclusiuis negatiuis suo modo dicat. Ex his ergo p3 qd
in materia exclusiuarū sit dicēdū ⁊ c.

De regulis exclusiuarū.

Nunc de quibusdam regulis pertinentib⁹ ad
materiam exclusiuaz restat tractare. Et pri-
mo presuppono q̄ cuiuslibet exclusiue tam
affirmatiue q̄ negatiue primū ordinis subie-
ctum super quo cadit exclusio stat cōfuse tñi
si non aliunde fuerit distributū. Et cuiuslibet talis exclusi-
ue p̄dicatū stat cōfuse ⁊ distributiue subducto quolibet p
bibēte. vnde bene sequitur tñi sor. ē aial plato ē aial ergo
pla. ē sor. isto p̄supposito pono quascūq̄ regulas exclusiuaz
quibus earūde notitia aliquantū declaratur. Ista regu-
la ē ista. Ab exclusiua affirmatiua primū ordinis ad suum
vniuersale de terminis transpositis ⁊ i terminis rectis est
p̄na formalis. p̄batur. Ista i omni exclusiua affirmatiua
p̄dicatū stat cōfuse ⁊ distributiue: ⁊ subiectū confuse tñi:
subducto quocūq̄ ipedimēto ergo p exclusiua affirmati-
ua denotat iherētia cuiuscūq̄ rei significate p p̄dicatū rei
significate p subiectū. Et talis inherētia denotatur p vni-
uersalē affirmatiua d̄ terminis transpositis, ergo ipsa exclu-
ua ⁊ ipa vlis p̄uertitur ⁊ p p̄ns regula vā ⁊ c.

Contra istam regulā arguitur multiplici.
Et primo sic: nā data regula
sequitur q̄ ista p̄na est bona demonstrādo. a. veruz ⁊. b.
falsū: tñi verū ē alterū istorum qd ē vez: ergo vtrūq̄ isto-
rum qd ē verū est verū. Et q̄ ista p̄na nō valeat p̄bo: an-
tecedēs est verū ⁊ p̄ns falsum. igit p̄na nō valet. Qd an-
tecedēs sit vez p̄bo p suas exponētis q̄: verū ē alterum
istorū qd ē verū ⁊ nullū nō verū est altez istorū quod ē vez
ergo tñi verū est alterū istorum qd ē verū: p̄na patet ab
exponentibus ad expositum: ⁊ minor patet quia sunt op-
positum ē falsū. Et q̄ p̄ns prime cōsequētie sit falsū p̄bo:
sequitur. n. vtrūq̄ isto: um quod est verum ē verum: er-
go vtrūq̄ istorū ē verū: p̄ns falsum igitur ⁊ an̄s. Et p̄na p
batur. Ista quelibet singularis an̄tis infert singularez al-
quā cōsequētis ⁊ ecōtra. Et cuiuslibet supposito subiecti cor-
respondet. vna singularis. Et tot p̄cise sūt singulares p̄tis
quot sunt an̄cedētis: ergo cōsequētia bona: an̄s p̄bat p̄o
prima pte: q̄ demonstrato. a. ista cōsequētia ē bona: hoc isto-
rum quod ē verū ē verū ergo h istorū est vez. Similiter
demonstrato. b. etiā sequitur: hoc istorū ⁊ c. ⁊ non sūt plu-
res singulares an̄tis ⁊ p̄tis q̄. a. ⁊. b. ergo ⁊ c. an̄s p̄ba-
tur: q̄ si dicat q̄ an̄s nō habet nisi vna singular ē. s. a.

Contra tunc sequitur q̄ hoc signū: vtrūq̄ posset distri-
buere pro vno solo: qd videtur incōueniēs in alijs exēplis
Secūdo arguitur sic. ista cōsequētia nō v3: tñi verum
⁊ hoc falsū d̄icūt demonstrata illa de⁹ nō ē: ergo omnia
contradicētia sunt vez ⁊ hoc falsū. igit regula falsa. Et q̄
illa cōsequētia nō v3. p̄bo. q̄ an̄s ē vez ⁊ p̄ns falsū. igit
q̄ p̄ns sit falsū p3. ⁊ q̄ an̄s sit vez. p̄bo. q̄ vez ⁊ hoc fal-
sum cōtradiciunt ⁊ nullum non verum ⁊ hoc falsum d̄i-
cunt ergo tñi verum ⁊ hoc falsum contradiciunt: p3 cōse-

quæta et maior similiter: et minor probatur: quia si non deest
 oppositum uidelicet quod aliquid non uerum et hoc falsum con-
 tradicunt. et sequitur statim quod falsum: et hoc falsum contra-
 dicunt quod est impossibile. Tertio arguitur sic. et suppono
 quod si for. uideat platonem et plato etiam seipsum et nihil ali-
 ud uideat platonem. isto posito. h. p. non ualeat. t. for. qui
 differt a platone uidet platonem ergo omne uidens pla-
 tonem est for.: qui differt a platone: et h. arguitur per regu-
 lam ergo et c. Et quod ista consequentia non ualeat pbo. q. an-
 tis est uerum et p. falsum. ergo. q. p. sit falsum p. et quod
 antecedens sit uerum. pbo. q. for. qui differt a platone
 uidet platonem et nihil non for. q. differt a platone uidet
 platonem. igitur t. for. qui differt a platone uidet plato-
 nem: consequentia patet cum maiori. et minor probat. q. a
 si non detur ergo quod aliquid non for. qui differt a platone ui-
 deat platonem. et sit plato. tunc arguitur sic. plato non for. q.
 differt a platone uidet platonem. ergo for. non pla. q. dif-
 fert a platone uidet platonem: p. impossibile: eo quod implicat
 platonem differre a platone: et p. probat: q. plato non for.
 et for. non plato conuertuntur. q. bene sequitur plato non for.
 est: igitur for. non plato est. Quarto arguitur sic. ista psequen-
 tia non ualeat. t. ppositio vera cuius contradictorium est fal-
 sum: est ppo. ergo ois ppositio est uera cuius contradictorium est fal-
 sum: et h. arguitur p regulam igitur et c. Et quod illa consequen-
 tia non ualeat: pbo. q. p. est falsum ut p. et an- est uerum: quod
 pbo sic. ppositio vera cuius contradictorium est falsum est ppositio
 et nulla ppo. non ppo. uera cuius contradictorium est falsum est p-
 positio: igitur t. ppositio uera et c. p. p. cu. maiori et minor
 arguitur sic. q. si non deest ergo quod aliqua ppositio non ppositio
 uera cuius contradictorium est falsum est ppositio. Et sit ista h. o.
 est asinus q. sit. a. tunc arguitur sic. a. est ppositio non uera cuius
 contradictorium est falsum: igitur a. est ppositio falsa cuius con-
 tradictorium est falsum. p. p. q. non uerum et falsum conuertuntur
 et p. est falsum ut p. igitur et an- qd. erat probandum. .
 Quinto arguitur sic. h. psequentia non ualeat: t. homo uideat
 alium ergo omnis asinus uidet hominem: et h. arguitur
 per regulam igitur et c. quod illa p. non ualeat: pbo. q. an- est uerum
 et p. falsum: posito quod quilibet h. uideat asinum: et quod quilibet
 asinus sit cecus p. et c. Sexto arguitur sic. h. consequen-
 tia non ualeat: t. a. erit uerum ergo o. uerum erit. a. et h. ar-
 guitur p regulam igitur et c. Et quod illa p. non ualeat pbo.
 et pono q. a. sit illa ppositio: deus est: que sit et erit ois pro-
 positio uera q. post istas p. nunq. erit. a. isto posito p. q.
 t. a. erit uerum: q. tantum illa ppositio deus est erit uerum
 et ipsa est. a. igitur et c. Et quod consequens sit falsum pbo. q. se-
 quitur omne uerum erit. a. h. ppositio deest: est o. uerum et
 erit omne uerum igitur ipsa erit. a. q. est h. casum. Septimo
 arguitur sic. non sequitur t. hoc definit esse uerum. ergo
 o. uerum definit esse hoc. Et h. arguitur per regulam. igitur et c.
 Et quod illa p. non ualeat pbo. et pono q. a. ppo. non sit sed
 an. hoc fuerit uera et quod quilibet ppositio que nunc est uera
 fuerit uera et erit uera: isto posito p. q. an- est uerum et quod
 p. sit falsum. pbo. sequitur omne uerum definit esse hoc igitur
 omne uerum ista est hoc uel prius fuit hoc demonstrato. a. con-
 sequens h. casum. Octauo arguitur sic. ista consequentia non ualeat
 t. homines esse homines est uerum. ergo o. uerum est homines esse hominem
 et h. arguitur p regulam igitur et c. quod illa p. non ualeat: pbo. q.
 q. p. est falsum ut p. et an- est uerum qd. pbo sic. q. h. ppo.
 est uera: t. homo est homo que p. significat t. ho-
 minem esse homines: igitur t. homines esse homines est uerum. p. p. ab of-
 ficiis ad officium.

Ad hec omnia respondetur. Ad pri-
 mum concedo illa p. t. a. t. uerum est uerum: et concedo consequens: et tunc ad i. p. bationem quando i-
 fertur qd. uerum est uerum: nego p. et dico quod antece-
 dens non habet tot singulares quot habet p. imo sub-
 iectum antecedentis solum distribuitur p. a. et subiectum con-
 sequentis pro. a. et pro. b. et quando dicitur quod est h. naturam
 illius signi. utriusque ut distribuat pro uno solo ut p. in alijs
 exemplis u. utriusque illorum currit: utriusque illorum est uerum.
 Dicitur quod non est inconueniens ubi terminus com-
 muni

nis distribuitur restringitur p aliquod determinabile: illud
 enim determinabile: qd. est uerum: restringit illum terminum
 alterum illorum quod non potest supponere nisi pro illo qd.
 est uerum. Ideo non est distributio nisi pro. a. solummodo. s. z.
 ubi non est talis determinatio ut in exemplis alijs ibi necessa-
 rio distribuitur pro duobus. In alijs enim u. uersalibus est
 restrictio subiecti p. huiusmodi determinabile: ut i. talis. ois
 homo qui est albus currit: nullus homo qui est niger cur-
 rit et sic de alijs. Ad secundum concedo p. et nego an-
 tecedens uidelicet quod t. uerum et hoc falsum dicitur. Et ad
 probationem uerum et hoc falsum contradicunt et nihil
 non uerum et hoc falsum contradicunt igitur et c. nego consequen-
 tia: nec arguitur ab exponitibus ad expositum: et causa est:
 q. q. dicitio exclusiva additur alicui termino pluralis nu-
 meri uel equalenti respectu uerbi pluralis numeri: tunc
 signum uniuersale distribuens debet esse pluralis numeri.
 Ideo tales debent esse secunda exponens nulla non uerum
 et hoc falsum dicitur q. falsa est: q. rex sedet et nullus rex
 sedet dicitur q. non sunt uerum et hoc falsum demonstrata. illa de-
 non est. Contra ista responsiones arguitur sic. Si aliqua
 non uerum et hoc falsum contradicunt. Sint ergo. a. et b. af-
 signata: tunc arguitur sic. a. et b. et hoc falsum contradicunt er-
 go unum duo dicitur igitur non tantum unum unum opponitur quod
 est h. p. in lib. o. p. bier. It. tantum uerum contradicunt
 huic falso: ergo tantum unum uerum et hoc falsum con-
 tradicunt: qd. erat probandum. Ad istud respondetur
 quod aliqua non uerum et hoc falsum contradicunt: et di-
 co quod illa sunt. a. et b. nego tamen q. a. et b. et hoc falsum
 contradicunt. q. illa ppositio aliqua non uerum et hoc falsum
 contradicunt. non sic debet resolui. a. et b. et hoc falsum con-
 tradicunt et a. et b. sunt aliqua non uerum: ex quo totum
 hoc est subiectum aliqua non uerum et hoc falsum. in quo ne-
 gat totum hoc. uerum et hoc falsum p. negationem infinitam
 tem: sed sic deberet resolui. a. et b. contradicunt et a. et b.
 sunt aliqua non uerum et hoc falsum ergo aliqua non uerum
 et hoc falsum contradicunt: et sic arguendo concedo conse-
 quentiam antecedens et consequens. Ad aliam formam
 nego consequentiam: quia in antecedente cadit exclusio so-
 lum super ly uerum et in consequente cadit sup ly uerum et
 hoc falsum: et sic patet diuersitas. Ad tertium argumē-
 tum principale concedo consequentiam: et nego quod tantum
 for. qui differt a platone uidet platonem: et ulterius con-
 cedo quod plato non for. qui differt a platone uidet platonem
 Et tunc ad argumentum quando insertur quod for. non plato
 qui differt a platone uidet platonem: nego consequentiam.
 eo quod in ante relatum refertur ad ly for. et in consequen-
 te ad ly plato. Et tunc ad probationem dico: quod licet plato
 non for. et for. non plato conuertantur: non tamen plato non
 for. qui differt a platone et for. non plato qui differt a pla-
 tone conuertuntur: propter diuersitatem relationis ut di-
 ctum est. Uel aliter potest dici negando simpliciter quod
 plato non for. et for. non plato conuertuntur: quia non se-
 quitur: plato non for. est igitur for. non plato est: antecedens. n.
 esset uerum et consequens falsum supposito quod for. non est
 et sic procedit argumentum. Ad quartum argumentum
 concedo consequentiam et nego antecedens uidelicet quod tan-
 tum uerum cui falsum contradicunt est ppositio: et conce-
 do quod a. est ppositio non uera cui falsum contradicunt. Et
 tunc ad argumentum cum insertur quod a. est ppositio fal-
 sa cui falsum contradicunt: nego consequentiam. Et ad pro-
 bationem non uerum et falsum conuertuntur. Respo-
 deo quod ly non uerum et falsum conuertuntur tamen pro-
 positio non uera cuius contradictorium est falsum et pro-
 positio falsa cuius contradictorium est falsum non conuer-
 tuntur: et causa est: quia cum dico. a. est ppositio non uerum
 cuius contradictorium est falsum: illa negatio cadit sup
 totum sequens: et significat quod a. non est ppositio uera
 cuius contradictorium est falsum: quod uerum est: quia suum
 oppositum est falsum. s. a. est ppositio uera cuius con-
 tradictorium est falsum. Sed cum dico quod a. est ppositio
 falsa: cuius contradictorium est falsum. ly falsum non
 cadit sup aliquid sequens: unde ly falsum: et ly non uerum

conuertuntur quando negatio terminatur ad ly verū : vt sic arguendo hominem esse asinum est non verum igitur hominem esse asinum est falsum. Ad quintum nego illam cōsequētā: tñ homo videt asinū ergo omnis asinus videt hominem: nec arguitur per regulam: quia non arguitur de terminis transpositis: sed sic deberet argui. ergo omne videns asinum est homo quod verum ē in casu illo. Ad quintum dico negando consequentiam : qz ly erit vel est terminus mediatuſ vel immediatus. Si mediatuſ debet sic argui. tantū. a. erit verum quo omne verū est vel erit. a. si ly erit est verbū immediatum oportet sic argui ergo omne verū. a. erit qd verū ē. Ad septimū respondetur cōsimiliter negādo cōsequētā: qz nō arguitur de terminis trāſpositis: sed sic deberet argui. tñ hoc definit esse verū ergo omne definens esse verum est vel definit esse hoc. Ad vltimū dico distinguendo de ly verū eo qz pōt teneri in sensu composito vel in sensu diuiso: p̄io modo nego consequētā: nec arguitur p regulam: quia añs tunc non est exclusiua s; ppositio d̄ excluso subiecto. Si at ly verum teneatur in sensu diuiso concedo consequētā: qz nego añs: qz aliquid nō hominē eē hominē ē verum: qz deum esse. Et tunc ad probationem nego consequentiam qz sumendo ly verum in sensu diuiso ppositio non est officia: sed exponenda sed deberet concludi ergo verum ē tñ hoies eē hoies. Forte adhuc aliqz dubitaret ostēdo qz hec regula nō est uniuersaliter vera: qz non sequit: tñ ens necessario ē ens ergo omne ens necessario est ens cōsequens est falsū vt p̄ et añs est verum: qz sue exponētes sunt vere: videlicet ens necessario est ens: qz nihil non ens necessario est ens: qz suū contradictorium implicat d̄ dictionez. Itē non sequitur tñ substantia cōtingenter ē substantia. igit̄ oīs substantia cōtingenter ē substantia añs enim est falsum ut patet: quia dens non cōtingēter ē substantia imo nec celum intelligentie qz huiusmodi. Et qz añs sit verū p̄ exponendo ut prius. Respondetur quod si determinate notatis exclusiuis assignāt uniuersales: quā ly cōtingenter qz necessario aduerbialiter sumpta determinare nō debēt in uniuersali nisi terminū quē i exclusiua de terminant. qz ergo in exclusiua predicatū determināt. Ita qz in uniuersali terminū eundem in subiecto precise. Ideo huius exclusiue tñ ens necessario est ens. est. h̄ uniuersalis: omne necessario ens est ens: que vera est: qz similiter huius: tñ substantia cōtingēter ē substantia. ē hec uniuersalis correspondēs: omne cōtingenter substantia ē substantia que vera est sicut exclusiua.

Secunda regula principalis est ista ab uniuersali de subiecto stāte mobiliter ad exclusiuam affirmatiuā in terminis trāſpositis affirmatiue qz in terminis rectis ē consequentia formalis: h̄ regula probatur sicut prima: ponitur i regula qz subiectum talis uniuersalis stet mobiliter propter ponentes exceptinā: quia non sequitur: omnis homo preter sor. currit: ergo tñ currens est homo preter sor. cū añs sit exceptina propria. qz cōsequēs exceptina in propria: ponitur etiā affirmatiue: quia ab uniuersali negatiua ad nullaz exclusiuā tenet cōsequētā. nisi forte gratia materie: aut qz antecedens eēt impossibile uel consequens necessarium: ponitur etiā in regula ly in terminis rectis. ad denotandū qz ab vli affirmatiua ad exclusiuā affirmatiuā i terminis obliquis non ualet consequentia: ut sic arguendo: cuiuslibet hominis est caput igitur. tñ caput est hominis: p̄ qz añs est verum qz cōsequēs falsum.

Contra istā regulā arguit sic. Ex ista regula sequitur qz ista consequentia foret bona: qualiscūqz homo currit igit̄: tñ currens est aliqualis homo. Et qz ista non ualet probare qz pono qz sint sex homines albi qz sex nigri quorum tres albi qz tres nigri currant qz alij quiescant. Isto posito patet qz consequens est falsum. quia aliquid non currens est aliqualis homo per casum. Et qz añs sit verum probare: quia aliqualis homo currit qz non est aliqualis homo quin talis currat igitur qualiscūqz homo currit: cōsequētā patet

cum maloſi qz minor arguitur: qz suū oppositum ē falsum: scilicet aliqualis homo qz talis non currit: quia in isto casu quocūqz homine demonstrato uerū est talis currit: licet adhuc non curreret. Secundo arguitur sic. Ista consequentia non ualet: omnis homo currit: omnis homo albus ē sor. igitur tñ sor. ē homo qz omnis albus: qz hic arguitur per regulam. igitur tñ. Et qz consequētā nō ualet probare. qz pono qz sor. sit omnis homo albus. Isto posito p̄ qz añs ē uerum qz consequens falsum: qz consequens sit falsum probare. qz sequitur tñ sor. est homo: qz omnis homo asinus igitur tantum sor. est homo. consequens falsum qz consequentia probatur a toto copulato ad alteram eius partem. Et qz añs sit uerum probare. quia hō qz oīs homo albus ē sor. qz nihil est homo qz omnis homo albus quin illud ē sor. igitur: omnis homo qz omnis homo albus est sor. p̄ consequentia ab exponentibus ad exponentem qz antecedens est uerum similiter vt patet. Tertio arguitur sic: h̄ consequentia non ualet: omne ens cui falsum cōtradicit est uerum igitur: tantum uerum ē ens cui falsum cōtradicit: qz h̄ arguitur per regulā igitur tñ. Et qz illa p̄na non ualet probare. qz añs ē uerū ut p̄ qz añs ē falsū: probare: quia sequitur tñ neqz est ens cui falsum cōtradicit. igitur tñ uerum ē cui falsum cōtradicit: p̄ cōsequētā: eo qz ly ē ens qz ly est cōuertuntur: qz consequēs ē falsū: probatur aliqd non uerum ē cui falsū cōtradicit igitur. añs sic: aliquid non uerum ē cuiuslibet uero falsum cōtradicit igitur tñ. Si h̄ aliquid nō uerum cui falsum cōtradicit ē ergo aliquid nō uerum est cui falsum cōtradicit. Quarto arguitur sic hec consequētā nō ualet: oēs hoies siles quozū unus est sor. sunt tres. ergo tñ tres sunt hoies siles quozū unus est sor. qz arguitur p regulam igitur tñ. Et qz p̄na nō ualet probare: qz pono qz sor. qz plato qz cicero sint omnes hoies albi qz siles sed sint mlti alij nigri qz siles. scz. a. b. c. d. quo posito: patet qz antecedens est uerum. Et qz p̄na sit falsum probare. quia aliqz nō tres sunt homines siles quozū unus ē sortes: probare: qz. a. b. c. d. sunt homines siles: qz. a. b. c. d. sunt aliqz non tres quozū unus ē sor. ergo aliqz nō tres quozū unus ē sor. sunt hoies siles: qz p̄ cōsequēs aliqui nō tres sūt hoies siles quozū unus est sor. Quinto nō sequitur oēs apostoli dei sunt duodecim igitur tñ. sunt ap̄li dei: qz h̄ arguitur p regulā ergo tñ. qz illa cōsequētā nō ualet. probare. qz añs ē uerū qz añs falsum: qz qz añs sit uerū p̄. qz aliqua qz sūt oēs apostoli dei sūt. 12. Et qz añs sit falsum probare: qz aliqua non. 12. sunt apostoli dei. igitur nō tñ. 12. sunt apostoli dei cōsequētā p̄ qz añs probatur: qz duo apostoli sūt apostoli dei qz ipsi sunt aliqz nō. 12. ergo. Sexto ista cōsequētā non ualet: quilibet sor. qz est. ē sor. ergo tñ sor. ē qui est: sor. probare: qz añs ē neqz ut patet supposito qz sor. sit qz añs ē falsū. probare: qz aliqd h̄ sor. ē. qui sor. ē. igit̄ nō tñ sor. ē qui sor. ē. añs p̄ qz añs probatur: qz h̄ demonstrādo platonē qz h̄ est aliqd non sor. qui sor. ē ergo. Septimo arguitur sic. nō sequitur: oīs ppositio significat sicut ē ergo p̄ise sicut ē significat aliqz ppositio. probare. qz añs ē uerū qz añs falsū: qz añs sit uerum probare: quia quilibet ppositio significat quicquid sequit̄ ad eam: sed euz ex qualibet ppositione sequuntur infinita uera quozū quilibet est sicut est igitur. Et qz añs sit falsum probare: quia sicut nō ē significat aliqua ppositio igit̄ h̄ p̄ise sicut ē significat aliqua p̄p̄: cōsequētā p̄ qz añs: p̄. qz sicut nō ē significat hec. homo ē asinus qz h̄ est aliqz p̄. Octauo arguitur sic. hec cōsequētā non ualet. quilibet homo est unus solus homo igitur tñ unus solus hō est homo: quia antecedens est uerum qz añs falsum. probare. quia aliquid non unus solus homo est hō: probare: quia h̄ mulier est homo. qz h̄ mulier est aliquid non unus solus homo igitur tñ.

Ad hec omnia respōdetur. Ad primū dubitatur ab aliqb̄ illa: qz qualiscūqz hō currit: an distributio ip̄ortata p ly qualiscūqz ferratur in ly homo stans mobiliter uel terminetur in ly qualitate ip̄ortata: primo modo cōcedunt p̄nam qz negāt añs: qz tunc eq̄polleret illi omnis homo aliqua qualitate de

dominatus currit: que falsa est. Et tunc ad probationem illius antea negat consequentiam: quia ille non sunt eius exponentes: sed iste aliquis homo currit et non est aliquis homo quin ille currit: quod negatur in casu posito. Si autem distributio terminetur in ly qualitate tunc negant principalem consequentiam et concedunt antecedens: quia tunc equipollent isti omni qualitate denominatus homo: currit. Et si istum intellectum exponentes date inferunt illud antecedens: et tunc exclusiua vniuersalis erit ista: tamen qualitas qua denominatur homo currit est aliqua qualitas et hoc est verum. Ad id tamen videtur si in qd alias ostendit qd non teneatur nisi primo modo. Ideo debet sic exponi. Aliqualis homo currit: et non est aliquis homo quin ille currit: que falsa est. Ad secundum dubitatur iterum illa: omnis homo et omnis homo albus est for. eo qd prius distributio potest cadere solum super ly homo vel super totum illud: homo et omnis homo: primo modo concedo consequentiam et nego antecedens. Et ad probationem dico qd ille non sunt eius exponentes: sed iste: homo et omnis homo albus est for. et nihil est homo quin illud et omnis homo albus est for. quod falsum est. Si autem distributio cadit super totum compositum concedo iterum consequentiam et consequens. Et ad probationem nego consequentiam. Et cum dicitur a toto copulato ad alteram esse partem tenet consequentia: verum est si copulatum non prederet signum habens vim confundendi: sed in proposito precedit ly tamen. Ad tertium concedo consequentiam et consequens. Et tunc ad argumentum: tamen verum est ens cui falsum contradicit. igitur tamen verum est cui falsum contradicit. nego consequentiam. et dico qd non contingit semper arguere a ly est ens ad ly est: et hoc accidit quando relationum subsequitur quod refertur in vna ad ly ens et in alia ad alium terminum: qualiter est in proposito: quia in vna refertur ad ly ens tanquam ad suum proximum antecedens et in alia ad ly verum quare magne diuersitatis est. Ad quartam concedo illam consequentiam: omnes homines similes quorum vnus est for. sunt tres. ergo tamen tres sunt homines similes quorum vnus est for. Et tunc ad probationem nego qd aliqui non tres sunt homines similes quorum vnus est for. Et tunc ad probationem nego vltimam consequentiam: quia in antecedente relationum refertur ad ly tres et in consequente ad ly homines similes. Ad quintam dubito illam consequentiam: an ly omnes tenet collectivam vel diuisivam. Si diuisivam concedo consequentiam: et nego antecedens: et tunc ad probationem antecedentis nego consequentiam. Si autem ly omnes tenetur collectivam nego consequentiam: et hoc fuit satis exclusivum in regula: cum dicebatur qd subiectum vniuersalis debet stare mobiliter qualiter non est in proposito: quia subiectum stat immobiliter cum sub eo non contingat descendere quare etc. Signum .n. affirmativum in tamen collectivam sumptum habet vim immobilitandi quare etc. Ad sextum dico qd non arguitur per regulam sed sic debet argui quilibet qd est for. est for. ergo tamen for. est for. qui est. Ad septimum dico consimiliter negando consequentiam: nec arguitur per regulam: quia non arguitur de terminis transpositis. sed sic deberet argui: omnis propositio significat est: ergo precise significans sicut est. est aliqua propositio: et hoc est verum. vt patet per exponentes. et sic non procedit argumentum. Ad vltimum nego consequentiam: sed bene sequitur tamen vnus homo est homo masculus vel tamen vnus homo est aliquis homo: quia sicut restringitur ly homo in antecedente pro masculino solum ita debet restringi in parte si prius debet tenere per regulam quare etc.

Tertia regula est ista: ab exclusiua ad quam libet suarum exponentium est consequentia for: malis.

Contra hec consequentia non valet: tamen non omnis homo est homo igitur non omnis homo est homo. Et hoc arguitur per regulam: ergo: qd illa consequentia non valeat. probatio: quia antecedens est verum et consequens falsum. ergo consequentia non va-

let: qd antecedens sit verum. probatio: quia omnis homo est non omnis homo. ergo tamen non omnis homo est homo patet consequentia ab vniuersali ad suam exclusiuam etc. et qd consequens sit falsum. probatio: quia suum oppositum est verum: videlicet omnis homo est homo. Sed qd ibi arguatur per regulam probatio. quia ab exclusiua ad suum preiacens est consequentia bona. Sed illa non omnis homo est homo est preiacens illius tantum non omnis homo est homo igitur etc. Et qd sit preiacens illius patet: quia preiacens exclusiue dicitur esse illud totum qd remanet de proposito exclusiue sed sic est in proposito igitur etc. Secundo arguitur sic. hoc consequentia non valet. tamen animal est homo ergo nihil non animal est homo: et hoc arguitur per regulam ergo: qd illa consequentia non valeat. probatio: quia antecedens est verum vt patet: et consequens falsum: probatio: quia sequitur nihil non animal est homo igitur omne ens animal est homo: patet consequentia per illam regulam negatio post posita facit equipollere suo contrario: et consequens est falsum vt patet igitur et ans. Tertio arguitur sic: hec consequentia non valet: tamen verum vel falsum est propositio ergo nihil non verum vel falsum est propositio: et hic arguitur per regulam ergo etc. qd consequentia non valeat probatio: quia antecedens est verum et consequens falsum. ergo: qd antecedens est verum. probatio: quia omnis propositio est vera vel falsa. Et qd consequens sit falsum: probatio: quia aliquid non verum vel falsum: est propositio: probatur aliquid non verum est propositio igitur aliquid non verum vel falsum est propositio: patet consequentia a parte disiuncti ad totum disiunctum. Quarto ex regula sequitur qd hec consequentia sit bona. tantum .a. definit esse verum: ergo nihil non .a. definit esse verum et qd non valeat probatio. Et pono qd .a. definit esse verum per positionem de presenti et .b. definit esse verum. et definit esse per remotionem de presenti: isto posito patet qd prius est falsum. quia aliquid non .a. definit esse verum: probatur .b. definit esse verum. et .b. est aliquid non .a. vel definit esse aliquid non .a. ergo. Et qd antecedens sit verum probatio: quia omne definit esse verum est .a. ergo tantum .a. definit esse verum: patet consequentia ab vniuersali ad suam exclusiuam ergo etc.

Quinto ista consequentia non valet: tantum homo est animal igitur homo est animal: et nihil non homo est animal et hoc arguitur per regulam ergo: et qd non valet probatio: et pono qd exclusio solum terminetur ad ly homo: isto posito patet qd illa consequentia non valet quia antecedens est verum et consequens falsum: patet: et qd ans sit verum probatio. quia aliquid tamen homo est animal. Similiter aliquod animal tantum homo est.

Ad hec omnia respondet. Ad primam nego consequentiam: nec arguitur ab exclusiua ad suum preiacens: quia in exclusiua ly non tenetur infinite et in consequente tenetur negative. Et vterius cum dicitur qd preiacens exclusiue est illud qd remanet de proposito exclusiue concedo. Ideo dico qd ly non omnis homo est homo: est preiacens exclusiue: et ly non omnis homo est homo. non est preiacens exclusiue: primum patet quando ly non tenetur infinite. et secundum patet quando tenetur negative. Et si queritur quomodo ergo debet argui ab illa exclusiua ad suum preiacens. dico qd hoc non est possibile sed bene possibile est qd arguatur ab vna exclusiua ad vnam propositionem conuertibilem cum preiacente eiusdem sic arguendo tamen non omnis homo est homo. ergo aliquid non omnis homo est homo: vbi ly non equaliter tenetur infinite inconsequente sicut et in antecedente. Ad secundam concedo consequentiam et consequens: Et ad probationem consequentis nego consequentiam. Et tunc ad regulam equipollentiarum dico qd regula intelligitur quando negatio immediate sequitur terminum distributum .s. subiectum vniuersalis. et qd etiam teneatur negative et non infinite: sed sic non est in proposito: primo quia negatio tenetur infinite. secundo quia non sequitur immediate subiectum: imo ponitur inter partes subiecti. Ad tertiam concedo partem et consequens et nego qd ali-

quid non verum vel falsum est propositio. Et tunc ad probationem aliquid non verum est propositio ergo aliquid non verum vel falsum est propositio: nego consequentiam: sicut non sequitur. Non homo est asinus igitur non homo vel asinus est asinus. Similiter etiam non sequitur: ois homo est hō. ergo omnis homo vel asinus est homo dato q̄ distributio distribuat totum disunctum. Tunc ad probationem dico q̄ regula intelligitur: quando dictio habet vim confundendi non precedit disunctum modo in proposito illa negatio non: precedit disunctum. Ad quartum dicitur concedo consequentiam et nego antecedens in casu illo. Et tunc ad probationem antecedentis: omne desinens esse verum est. a. igitur tantum. a. desinit eē vey nego consequentiam: quia subiectum antecedentis nō stat ampliativē sicut subiectum consequentis. quia in antecedente subiectum supponit respectu huius verbi est non ampliativē et in consequente supponit subiectum respectu huius verbi desinit ampliativē. Ad ultimum concedo consequentiam. Et ad probationem admitto casus: et dico q̄ illa consequentia non valet: quia antecedens est verū et consequens falsum. nec arguitur per regulam: quia antecedens in illo casu non est exclusiva: sed vna propositio de excluso extremo. Et si arguitur sic. antecedens est verū et qualitercūq̄ iam significat prius significabat et iam est verum. igitur prius fuit verum. Sed prius illa consequentia erat bona ergo et iam. Respondedo notando q̄ qualitercūq̄ iam significat prius significabat saltim primarie: q̄ iam significat q̄ aliquid animal est tantum homo qd̄ est verum: et prius significabat et asserrebat q̄ omne animal est homo qd̄ falsum est. Aliter potest dici non admittēdo suppositionem. Et si arguitur sic: in ista propositione animal est tantum homo: exclusio soluz terminatur ad illum terminum homo. Sed qualitercūq̄ potest terminari apte predicati potest terminari a parte subiecti: negatur. Et si arguat sic exclusio a parte predicati est quidam modus intelligendi quē intellectus facit ad placitū sed quēcūq̄ modus intelligēdi potest intellectus facere a parte predicati circa istum terminum homo consimilem omnino potest facere a parte subiecti circa eundem terminum ergo intellectus potest facere exclusionem solum terminari a parte subiecti ad illum terminum homo. Ad id dicitur negando consequentiam. Nam dato isto modo arguendi improbaretur ista omnis homo est animal et probaretur ista: nullus animal est homo: quod est falsum.

Quarta regula est ista. Ab exponentibus exclusive collectivē sumptis ad ipsas exclusivā ē consequentia bona et formalis. Sequitur enim formaliter: homo currit. et nihil non hō currit ergo tantum hō currit.

Contra istam regulam arguitur sic. Ex ista regula sequitur q̄ hec consequentia est bona. Exclusum est exclusum et nihil non exclusum est exclusum. ergo tū exclusum ē exclusum. Et qd̄ ista nō valet. probō. et pono q̄ aliquid sit exclusum. Isto posito patet veritas antecedentis. Et q̄ consequens sit falsum. probō: quia in omni exclusiva vera et affirmativa predicatum vere dicitur de subiecto et negatur ab opposito subiecti. Sed in ista exclusiva predicatum dicitur de opposito subiecti igitur et consequentia patet et maior est regula. et minor probatur: q̄ oppositum subiecti est exclusum igitur. predicatum dicitur de opposito subiecti. Secundo arguitur sic. hec consequentia non valet. Sor. currit et nihil non sor. currit igitur: tantum sor. currit: et h arguitur per regulam: igitur et q̄ non valet. probō. et pono q̄ sortes currit et q̄ nihil q̄ erit tempore sortis currit et q̄ post corruptionem ei⁹ generentur nova animalia que currēt. Isto posito patet q̄ consequens est falsum: quia sua universalis est falsa videlicet omne futurum currens est vel erit sor. Et q̄ antecedens sit verum: probō. prima pars patet et secunda probatur. quia nihil aliud a sor. currit igitur nihil a sor. currit: consequentia probatur: quia sequitur nihil aliud a sorte currit. ergo nihil non idem sorti currit: consequen-

tia patet: quia aliud et non idem convertuntur. tunc ultra nihil non idem sor. currit igitur nihil non sor. currit. consequentia patet quia oppositum consequentis repugnat antecedenti. Tertio arguitur sic h consequentia nō valet tu credis q̄ aliquis homo decipitur: et tu non es non credis q̄ aliquis homo decipitur: igitur. tu credis precise q̄ aliquis homo decipitur: et cum hoc ita sit q̄ nullus alius a te decipitur. Isto posito patet veritas antecedentis. et q̄ consequens sit falsum. probō. quia sequitur tu credis precise q̄ aliquis homo decipitur igitur. aliquis homo decipitur. cōsequens falsum igitur et antecedens. consequentia patet: quia oppositum consequentis repugnat antecedenti. Et q̄ consequens sit falsum probatur: quia nullus homo decipitur: probatur: nullus homo alius a te decipitur per casum: et tu non deciperis ergo. minorem probō: q̄ qualitercūq̄ credis ita est: probatur tu solum credis q̄ aliquis homo decipitur ut suppono et ita est q̄ aliquis homo decipitur per concessum igitur. qualitercūq̄ et. Quarto ex regula sequitur q̄ ista consequentia sit bona. Sor. videt filium suum et nihil nō sor. videt filium suum: igitur tū sor. videt filium suum. Et q̄ non valet. probō. et pono q̄ sortes videat filium suum quē nemo videat nisi ipse et q̄ plato videat filium suum quē nemo videat nisi ipse. Isto posito patet q̄ antecedens est verum: prima pars patet: et secunda probatur: quia nihil non sor. videt filium suum. igitur nihil non sor. videt filium suum: consequentia patet q̄ ly suū refertur ad ly sor. itatez discrete. Et q̄ consequens sit falsum probō: quia sequitur tū sor. videt filium suum igitur omne videns filium suum: est sor. consequentia patet et consequens est falsum pro platone: ergo et antecedens. Quinto arguitur sic. Ista consequentia non valet. Sicut est credit quilibet istorum et non sicut non est credit quilibet istorum: ergo precise sicut est credit quilibet istorum. et h arguitur per regulam igitur. et. Et q̄ consequentia nō valet probō: et pono q̄ sor. sit quilibet homo et plato vna mulier: credat sor. solum q̄ deus est et plato q̄ homo est asinus. Isto posito patet q̄ antecedens est verum tam pro minori q̄ pro maiori. Et q̄ consequens sit falsum. probō: quia ab altero istorum creditur sicut non est: ergo non precise sicut est credit quilibet istorum: consequentia patet et antecedens probatur ab altero istorum creditur q̄ homo est asinus: igitur ab altero istorum creditur sicut non est: consequentia patet et ante probatur: a platone credit q̄ homo ē asinus et plato ē alterum istorum ergo.

Ad ista respondetur Ad primam concedo consequentiam et consequens. Et tunc ad probationem nego illam consequentiam: oppositū subiecti est exclusū ergo. predicatū vere dicitur de opposito subiecti: q̄ ly exclusus vere dicat de ly oppositū subiecti nō tamen vere dicitur de ly exclusum: per idem enim improbaretur hec tū ens est ens que vera et necessaria est. unde non sequitur oppositum subiecti: est exclusum: sed oppositum subiecti: ē nō exclusum ergo. non exclusum est exclusū. sumēdo minore materialiter sed bene sequitur igitur. ly non exclusum est exclusum. Ad secundum admissio illo casu concedo consequentiam et nego ante pro minori. Et ad probationem nego consequentiam: et tunc quando arguitur. nihil aliud a sorte currit ergo. nihil non idem sorti currit. dubito consequentiam: eo q̄ ly non potest cadere super ly. idem precise vel super ly idem sorti. primo modo concedo consequentiam et antecedens. Et ulterius postea non sequitur q̄ nihil non sortes currit: nec oppositum consequentis repugnat antecedenti. Secundo modo nego consequentiam et cum dicitur q̄ aliud et non idem convertuntur verum est: quando negatio terminatur in ly idem. Ad tertium admissio illo casu concedo consequentiam et consequens. Et ulterius cum infertur q̄ aliquis homo decipitur concedo: et concedo similiter q̄ tu deciperis: et nego q̄ qualitercūq̄ credis: ita est: et tunc ad probationem tu credis q̄ aliquis homo decipitur et ita est q̄ aliquis hō decipi-

tur igitur: nego consequentiam sed oportet addere i mi-
 nori q̄ ille homo quem credis decipi decipitur quod est
 falsum in illo casu. quia tu nō credis teipsum decipi s; al-
 tum a te. unde nō sequitur: tu credis precise q̄ aliquis ho-
 mo currit & ita est q̄ aliquis homo currit igitur. qualiter
 cūq; credis ita ē: vt posito q̄ sortes currat & plato sedeat
 credis tu platonem currere. Isto posito patet q̄ antecē-
 dens est verum & consequens falsum: quia tu deciperis.
 Ideo deberet sic argui. Tu precise credis q̄ aliquis ho-
 mo currit & ita est q̄ ille homo currit quem credis curre-
 re ergo: consequentia est bona. sed minor est falsa: quia tu
 credis platonem currere & non currit. Ad quartū cō-
 cedo consequentiam & consequens in illo casu. Et ad pro-
 bationem dico q̄ illa non est eius vniuersalis: quia in ex-
 clusua refertur relatiuū ad ly sor. & in vniuersali ad ly vi-
 dens: vniuersalis ergo illius exclusiue tantum sortes vi-
 det filium suum est ista omne videns filium sortis est sor.
 que vera est. Ad vltimum admissio isto casu concedo
 consequentiam & consequens. Et tunc ad improbationem
 ab altero isto: vni creditur sicut non est: dubito istam pro-
 positionem: eo q̄ ly alterum potest esse masculini vel neu-
 tri generis: primo modo concedo consequentiam: & nego
 antecedens. Et tunc ad probationem nego illam conse-
 quentiam a platone creditur sicut non est & plato est alte-
 rum illorum ergo: propter mutationem suppositionis:
 quia in antecedente tenetur ly alterum in neutro genere.
 & in consequente in masculino genere. Si autem ly alte-
 ro tenetur in neutro genere. nego consequentiam in qua
 inferitur q̄ non precise sicut est credit quilibet illorum: ex
 quo in consequente ly alter inclusus in ly quilibet suppo-
 nit solum pro masculo & pro masculino genere tenetur
 quare &c.

De dictionibus exceptiuis.

De dictionibus exceptiuis restat consequen-
 ter dicendū: cuius in oī sūt isti termini & sibi
 equivalentes preter: preterq̄: & nisi. quoruū
 quilibet cathegoricam exceptiuam potest
 facere. Et differunt in hoc: quia duo pri-
 mi excipiunt indifferenter a distributione af-
 firmatiua & negatiua: sed tertius non excipit proprie ni-
 si a distributione negatiua. Unde congrue dicitur om-
 nis homo preter vel preterquam sortes currit: & nullus
 homo preter vel preterq̄ sortes currit. Similiter cōgrue
 dicitur: nullus homo nisi sortes currit. sed incongrue dici-
 tur omnis homo nisi sorter currit. In omni exceptiua
 quinq; requiruntur. Primo preiacens exceptiue. Se-
 cundo iud a quo fit exceptio. Tertio dicitio excipiens.
 Quarto pars excepta. Quinto illud respectu cuius fit ex-
 ceptio. Preiacens exceptiue dicitur esse illud q̄ remanet
 dempta dictione exceptiua cum parte extra capta: vt pre-
 iacens illius. Omnis homo preter sor. currit: est h: omnis
 homo currit. Terminus a quo fit exceptio est subiectum
 preiacentis vel sibi equivalentis: vt ly homo. Dicitio exci-
 piens est dicitio exceptiua vt ly preter. Pars extra capta
 est casuale dictionis exceptiue. vt ly sortes. Et illud res-
 pectu cuius fit exceptio est predicatum vel equivalentis pre-
 iacentis: vt ly currrens. Insuper est notandū q̄ ille ter-
 minus nisi quandoq; tenetur exceptiue quandoq; condi-
 tionaliter: exceptiue vt in exemplis predictis: conditionaliter
 quando coniungit propositiones. Et tunc exponitur
 per cōditionales duas: vt impossibile est sor. videre nisi ha-
 beat oculum: primo significat: q̄ impossibile est sortem vi-
 dere si non habeat oculum. Secundo significat q̄ si sor.
 habet oculum possibile est videre ipsam. Et sic exponen-
 do ly impossibile notat modificationem solum terminari
 in ly sortem videre. Et sic est talis neganda. Si vero infe-
 ratur modificatio i vtrāq; compositionez conceditur illa.
 Impossibile est sortes videre nisi habeat oculum. Et tūc
 sic exponitur. Impossibile est sor. videre si non est possibi-
 le vel si sit impossibile q̄ sortes habeat oculum: & si sit pos-
 sibile q̄ sortes habeat oculum possibile est sine non est i-

possibile q̄ sortes videat. Sed illa dicitio preter aliquādo
 tenetur exceptiue proprie & aliquādo improprie. Impro-
 prie tripliciter tenetur: videlicet negatiue: additiue: & sub-
 tractive: negatiue: vt sortes preter platonem currit: & hoc
 est sortes currit & plato non currit cum eo: vel sic dicendo
 sortes potest lenare. a. lapidem preter alterius auxilium
 vbi capiatur ly preter pro sine. Additiue tenetur cum dicitur
 sortes debet soluere decem libras preter expensas: vlt
 cum dicitur ille famulus recepit a domino suo annuatim
 centum soldos preter vestes: vbi ly preter connotat ad-
 ditionem. Sed subtractiue tenetur cum dicitur. Sortes
 debet soluere decem libras preter hoc q̄ soluit: vel decez
 preter quinq; sunt quinq;. vbi ly preter denotat subtra-
 ctionem. Et est sensus si a decē remoueat quq; remane-
 rent quinq;. Ad hoc autem q̄ ly preter teneatur excep-
 tiue proprie quatuor requiruntur. Primo q̄ illud a quo
 fit exceptio sit terminus cōmunis supponens confuse et
 distributiue. Secundo requiritur q̄ pars extra capta sit
 terminus inferior ad eundem terminum a quo fit excep-
 tio. Tertio requiritur q̄ idem terminus verificet de par-
 te extra capta. Et quarto requiritur q̄ nō tot excipiantur
 quot supponuntur. Ex primo sequitur q̄ iste sunt i p-
 prie aliquis homo preter platonem currit: aliquod animal
 preter brunellam disputat. Ex secūdo sequitur q̄ iste
 sunt improprie: omnis homo preter omnem hominem
 currit: omnis homo preter animal currit: omnis homo p-
 ter risibile currit: omnis homo preter brunellum currit.
 ideo non sequitur omne animal preter brunellum currit
 sed omnis homo est animal igitur omnis homo preter
 brunellum currit. Ex tertio sequitur q̄ iste sunt impro-
 prie omnis homo preter antichristū est animal: nulla chy-
 mera preter istam chimeram currit. Ex quarto & vlt-
 timo sequitur q̄ iste sunt improprie omnis sol preter istū
 solem lucet: nullus sol. preter istū solē lucet.

Jam pro exponentibus ^{exceptiue ē}
 notandum: q̄ quecūq; exceptiua propria ratione termini
 exceptiui exponenda exponi debet s; in exigentiam termi-
 ni exceptiui. Aliter enim expōitur propositio exceptiua p-
 mi ordinis & aliter exceptiua secūdi ordinis.

Propositio ^{enim exceptiua p:mi ordinis ē}
 illa in qua terminus a quo fit ex-
 ceptio & pars extra capta ponuntur in eadem parte ora-
 tionis vt omnis homo preter sor. currit: nihil nisi de^o scit
 omnia. Preter sor. nemo currit. nemo preter sortem cur-
 rit: nec refert si pars extra capta precedit terminū a quo
 fit exceptio vel subsequitur immediate dūmodo ponantur
 in eadem parte propositionis.

Propositio ^{exceptiua secūdi ordinis dicitur}
 esse illa in qua terminus a quo
 fit exceptio & pars extra capta non ponuntur ex eadē par-
 te propositionis: immo inter ea mediat copula principa-
 lis vt omnis homo currit preter sor. nemo scit omnia nisi
 sor. De his oībus successiue descendendo dicam. Et pri-
 mo de exceptiua affirmatiua p:mi ordinis vnde genera-
 liter loquendo quelibet exceptiua affirmatiua p:mi ordi-
 nis per tres propositiones est exponenda quarum. Pri-
 ma debet esse negatiua in qua illud respectu cuius fit exce-
 ptio negatur a parte extra capta. Secunda debet eē vna
 affirmatiua in qua terminus a quo fit exceptio affirmatur
 de parte extra capta. Tertia erit preiacens exceptiue ad-
 dendo illi a quo fit exceptio oppositum termini extra ca-
 pti. verbi gratia. Ista propositio: omnis homo preter sor-
 tem currit exponitur sic: sor. non currit & sortes est homo
 & omnis homo non sortes currit. Similiter illa tu vides
 omnem hominem preter sor. Exponitur sic. tu non vides
 sor. & sor. est homo & tu vides omnem hominem nō sor.
 Unde est notandum q̄ negatio infinitans terminū ex-
 tra captum infinitabit in comparatione ad uerbum ut sic
 dicendo: omnis homo non albus currit: infinitabitur ille
 terminus non albus pro omni homine qui est vlt qui erit

albus: ita quod sequitur omnis homo non albus curret ergo omnis homo qui est vel qui erit non albus curret. Et si omnis propositio non vera potest esse falsa: tunc omnis propositio que potest esse non vera potest esse falsa et sic de alijs. Notanter dico quod propositio exceptiva primi ordinis debet habere tres exponentes: quia si non haberet nisi duas sequeretur quod aliqua esset consequentia formalis que aliquando non valebit sic significando: proba: et capio istas exceptivam propriam: omnis homo preter sortem currit. supponendo quod sortes sit non currens et omnis homo non sortes currat: deinde si sibi sufficiunt due exponentes assigno istas que a valentibus dantur: sortes non currit et omnis homo non sortes currit: tunc arguitur sic. Iste sunt exponentes sufficientes illius exceptive date et cum ab exponentibus oib' ad expositum sit forma formalis, sequitur quod ista est forma formalis. Sortes non currit et omnis homo non sortes currit ergo omnis homo preter sortem currit: et tamen certum est quod aliquando non valebit. scilicet post corruptionem sortis: quia tunc exceptiva illa non erit propria cum pars extra capta non erit suppositum singulare illius termini homo quia qua ratione illa tunc esset propria eadem ratione et ista omnis homo preter antichristum est animal est modo propria: et sic aliqua est exceptiva propria que non repugnat suo preiacenti quod est inconueniens in hac materia. Et quod illud sequitur patet: quod b est huiusmodi omnis homo preter antichristum est animal: ut patet per exponentes: videlicet antichristus non est animal et omnis homo non antichristus est animal. et sic ipsa est vera et etiam ei preiacens est vera videlicet omnis homo est animal ergo propositum. Sed b dicunt quidam quod b omnis homo preter sortes currit sic exponitur. Sortes non currit et omnis homo alius a sorte currit. Et sic ratione illius termini alius non sequitur inconueniens deductum. Sed contra ex ista responsione sequitur quod aliqua exceptiva est falsa cuius quelibet exponens est vera: proba et pono quod nulla mulier currat. nec sortes masculus: et quod quelibet alius masculus currat. Iste posito patet quod hec est falsa: omnis homo preter sortes currit: quia nulla mulier currit: et omnis mulier est homo non sortes: et tamen quelibet exponens est vera: prima est vera ut patet. Secunda similiter: quia alius a sorte currit. et non est homo alius a sorte quin ille currat. Forte propter illud argumentum dicitur quod illa secunda exponens non sufficienter datur: sed talis debet esse: omnis homo alius a sorte currit: vel omnis homo differens a sorte currit. Et sic non sequitur illud inconueniens.

Contra istam responsionem arguitur sic: per idem sequitur quod b: nihil preter sortem currit et quecumque exceptiva debet exponi consimiliter ratione aletatis vel differentie: ut sortes currit et nihil aliud a sorte currit. Sed contra ex ista sequitur quod b consequentia est bona sortes curret et nihil aliud a sorte curret. ergo nihil preter sortem curret. Et quod non valeat probatur: et pono sicut alias posui quod sortes curret et nihil quod erit tempore sortis curret: sed quod post corruptionem sortis alia a sortis que erunt currunt isto posito: pro veritate aeternis. Et quod consequens sit falsum: proba: quia sequitur nihil preter sortes curret igitur tantum sortes curret: consequens est falsum: quia non omnia currentia erunt sortes: ergo et antecedens. Similiter ex ista responsione sequitur quod nullum instans preter illud instans erit demonstrato vno instanti futuro: quod est manifeste falsum. Et quod b sequitur patet: quia hoc instans erit et nullum instans aliud ab hoc erit quod verum est ut patet intuitu. Sed forte dicitur quod licet expositio talis non teneat cum verbo de preterito vel de futuro tamen bene tenet cum verbo de presenti.

Contra istam responsionem adhuc arguitur: et pono quod a. desinat esse et desinat esse verum per remotionem de presenti. et quod b. incipiat esse et desinat esse verum per positionem de presenti. Et quod nulla propositio incipiat vel desinat esse vera nisi a. vel b. Iste posito ista consequentia non valet. a.

desinat esse verum: et nihil aliud ab a. desinat esse verum. ergo nihil preter a. desinat esse verum. Et quod non valeat patet: quia antecedens est verum: ex quo b. non est nec desinat esse aliud ab a. Et quod consequens sit falsum patet: quia sua exclusiva est falsa tantum a. desinat esse verum: ex quo non omne quod desinat esse verum est vel desinat esse a. Exponendo exceptivam primi ordinis ut prius dicebatur sequitur impossibilitas talium propositionum. omnis homo preter sortem et platonem currit: omnis homo preter istos duos homines est in anglia: omne animal preter omnem hominem currit. Et quod quelibet illarum sit impossibilis. proba: quia sequitur omnis homo preter sortem et platonem currit: ergo omnis homo non sortes et plato currit: et sortes et plato est homo: patet consequentia ab exceptiva affirmativa ad duas suarum exponentium. Tunc ultra omnis homo non sortes et plato currit: et sortes et plato est homo igitur sortes est homo non sortes et plato: et per consequens ipse currit cuius oppositum ponit prima exponens. Eodem modo potest argui de platone quod ipse currit. Impossibilitas secunde propositionis consimiliter probatur: quia sequitur: omnis homo preter istos duos est in anglia: igitur isti non sunt in anglia et omnis homo non isti duo est in anglia et cum quelibet istorum sit homo non isti duo: sequitur quod quelibet istorum est in anglia quod repugnat prime exponenti. Consimiliter improbatu tertia propositio: sequitur enim omne animal preter omnem hominem currit. ergo omne animal non omnis homo currit. Tunc ultra omne animal non omnis homo currit. Sed omnis homo est homo non omnis homo. ergo omnis homo currit: cuius oppositum ponit immediate prima exponens exceptive.

Propositio exceptiva affirmativa secundi ordinis est consimiliter per tres propositiones exponenda quarum prime due sunt synonyme cum prioribus: et tertia est preiacens exceptive: addendo illi termino respectu cuius fit exceptio oppositum termini extra capti. verbi gratia: hec propositio omnis homo currit preter sortem sic exponitur. sortes non currit: et sortes est homo: et omnis homo est currens non sortes. Ex quo patet quod ipsa est impossibilis: quia ex vna exponentium: sequitur formaliter contradictorium alterius: sequitur enim omnis homo est currens non sortes sed sortes est homo per secundam exponentem: igitur sortes est currens non sortes: quod repugnat prime et secunde exponenti: probatur: quia sequitur sortes est currens non sortes: igitur sortes est currens et sortes est non sortes quare etc.

Propositio exceptiva negativa primi ordinis est etiam per tres exponentes exponenda quarum prima est vera affirmativa in qua illud respectu cuius fit exceptio affirmatur de parte extra capta. Secunda est vna propositio affirmativa in qua oppositum termini extra capti affirmatur de illo a quo fit exceptio vel saltem est vna propositio de secundo adiacente in qua hoc verbum predicatur de termino aggregato ex illo a quo fit exceptio et opposito termini extra capti. verbi gratia: hec nullus homo preter sortes currit: sic exponitur: sortes currit et aliquis homo non sortes est: et nullus homo non currit. Ex quo patet statim quod hec est impropria et falsa. Nullus sol preter istum solem lucet: eo quod secunda exponens est falsa. videlicet aliquis sol non iste sol est: quia iste sol est omnis sol: unde non sequitur: nihil preter istum solem lucet ergo nullus sol preter istum solem lucet. Sed oporteret sumi in minori quod aliquis sol non iste sol est vel aliquis sol non est non iste sol quod est falsum. Item non debeo tibi nisi in vno denario exponitur sic ego debeo tibi in vno denario et aliquis non vnus denarius est et ego non debeo tibi in aliquo non vno denario. igitur etc. Et isto modo posset concedi quod debeo tibi in viginti denarijs: et

tam enim non teneor tibi nisi in vno denario. Item sortes non fecit platonem nisi bene: exponitur sic. Sortes fecit platonem bene et aliquid non bene vel non bonum est: et sortes non fecit platonem aliquid non bene vel sortes non fecit platonem aliquid modo quo modo non fuit bene. Sed bene carneas ut in principio dicebatur quando fit exceptio ratione expositionis conditionalis quia tunc non est seruandus consimilis modus exponendi: ymo solet exponi cum conditionalibus quare una est ex opposito antis ad oppositum consequentis alterius: ut si sortes decipitur nisi ipse decipatur exponitur sic: si sortes non decipitur sortes decipitur et si sortes decipitur sortes non decipitur. Similiter tu male respondes nisi sit ita quod male respondes: exponitur sic. Si sit ita quod male respondes: non male respondes: et si non sit ita quod male respondes male respondes. Similiter non dabo tibi denarium nisi venias ad me: exponitur sic. Si venias ad me dabo tibi denarium: et si non venias non dabo tibi denarium: sic tamen quod si non sumitur ita stricte pro nota consequentie: quia sic omnes tales conditionales essent impossibiles. Si bene me doces dabo tibi tantum: et si non bene me doces non dabo tibi tantum: sed ponitur talis conditio quasi restrictio dicitur: verumtamen quamlibet talium posses negare tanquam impossibilem dicendo quod quilibet illarum est una conditio talis falsa etc. In talibus enim ab inferiori ad summum superius cum dictione exceptiua non tenet formaliter consequentia. Unde non sequitur: non habebis denarium nisi dicas illam deus est et ipsa est vera: igitur non habebis denarium nisi dicas verum. Ex prioribus sequitur impossibilitas talium propositionum. Ego non dedi tibi nisi quatuor denarios. Ego non video nisi tres homines. In archa noe non fuerunt nisi octo animalia. In mensa christi non fuerunt nisi duodecim apostoli. Ego non duravi nisi per istam horam. Ego non pertransibo nisi istud spatium. Prima enim sic exponitur. Ego dedi tibi quatuor denarios et aliqua vel aliquid non quatuor denarii sunt vel fuerunt et ego non dedi tibi non quatuor denarios quod repugnat prime exponenti: quia sequitur non dedi tibi non quatuor denarios: igitur non dedi tibi vnum denarium: et per consequens non dedi tibi quatuor denarios. Et sic ut improbat illa prima ita improbatur quilibet aliarum. Uerumtamen posito quod sortes sit sophista geometra musicus et sic de alijs artibus concedo quod sortes non est nisi sophista quia sortes est sophista et aliquid non sophista est: et sortes non est aliquid non sophista: et hoc est verum licet adhuc sortes sit musicus geometra: et sic de alijs: quod ipse sophista non differt a se ipso musico nisi forte diceretur quod ratione differt: quia alia est ratio quare ipse est sophista et alia est ratio quare ipse est musicus etc.

Propositio exceptiua

negatiua
secundi ordinis
habet consimiliter exponi per tres exponentes quarum due dicte sunt in expositione negatiue primi ordinis. Sed tertia exponens debet esse preiacens eiusdem addendo illi respectu cuius fit exceptio oppositum termini extra capti: verbi gratia nullus homo currit nisi sortes: sic exponitur. Sortes currit et aliquis homo non sortes est: et nullus homo est currens non sortes. Similiter nihil scit omnia nisi deus exponitur consimiliter: deus scit omnia et aliquid non deus est: et nihil scit omnia quod non est deus et sic de alijs.

De regulis quibusdam pertinentibus ad propositiones exceptiuas.



His cuiuscumque exceptiue tam affirmatiue quam negatiue modis probandi et exponendi. Restat consequenter: regulas in hac materia particulariter tractare. Et antequam aliqua earum ponatur. Primo sciendum quomodo termini exceptiue supponunt: pro quo

Primo est sciendum quod cuiuscumque exceptiue aggregatum ex termino a quo fit exceptio et opposito termini extra capti supponit mobiliter in comparatione ad totum predicatum. Unde sequitur omnis homo preter sortem currit iste est homo non sortes: ergo ille currit. Et sic de alijs. Similiter nullus homo preter sortem currit. Iste est homo non sortes: ergo ille non currit. Et sic de alijs. Quo ad suppositionem termini extra capti potest regulariter observari quod cuiuscumque exceptiue pars extra capta capax non aliunde confusa in comparatione ad terminum respectu cuius fit exceptio stat confuse tantum: ut patet hic: nullum animal preter hominem currit: non enim sequitur ex hoc copulatiue nec disunctiue quod nullum animal preter sortem currit: vel nullum animal preter platonem currit. Et addo illum terminum capax quia quandoque est terminus extracaptus terminus discretus qui non est capax talis confusionis ut hic: omnis homo preter illum currit. Et addo similiter illum terminum: non aliunde confusa: quia ratione signi additi et quandoque gratia manet stat terminus extracaptus mobiliter ut patet in istis exemplis. Sequitur enim nullum animal preter omnem hominem currit plato est homo: igitur plato currit: sequitur similiter nullum animal preter hominem est animal rationale sortes est homo: igitur sortes est animal rationale. Quo ad suppositionem termini respectu cuius fit exceptio est notandum: quod cuiuscumque exceptiue talis terminus capax non aliunde prohibitus: supponit mobiliter vel in comparatione ad terminum extra captum: vel ad infinitum eiusdem: verbi gratia. In exceptiua affirmatiua supponit terminus a quo fit exceptio mobiliter in comparatione ad infinitum termini extra capti: ut si omnis homo preter sortem currit et hoc est currens: igitur hoc est non sortes. Sed in exceptiua negatiua supponit mobiliter in comparatione ad terminum extra captum: ut si nullum animal preter sortem currit: et hoc animal currit: igitur hoc animal est sortes: verumtamen in vniuersali affirmatiua predicatum stat confuse tantum in comparatione ad totum aggregatum ex subiecto preiacentis et opposito termini extra capti: ut omnis homo preter sortem currit: supponit ly currens confuse tantum in comparatione ad ly homo non sortes. Sed in exceptiua negatiua supponit predicatum confuse et distributiue in comparatione ad idem aggregatum: ut nullus homo preter sortem currit hac notatione premissa sit. Et hoc regula prima: quod omnis propositio vniuersalis in parte vera et in parte falsa potest verificari per exceptionem partem false vel partem falsarum: ut si hec est falsa omnis homo currit pro sorte poterit verificari talis: omnis homo preter sortem currit. Et si hec falsa: nihil currit: solus pro sorte verificabitur talis nihil preter sortem currit. Et si talis vniuersalis fuerit falsa pro multis singularibus debet fieri exceptio talium falso: singularium per disunctionem vel per terminum partium: quia nimis longum foret numerare singularia falsa: ut patet in istis omnis homo preter sortem vel platonem est philosophus: vel omnis homo preter aliqd istorum demonstrando mulieres est masculus: vel omnis res intellecta preter illas que non potest esse est possibilis.

Contra istam regulam

Arguitur sic. Nulla propositio est in sua parte: igitur nulla propositio est in sua parte vera vel falsa. Et si dicitur quod non dicitur in sua parte sed in parte: contra quecumque vel cuiuscumque sit illa pars notum est quod illa non est eadem propositio vera vel falsa: nec potest poni quod propositio vniuersalis sit vera in vna sua singulari et in alia falsa: quia vniuersalis nullo modo est in sua singulari. Similiter etiam aliqua talis propositio est impossibilis: igitur non potest verificari per exceptionem. Secundo nam data regula sequitur hec conclusio. omnes homines qui sunt rome preter sortem: vides et tamen non vides aliquem hominem:

nec aliquos homines: probo et pono quod rome sunt decem et noue mulieres et non plures quas vides: et quod inter eas sit sortes masculus quem non vides: et nullus alius sit rome masculus nisi sortes. Isto posito hec vniuersalis omnes homines qui sunt rome vides est falsa et hoc solum pro sorte: ergo potest verificari per exceptionem: sed non aliter quam sic: omnes homines qui sunt rome preter sortem vides ergo prima pars conclusionis vera et secunda similis est vera ut patet in casu. Tertio sequitur hec conclusio quod nihil preter sortem definit esse album et viginti sunt homines albi et tamen immediate post hoc in istis presens non erunt aliqui homines albi: hec prolo sic probatur: et pono quod decem et noue mulieres sunt albe inter quas sit sortes albus et quod si sint plura animalia alba quam ista assignata: ymo nec aliqua alia entia et quod sortem definit esse albus et nulla mulier definit esse alba. Isto posito hec propositio vniuersalis est falsa: nihil definit esse album: solum modo pro sorte: ergo potest verificari per exceptionem sorte: sic dicendo sorte definit esse albus: et sic habet prima pars conclusionis. Secunda etiam patet ex casu: presupposito quod masculinum genus concipiat femininum in numero plurali: ut ceteri grammatici dicunt. Tertia pars etiam patet: quia immediate post hoc non erit aliquis homo albus ergo non immediate post hoc erunt aliqui homines albi.

Ad ista argumenta respondetur. Ad primum dico quod verbaliter concludit verum: quia non est possibile aliquam propositionem esse mixtam veram et falsam: sed talis est intellectus quod quocumque est vniuersalis aliqua habens aliquas singulares veras et aliquas falsas: ex similibus terminis potest fieri exceptio vera excipiendo illa singularia falsa: non quidem vltis fiat vera: nec quod eius significatum fiat verum sed vna exceptio sibi correspondens et sic intelligendo regulam: argumentum non procedit. Ad secundum dicitur breuiter negando consequentiam: et tunc admissio casu dico quod si vniuersalis: omnes homines qui sunt rome vides: non est in parte vera et in parte falsa: eo quod nulla eius singularis est vera: quibuscumque enim demonstratis falsum est quod istos qui sunt rome vides: modo vniuersalis simpliciter falsa in qualibet eius singulari non potest verificari per exceptionem. Ex ista enim exceptio omnes homines qui sunt in anglia vel rome preter sortem vides sequitur immediate quod aliquos homines vides cuius oppositum ponit secunda pars conclusionis. Ad tertium concedo rationem adductam. Sed contra primam partem conclusionis arguitur sic: viginti homines definiunt esse albi: ergo falsum est quod nihil preter sortem definit esse album: consequentia patet et antecedens probatur: quia viginti homines nunc sunt albi et non immediate post hoc erunt viginti homines albi igitur et consequentia patet ab exponentibus ad expositum. Ad huc dicitur negando consequentiam: nec arguitur ab exponentibus ad expositum: quia hec propositio viginti homines definiunt esse albi non est exponibilis sed probabilis per suum singulare vnde iste vel ista definit esse album et sic ultra usque ad viginti. Consimiliter respondendum foret si poneretur quod x. homines videres et non plures et quod immediate post hoc tu videbis nouem et non plures: tunc isto posito concederetur quod solum vnus hominem definiis videre et negaretur quod decem definiis videre vel quod x. definiunt videri a te. Et si argueretur ut prius expositio negaretur consequentia. Ad hoc enim quod decem definias videre requiritur quod quolibet illorum definias videre quod falsum esset in casu illo.

Secunda regula principalis est ista quod omnis exceptio propria repugnat sue preiacenti ut omnis homo preter sortem currit: et omnis homo currit. Et causa est quia extali exceptio sequitur oppositum preiacentis formaliter. n. sequitur: omnis homo preter sortem currit: ergo sorte non currit: et sorte est homo: et per consequens non omnis homo currit. Et patet quod duo repugnantia possunt esse simul falsa: ut

omne animal preter hominem est rationale et omne animal est rationale recte: sicut duo contraria sunt simul falsa: ut omne animal est homo nullum animal est homo.

Contra istam regulam arguitur multipliciter: et primo sic: hec propositio est vera tu differs ab omni homine preterquam a te: et hoc etiam est vera tu differs ab omni homine quorum vna est preiacens et alia exceptio ergo et quod hec sit vera. Tu differs ab omni homine patet per suas exponentes. Et quod hec sit vera tu differs ab omni homine preterquam a te: probo quod tu non differs a te et tu es homo et tu differs ab omni homine non tu ergo et patet consequentia ab exponentibus ad expositum. Secundo arguitur sic hec propositio est vera: tu non differs nisi ab asino: et hoc etiam est vera: tu non differs ab aliquo: igitur et quod preiacens sit vera patet: quia suum oppositum est falsum. Et quod exceptio sit vera probo: quia tu differs ab asino et aliquid non asinus est: et tu non differs ab aliquo non asino ergo non differs nisi ab asino per consequentia et antecedens est verum: igitur et consequens. Tertio arguitur sic et pono quod cras non videbis sorte. sed bene omnium hominum a sorte: et quod post cras videbis sorte. et quocumque alios homines. Isto posito hec propositio est vera tu videbis omnes homines per casum. Et hec similiter est vera tu videbis omnes homines preter sortem: ergo exceptio et suum preiacens non repugnat. Et quod illa sit vera tu videbis omnes homines probo: quia post cras tu videbis omnes homines igitur et quod tu videbis omnes homines preter sortem probo: quia cras videbis omnes homines preter sortem igitur et consequentia patet et antecedens probatur: quia cras non videbis sortem et cras sorte erit et cras tu videbis omnes homines non sorte: ergo consequentia patet ab exponentibus ad expositum et antecedens est verum igitur et consequens. Quarto arguitur sic et pono quod nulla propositio sit aliquid: tunc arguitur sic hec propositio est vera: nihil scitur nisi verum: ut patet. Et hec similiter est vera: nihil scitur: quia solum modo propositio scitur que nihil est ut ponit casus. Similiter hec est vera: ex veris non sequitur nisi verum per communes regulas. Et similiter hec est vera. Ex veris non sequitur aliquid: quia ex veris non sequitur nisi propositio que non est aliquid: ergo exceptio et suum preiacens repugnat ex quo sunt simul vera. Quinto arguitur sic: et pono quod sortes et plato et cicero sunt omnes homines: et quod plato excipitur ab aliquo actu sic quod sedeat et non disputet: et excipitur cicero solum ab actu sedendi: sic quod disputet et non sedeat: et pono etiam quod sortes non excipitur ab aliquo actu sic quod sedeat et disputet simul: quod posito patet quod hec est vera: omnis homo preter sortem excipitur. Et hec similiter est vera omnis homo excipitur: igitur et quod preiacens sit vera probo: quia omnis homo non sortes excipitur per casum: et quod sortes excipitur probo: quia sortes est pars extracapta igitur excipitur.

Ad hec respondetur Ad primum concedo illam tu differs ab omni homine preterquam a te. Et concedo illam similiter tu differs ab omni homine. Et si arguitur consequenter quod exceptio et suum preiacens non simul repugnant: concedo conclusionem de exceptio impropria: de exceptio propria nego: vnde illa propositio: tu differs ab omni homine preterquam a te: est impropria: quia pars extra capta non excipitur a termino stante stante et distributive mobili quod tamen oportet si exceptio deberet esse propria patet enim quod ly homine stat confuse tamen vel determinate ratione duorum signorum precedentium. Ad secundum respondeo negando illam: Tu non differs nisi ab asino: Et ad eius probationem nego consequentiam: nec arguitur ab exponentibus ad expositum. sed tertia exponens debet esse ista a nullo non asino differs: quod falsum est: quia capra differs et capra est aliquid non asinus. Vel aliter potest responderi concedendo illam et suum preiacens et

ex hoc nihil sequitur contra regulam: quia talis exceptiva est in propria: eo quod ille terminus aliquo subintellecto non stat mobiliter ut prius dicebatur. Ad tertium concedo quod libet illarum: Tu videbis omnes homines: et videbis omnes homines preter sortem. Et si ex hoc inferatur quod exceptiva et suum preiacens sunt simul vera: nego consequentiam: quia illa tu videbis omnes homines: non est preiacens illius exceptivae sed illa: cras tu videbis omnes homines quod falsum est: et causa est quia ista exceptiva tu videbis omnes homines preter sortem: non habet immediate exponit sed resolvi in duo demerata instantis vel temporis: sic arguendo. Cras tu videbis omnes homines et cras est vel erit aliquando ergo etc. Ad quartum admissio casu concedo quod nihil scitur nisi verum: et quod ex veris non sequitur nisi verum: et concedo similiter earum preiacentia: sed non concedo quod ille sint exceptivae proprie: primo quia pars extracapta non est terminus inferior ad terminum a quo fit exceptio: quia ly verum sumitur nominaliter ibidem et pro propositione vera: et dum sic sumitur non est terminus inferior nec superior ad illum terminum aliquid. Vel aliter dicitur quod ly verum sit terminus inferior ad ly aliquid tamen quod de ipso non verificatur ly aliquid dum sumatur pro propositione vera. Ideo exceptiva illa est impropria sicut ista: ois suba preter chymeram est: quia ly ly chymera sit terminus inferior ad ly suba: tamen quia ly suba de eodem non verificatur ideo exceptiva est impropria. Ad ultimum pro respondetur negando illam tanquam impossibilem omnis homo preter sortem excipitur: et nego similiter casus: quia claudit opposita: quia si sortem: non excipitur: igitur agit quicquid agit plato et cicero: ex quo a nullo actu excipitur per casum: et per consequens stat iacet et ambulat quod est impossibile. Uerum tamen admissio casu gratia disputationis nego quod omnis homo excipitur. Et quando dicitur omnis homo non sortem excipitur: concedo: sed nego quod sortem excipitur. Et quando arguitur pars extracapta excipitur sed sortem: est pars extra capta: igitur excipitur: concedo consequentiam et nego minorem: licet enim ly sortem sit pars extra capta et excipitur non tamen sortem est pars extra capta ex quo pars extra capta non est nisi terminus exceptivae per dictionem exceptivam quae etc.

Tertia regula principalis est ista. Ab exceptiva propria affirmativa vel negativa ad exclusivam affirmativam vel negativam apertius assignandam est consequentia sortem malis: haec regula patet quia exponentes exclusivae affirmativae vel negativae sunt due exponentium exceptivae affirmativae vel negativae ut patet intuitu.

Sed contra istam regulam arguitur sic: Ista consequentia non valet: omnis homo preter sortem currit: ergo tamen sortem non currit: et hoc arguitur per regulam ergo. Et quod consequentia non valet probatur: et pono quod nihil currat nisi homo et quod sortem non currat sed omnis homo differens a sortem currat. Iste posito patet quod antecedens est verum per suas exponentes. Et quod consequens sit falsum probatur: quia sequitur tantum sortem non currit ergo quilibet non sortem currit: quia arguitur ab exposita ad unam suarum exponentium: et consequens est falsum et contra casum igitur. Secundo arguitur sic haec consequentia non valet: omne ens preter subam est accidens: igitur tamen suba non est accidens: ergo antecedens probatur: quia antecedens est verum ut patet per exponentes et consequens est falsum: probatur: quia sequitur tamen suba non est accidens: igitur tamen aliquid non est accidens: consequentia patet: quia arguitur ab inferiori ad suum superius dictione exclusiva ad data suba: quia bene sequitur tamen homo non currit igitur tamen animal non currit et sic de alijs: modo sequens est falsum ergo et antecedens. Et quod consequens sit falsum patet: quia sequitur tamen aliquid non est accidens: igitur quodlibet non aliquid est accidens: consequens includit contradictionem et consequentia patet ab exposita etc. Tertio arguitur sic: quia ab exceptiva negativa ad suam exclusivam affirmativam non valet consequentia: quia non sequitur: nullus homo preter sortem currit: igitur tamen sortem currit: posito quod

sortem currat et multi asini et quod nullus homo alius a sorte currit. Iste posito antecedens est verum per exponentes et consequens falsum: quia sequitur: tamen sortem currit ergo nihil quod non est sortem currit: quod est contra casum: quia aliquis asinus currit qui est aliquid non sortem. Quarto arguitur sic: Ista consequentia non valet: nullum animal est quodlibet istorum preter sortem: demonstratis omnibus hominibus: igitur tamen sortem est quodlibet istorum et hoc arguitur per regulam igitur etc. Quod consequentia non valet probatur: quia consequens est falsum: ut patet et antecedens verum: probatur: quia nec hoc animal est quodlibet istorum preter sortem: nec hoc animal nec hoc nec sic de singulis: igitur nullum animal est quodlibet istorum preter sortem: si tamen suum contradictorium est falsum videlicet aliquid animal est quodlibet istorum preter sortem: igitur ipsa exceptiva vera. Ad primum dicitur negando consequentiam: nec arguitur ab exceptiva ad suam exclusivam sibi correspondentem sed debet talis inferri exclusivam de specie humana tantum sortem non currit: et hoc est verum in illo casu: quia de specie humana sortem non currit et de specie humana quodlibet non sortem currit. Causa autem quare datur talis exclusivam est quia precise pro tot debet fieri exclusio in exclusivam pro quot fit exceptio in exceptiva sed sic non est in proposito: quia in exceptiva ista excipitur a non cursu. Omnis homo non sortem sed in exclusivam excluditur a non cursu quodlibet non sortem. Ad secundum dicitur concedo consequentiam et consequens: Et ad improbationem consequentis nego consequentiam: Et tunc ad regulam dico quod debet intelligi solum in linea predicamentali et non extra. Ita quod arguendo ab inferiori ad suum superius in terminis transcendentibus non valet consequentia et hoc negative: affirmativae semper valet: sequitur enim tantum homo currit: igitur tantum aliquid currit. Ad tertium dicitur negando consequentiam nec arguitur per regulam: quia pro pluribus fit exclusio a parte exclusivae quam fiat exceptio a parte exceptivae. Sed talis debet inferri exclusivam tantum sortem est aliquid homo currens: vel tantum sortem est homo masculus currens. Ad quartum dubito consequentiam: eo quod in antecedente ly sortem potest excipi ab illo termino ens istorum vel ab illo termino animal: primo modo nego consequentiam: nec arguitur ab exceptiva ad exclusivam: eo quod antecedens non est una exceptiva sed universalis negativa simpliciter de inesse que per sua singularia vel per suum contradictorium habet probari. Secundo modo concedo consequentiam: et nego antecedens: quia statim sequitur nullum animal est quodlibet istorum preter sortem: igitur sortem est quodlibet istorum quod est impossibile. Et tunc ad probationem dico quod nulla talis exceptiva est per suas singulares probabilis: quia terminus sub quo descenditur stat confuse et distributive immobiliter: modo sub tali termino non contingit descendere. Ulterius ad aliam probationem dicitur quod non recte datur contradictorium illius exceptivae: eo quod talis propositio assignata est una indefinita: modo exceptivae proprie non contradictorianatur indefinitis vel particularibus quoad modum et alie propositiones de inesse. Ideo contradictorium exceptivae debet dari per negationem prepositam toti: ut contradictorium illius omnis homo preter sortem currit est hoc: non omnis homo preter sortem currit quod non significat quod aliquid homo preter sortem non currit: sed significat quod non est ita quod omnis homo preter sortem currit. Eodem modo est dicendum in proposito quod contradictorium illius: nullum animal est quodlibet istorum preter sortem non est contradictorium datum sed illud non nullum animal est quodlibet istorum preter sortem: quod quidem nulli particulari vel indefinite equipollet.

Quarta regula est ista quod ab exclusivam affirmativa vel negativa ad exceptivam affirmativam vel negativam sibi correspondentem cum debito medio est bona consequentia. Sequitur enim tantum homo currit et homo est aliquid: ergo nihil preter hominem currit. Similiter sequitur: tantum sortem non currit et sortem est aliquid: igitur omne ens preter sortem currit. Et notanter dico cum debito medio: quia non sequitur tamen iste solus

aliquis sol lucens ergo nullus sol preter istum solem lucens. Antecedens est verum ut patet per se et per ipsum et falsum eo quod statim sequitur quod alius sol non iste sol est quod est falsum. Si vero non sequitur tamen chimera non est ergo omne ens preter chimeras est: quod asinus est verum ut patet per eius exponentes et per se falsum: quod statim sequitur quod chimera sit aliquid: quod est falsum. In primo enim prima debet sumi per medio quod alius sol non iste sol est. Et in secunda quod chimera est aliquid: et si sic fieret procederet quibus illarum consequentiarum et negaretur utraque minor. Et si queritur quomodo de universaliter inveniri tale medium dico quod semper sumenda est pro medio secunda exponens exceptive inferre: et sic arguendo prima se erit bona.

Contra istam regulam

no quod a. sit illa dens est: et b. illa homo est animal: tunc sequitur per regulam quod hec consequentia est bona tamen a. istorum est verum quod non est b. demonstratis. a. et b. per se istorum: et a. istorum est aliquid ergo nihil preter a. istorum est verum quod non est b. Et quod non valeat probare: quod antecedens est verum et consequens falsum: quod antecedens est verum probare: quod omne verum quod non est b. est a. ergo tantum a. est verum quod non est b. patet consequentia ab universaliter ad suam exclusivam. Et quod consequens sit falsum probare: quod sequitur nihil preter a. istorum est verum quod non est b. igitur nihil non a. istorum est verum quod non est b. et consequens est falsum: quod aliquid non a. istorum est verum quod non est b. probare: quod b. istorum est verum et b. est aliquid non a. quod non est b. ergo aliquid non a. istorum est verum quod non est b. Tertio arguitur sic non sequitur tamen hominis est asinus et homo est aliquid: igitur nihil preter hominem est asinus: cum antecedens sit possibile et consequens impossibile quia ex ipsis sequitur quod homo est asinus: nec etiam potest dici quod ex eodem antecedente sequatur quod nullus rei preter hominem est asinus: quod ad hunc sequitur idem inconueniens. Tertio arguitur sic: ista consequentia non valet: tamen homo currit et homo: erit aliquid: ergo nihil preter hominem currit et hoc arguitur per regulam: igitur et cetera. Et quod illa consequentia non valeat probare: et pro no quod per totum istum annum usque ad b. instans current multa animalia et quod post b. instans non current nisi homo: et hoc bene scies: isto posito consequens est falsum ut patet. Et quod antecedens sit verum probare: quod tu scies quod tamen homo: scilicet currit: igitur tamen homo: currit: prima patet: quod nihil scit nisi verum si ergo tu scis quod tamen homo: currit: igitur verum est quod tamen homo: currit: antecedens patet: quod post b. instans tu scies quod tamen homo: currit. Quarto arguitur sic: Ex regula sequitur quod illa consequentia est bona tamen unus solus homo est homo et unus solus homo est aliquid: igitur nihil preter unum solum hominem est homo. Et quod non valeat probare: quod consequens est falsum ut patet ex quo mulier est homo et ipsa est aliquid non unus solus homo. Et quod antecedens sit verum probare: quod omnis homo est unus solus homo: igitur tamen unus solus homo est homo: consequentia patet et antecedens probatur: quod si non omnis homo esset unus solus homo sequerentur multe conclusiones. Prima est quod tu vides omnem hominem que plato videt: et plato videt omnem hominem existentem in illa domo et tamen tu non vides nisi medietatem hominum existentium in illa domo probatur consequentia: et pono quod in illa domo sint viginti homines quorum decem sint mulieres quas non videas et decem masculi quos videas videat tamen plato omnes illos viginti illo posito patet conclusio. Secunda conclusio est ista quod tu non es amicus cuiuslibet hominis existentis in illa civitate et tamen maxime diligis quolibet hominem existentem in illa civitate et a quolibet eorum maxime amaris: hec conclusio patet supposito quod tu sis amicus cuiuslibet masculi existentis in illa civitate a quorum quolibet maxime diligaris et quod tu sis inimicus cuiuslibet mulieris existentis in eadem civitate aquarum quolibet maxime odiaris isto posito patet conclusio. Tertia conclusio est ista quod impossibile est aliquem hominem scire a. propositio nem sic significando et tamen omnis homo scit illam: ut

posito quod nullus homo sit et quod aliqua mulier sciat illa que sit omnis homo: Et sic patet secunda pars conclusionis: prima pars conclusionis etiam patet eo quod implicat contradictionem aliquem hominem scire illa: quod sequitur iste homo scit illam ergo aliquid homo est. Et ulterius sequitur ipse scit illa: igitur nullus homo est: quod nihil scit nisi verum.

Ad hec omnia

respondetur. Ad primum concedo consequentiam: et consequens in casu illo. Et tunc ad improbationem consequentis nego quod aliquid non a. istorum est verum quod non est b. Et tunc ad probationem b. illorum est verum et b. est aliquid non a. quod non est b. igitur aliquid non a. istorum est verum quod non est b. nego consequentiam: quia in antecedente refertur relationum ad ly. a. sed in consequente ad ly verum. Ex illo enim antecedente sequitur solum quod aliquid non a. illorum quod non est b. est verum: et hoc conceditur. Et tunc negatur illa exclusiva: tamen a. istorum quod non est b. est verum: cuius universalis est hec. Omne verum est a. illorum quod non est b. que falsa est. Similiter dicitur respectu talium tamen tres sunt propositiones vere quarum nulla est a. posito quod solus essent quatuor propositiones vere quarum una esset a. Consimiliter respondetur ad illam tamen tres sunt homines hic intus quorum nullus est sor. Ad secundam dicitur quod non sequitur aliquid illorum consequentiam: quod sicut in exclusiva subiectum fuit terminus obliquus ita debet in exceptiva per extra capta id est talis exceptiva debet inferri nulli rei nisi hominis est asinus. Et si oppones omnimode vellet habere unam exceptivam denominatam aliquam vel preterquam: resolvatur tunc exclusiva de subiecto obliquo in exclusiva de subiecto recto. Et per illam modum intenderetur exceptiva denominata aliqua: verbi gratia: hec propositio: tamen hominis est asinus: debet sic resolveri tamen homo habet asinum: cuius exceptiva erit hoc nihil preter hominem habet asinum. Et sic istum modum loquendi potest concedi quod ab exclusiva ad suam universalitatem et econtra in terminis obliquis est bona consequentia: quod quidem alias erat exclusiva in una regula exclusivarum: unde idem est dicere cuiuslibet hominis asinus currit et omnis homo habet asinum currentem. Ideo cum illa universalis cuiuslibet hominis asinus currit convertitur illa exclusiva tantum habens asinum currentem est homo: et illa exceptiva nihil preter habens asinum currentem est homo: cum illa etiam universalis: quod quilibet contradictorium alterum est verum convertitur illa exclusiva tantum habens alteram partem veram est par contradictorium: et illa exceptiva nihil nisi habens alteram partem veram est par contradictorium: hoc enim universalis omne par contradictorium habet alteram partem veram convertitur cum illa universalis: quod quilibet contradictorium alterum est verum: hec etiam universalis. Quibus homini assimilatur asinus vel obedit bestia: convertitur cum ista: omnia homo habet similitudinem ad asinum sibi similem: vel habet bestiam obedientem: et per consequens talis erit exclusiva: tantum habens similitudinem ad asinum sibi similem vel habens bestiam obedientem est homo. Et talis sua exceptiva nihil nisi habens similitudinem ad asinum sibi similem vel bestiam obedientem est homo: hoc etiam omnem hominem videt asinus habet talem omnis homo videtur ab asino. Item omnem hominem preter sor. videtur: convertitur cum illa omnis homo potest videri a sor. Et patet quod hoc erit exclusiva secum convertibilis: tantum quod potest videri a sor. potest esse homo. Et hoc sua exceptiva nihil nisi quod potest videri a sor. potest esse homo. hoc etiam ab omni asino differt homo convertitur cum illa: omnis asinus ab homine differt. Cui equivalet hoc: tantum ab homine differens est asinus. Et hoc nihil nisi ab homine differens est asinus: hec etiam omni brutum videtur homo: convertitur cum illa: omne brutum est verum ab homine: et patet exclusiva et exceptiva eiusdem: et sic de ceteris quibuslibet. Ad tertium principale concedo prima: et nego asinus in casu illo. Et tunc ad probationem concedo quod tu scies quod tamen homo currit: et ex hoc non sequitur quod tamen homo currit. Et

si dicitur scis quod tamen non est: tamen homo est ulterius Et tunc dicitur medietatem medietatem tur quod tamen vides dicitur tamen homo pro tertio quot plura decem et procedit mille m quibus nunc C De R sibi con ne: quibus imbere positio aliqua cuius inestum anima est aliquid quia p sed pe cause homo aliqua hoc po quanto tur ad derat lib. pl est solum tum s dicitur eadem suba sibi e vel g coter tes q cipal dupl prin vna c predi ua aff est ri quo a aliqu de re rit qu qua p in q redu firm lis in tio p hom nas:

si dicitur: quod nihil scitur nisi verum: concedo: sed scis tu non scis quod tu homo currit vel curret sed bene scies: Ideo iam non est verum quod tu homo currit: sed bene verum erit quod tu homo curret. Ad quartum concedo consequentiam: Et ulterius nego quod omnis homo sit unus solus homo. Et tunc ad probationem in concedo omnes conclusiones adductas preter primam pro tertia parte: vnde tu non vides nisi medietatem hominum existentium in illa domo. quia tunc sequitur quod tu non vides aliquid nec aliqua que non sunt medietas hominum existentium in illa domo quod est falsum: quia tu vides duos homines qui sunt aliqua que non sunt medietas hominum existentium in illa domo. Si tamen poneretur pro tertia parte conclusionis quod tu non vides tot homines quot plato videt vel vides pauciores quam plato vel vides decem et non plures quam decem: prederet se: ymo iuxta hoc procedit quod mille homines currunt quod si prout moueri supposito quod mille mulieres currant. Concedit similiter quod homo danabitur qui nunquam erit dato quod una mulier danabitur et sic de alijs.

De re duplicatiuis.

Restat consequenter dicere de dictionibus reduplicatiuis que sunt in quantum de quantum: prout: finem quod hoc: et eis equiualentibus ratione quarum propositio aliqua dicitur reduplicatiua: licet non semper. Unde si dictio in quantum vel sibi consimilis potest dupliciter teneri negative vel positive: quando tenetur negative: tunc dicitur negationem cause inherente predicati vel subiecti. Et sic ad veritatem talis propositionis requiritur quod predicatum insit subiecto et quod non sit aliqua causa media inter predicatum et subiectum ratione cuius predicatum inest subiecto. Et illo modo hec est veritas: homo in quantum homo est homo: vel homo in quantum homo est animal rationale: quia homo est animal rationale et huiusmodi non est aliqua causa. Et quod si dictio possit teneri negative: per se: quia per se primo priorum per se et in quantum sunt idem: sed per se quando tenetur negative: quia dicitur negationem cause per inconuenientiam primo posteriorum. Et sic hec est vera homo per se est homo: quia huiusmodi homo est homo: non est aliqua causa. Si vero hec dictio in quantum positive teneatur hoc potest esse dupliciter: specificatiue vel reduplicatiue: quando tenetur specificatiue tunc determinat id cui additur ad certum modum vel rationem concipiendi vel considerandi: ut per se cum dicitur: ens in quantum mobile est subiectum libri physico: rum. Similiter cum dicitur ens in quantum ens est subiectum libri metaphisice. In istis enim tenetur in quantum specificatiue: quia determinat et specificat id cui additur ad certum modum concipiendi vel considerandi: eadem enim res potest multis modis considerari vel se quod subiectum est vel se quod est mobile et sic de alijs: quod si in quantum vel sibi equiualens tenetur reduplicatiue adhuc distinguitur dupliciter vel gratia concomitante vel gratia cause gratia concomitante: solet contra dicitur quod propositio in qua ponitur habet quatuor exponentes quare una est in qua predicatum principale de subiecto principali predicatur: secunda in qua terminus super quem cadit reduplicatio predicatur de subiecto principali: tertia in qua predicatum principale de termino reduplicato vel predicatur: quarta est una conditionalis ab illo super quem cadit reduplicatio ad predicatum principale. Et hoc intelligitur in reduplicatiua affirmatiua vnde ad veritatem istius: homo in quantum homo est risibilis requiritur quod homo sit risibilis quo ad primum: quod sit homo quo ad secundum: quod omnis homo sit risibilis quo ad tertium: et quod si aliquid est homo illud sit risibile quo ad quartum. Similiter de reduplicatiua negativa gratia concomitante: quia ipsa requirit quatuor propositiones ipsam exponentes quare una est in qua predicatum principale negatur a subiecto principali: secunda est in qua predicatum principale negatur ab illo super quem cadit reduplicatio vel: tertia est in qua terminus reduplicatus affirmatur de subiecto principali: et quarta est una conditionalis in qua ab illo super quem cadit reduplicatio sequitur negatio predicati principalis verbi gratia. Ad veritatem istius homo in quantum risibilis non est asinus requiritur quod homo non sit asinus: et quod nullum risibile est asinus: et quod homo sit risibilis: et si aliquid

est risibile ipsum non est asinus. Si autem in reduplicatiua affirmatiua reduplicatio fiat gratia cause preter dictas quatuor exponentes requiritur quinta vnde terminus super quo cadit reduplicatio insit predicati principali. Et quod iste terminus sit causa predicati: ut homo in quantum homo habet animam intellectiuam est susceptibilis discipline: preter quatuor dictas habet istam quia homo habet animam intellectiuam est susceptibilis discipline vel anima intellectiuam est causa discipline. Quando vero reduplicatio in negativa tenetur gratia cause. Iterum debet habere vnam quintam exponentem preter quatuor predictas: ut ista: homo in quantum rationalis non est capra vnde rationale est causa que homo non est capra. Et sic contra dicitur de quibuscumque. Et sic bene dicta tamen quod peccatum est fieri per plura quod potest fieri per pauciora. Ideo quod tot exponentes frustra ponuntur dico quod omnis reduplicatiua potest per duas propositiones sufficienter exponi: et antequam regulam ponam primo suppono quod in propositione reduplicatiua quatuor requiruntur. scilicet preiacens reduplicatiue subiectum preiacentis predicatum preiacentis: et illud super pro cadit reduplicatio preiacens reduplicatiue dicitur totum illud quod remanet dempta dictione reduplicatiua cum termino super quo cadit reduplicatio. Sicut scilicet: in quantum homo est risibilis: scilicet: est risibilis est preiacens et ly homo est terminus super quo cadit reduplicatio. Similiter dicendo scilicet: est homo in quantum est animal: ly scilicet: est homo est preiacens et ly animal est terminus reduplicatus. Similiter dicendo: in quantum homo est homo scilicet: est risibilis: ly homo est terminus super quo cadit reduplicatio et residuum preiacens reduplicatiue. Istud notato vel est reduplicatiua negativa vel affirmatiua. Si affirmatiua dico quod quilibet talis exponenda est per vnam copulatiuam cuius prima pars est affirmatio reduplicati de subiecto principali. scilicet: preiacentis: et secunda est vna conditionalis facta a reduplicato ad predicatum preiacentis in comparatione ad terminum transcendentem. Et hoc quare literarum terminus sumantur in reduplicatiua sumantur in exponentibus: ut omnis homo in quantum corpus est substantia sic exponitur: omnis homo est corpus et si aliquid est corpus illud est substantia. Et sic si ly in quantum connotat causam tunc loco conditionalis potest poni talis: ut corpus in quantum ignis est calefactiuum: sic exponitur. Corpus est ignis et quia corpus est ignis est calefactiuum. Vel breuius dicitur quod quando caput causaliter equiualeat simplici causaliter: ex quo patet illam esse falsam. Omne corpus in quantum est ignis est calefactiuum: sicut illa omne animal in quantum est rationale est asinus: vel in quantum risibile est homo: ut per se exponentes: Si autem reduplicatiua fuerit negativa vel negatio non preponitur immediate dictioni reduplicatiue vel immediate proponitur. Si vero negatio non preponitur dictioni reduplicatiue vel ponitur ante reduplicatiuam vel post. Si ante: et non cadit super reduplicatiuam ponatur reduplicatio a parte predicati: ut homo non est asinus in quantum est rationalis exponitur sic illa: homo in quantum est rationalis non est asinus: que exponi debet per vnam copulatiuam cuius prima pars est remotio predicati preiacentis a subiecto eiusdem et per conditionalem antecedentis affirmatiue reduplicati de subiecto. et consequentis negatiue predicati de eodem subiecto: ut homo non est asinus et si aliquid est rationale illud non est asinus. Et consimiliter exponitur omnis reduplicatiua negativa in qua negatio non cadit super reduplicatiuam. Si tamen in talibus nullus homo est asinus in quantum est capra negatio non cadat in totum exponenda est ut dictum est. Si autem cadit in totum et super reduplicatiuam non habet exponi sed solum habet causas veritatis que sunt contradictorie exponentium reduplicatiue sibi opposite. Ex his clare patet quod tales quatuor exponentes superflui sunt: quia sequitur tu es homo et si aliquid est homo ipsum est animal: igitur tu es animal et omnis homo est animal. Ideo certum est quod due istarum superflui sunt quantum ad illam expositionem multe etiam sunt reduplicatiue in quibus non sunt tales quatuor exponentes assignande: ut patet de talibus in quantum dens est: non idem sit et non est in quantum deus vult me esse ego sum et sic de alijs.

Circa hoc est notandum qd in huiusmodi propositionibus in quibus dictio reduplicativa totaliter precedit non est servandus similis modus exponendi utrobique: ymo quilibet talis est exponenda per unam copulativam cuius prima pars est affirmatio vel negatio reduplicati ad subiectum preiacentis. Et secunda est una conditionalis ab illo super quod cadit reduplicatio ad predicatum principale in comparatione ad subiectum preiacentis: verbi gratia ista inquam sor est homo sor. est risibilis sic exponitur. Sor. est homo et si sor. est homo sor. est risibilis. Similiter ista inquam deus est non simul idem est et non est: sic exponitur: deus est et si deus est non simul idem est et non est. Similiter illa. Inquam deus vult me esse ego sum: sic exponitur: deus vult me esse: et si deus vult me esse ego sum. Item huius propositio inquam sor. est homo sor. non est asinus sic exponitur: sor. est homo et si sor. est homo sor. non est asinus. Similiter huius inquam tu non moveris tu non curris exponitur sic: tu non moveris et si tu non moveris tu non curris. **U**bi tamen aliqui dicunt et probabiliter quando talis reduplicatio inquam vel sibi consimilis preponitur toti propositioni tunc tenet rationaliter vel conditionaliter solus: ita qd non habet duas exponentes sed solum unam conditionalem cum qua convertitur ut sic dicendo: inquam pater est filius est: inquam homo currit risibile currit: prima enim convertitur cum hac conditionalis. Si pater est filius est: secunda etiam convertitur cum ista: si homo currit risibile currit. Ex his ergo duabus responsionibus emerge sicut placet tibi quibus enim illarum satis probabilis est.

Contra tamen quedam superius dicta arguitur. istam per illa sequitur qd si esset precedenda aliqua inquam conveniunt differunt: qd aliqua conveniunt et si aliqua conveniunt ipsa differunt: sed hoc est falsum: qd tunc que magis conveniunt magis differunt qd est falsum: qd impossibile est qd aliqua conveniunt generaliter et differant generaliter et etiam specificiter vel numeraliter. **S**ecundo sequitur per dictas exponentes qd talis esset vera ysocheles sicut qd ysocheles huius tres angulos equales duobus rectis: qd omnis ysocheles est et si aliquid est ysocheles illud habet tres angulos. **C**onfirmatur qd sicut se habet ly homo ad sensibile sic ly ysocheles ad habere tres angulos equales duobus rectis: ergo sicut est verum qd homo inquam est homo est sensibile sic ysocheles inquam ysocheles habet tres angulos equales duobus rectis. Cuius tamen oppositum dicit philosophus in primo posteriorum et si sic positio nulla. **T**ertio sequitur qd hec propositio est vera Sor. inquam homo est risibilis: qd sor. est homo et si aliquid est homo illud est risibile. **S**ed contra: sequitur sor. inquam homo est risibilis. Sed omnis homo est animal: igitur sor. inquam animal est risibile: consequens est falsum: eo qd statim sequitur si aliquid est animal illud est risibile quod est impossibile et consequentia probatur qd ibi arguitur ab inferiori ad superius sine impedimento. **Q**uarto sequitur qd duo contradictoria inter se contradicentia sunt simul falsa: probatur quia utraq; illarum est falsa: Sor. inquam est aliquid album est homo. Et sor. inquam est aliquid album non est homo: ut patet per exponentes prius dictas: qd sor. esse album non infert sor. esse hominem nec infert sor. non esse hominem. **Q**uinto sequitur qd hec est vera omnis homo inquam est animal est suba animata sensibilis: qd omnis homo est animal et si aliquid est animal illud est suba animata sensibilis. Sed contra sequitur omnis suba animata sensibilis est alba omnis homo inquam est animal est suba animata sensibilis ergo omnis homo inquam est animal est albus: consequens est falsum: patet per exponentes: igitur aliqua premissarum et non maior: ut suppono: igitur: et consequentia patet qd est syllogismus in primo modo prime figure.

Ad ista respondetur Ad primum concedo qd aliqua inquam conveniunt differunt: qd omnis ratio illarum qd aliqua conveniunt est ratio conclusiva qd illa differunt: qd

qualitercunq; inferitur qd illa conveniunt scilicet qd illa sunt multa et per consequens diversa et diversa sed negatur talis consequentia cum concluditur qd quocunq; magis conveniunt magis differunt. **A**d secundum argumentum dicit qd Ari. non capit ibi ly inquam vel ly scd qd: reduplicative sed prout connotat passionem convertibilem et immediatam. Ideo sicut illum intellectum negaretur etiam illa homo inquam homo est sensibilis: sed concederetur ista homo inquam homo est risibilis vel homo inquam homo est animal rationale et cetera. sed iam patet ex dictis qd reduplicatio non sic sumitur in proposito. **A**d tertium respondeo concedendo illam: sor. inquam homo est risibilis. Et tunc ad improbationem nego istam: huius arguitur ab inferiori ad suum superius qd sicut aliquos arguitur cum distributione procedente qd ly inquam et quibus alia dictio reduplicativa habet confundere terminum se sequentem confuse et distributive sicut etiam nota conditionis. Ideo sicut ab inferiori ad suum superius cum nota conditionis non valet consequentia sic etiam nec cum dictione reduplicativa que includit conditionem valet consequentia: sicut non sequitur: asinus si est homo est risibilis et asinus est animal: igitur asinus si est animal est risibilis: vel sic: hoc est ens vel homo si antichristus est: demonstrando antichristum: et hoc non est ens vel homo ergo ens non est ens vel homo non est homo si antichristus est. Similiter non sequitur: homo inquam risibile est animal et omne risibile est album: igitur homo inquam albus est animal: ista est falsum sicut illa homo est risibilis inquam est animal: qd sic debet exponi homo est risibilis vel homo est animal et si aliquid est animal illud est risibile. Ego autem dico qd ly inquam confundit confuse tamen sicut nota conditionis sicut qd in secunda parte dicitur minabitur et sicut nota conditionis immobilitatis ita et dictio reduplicativa: quare ab inferiori ad suum superius non valet argumentum licet affirmativum et sine distributione arguitur et cetera. **A**d quartum dicitur qd illa non sunt contradictoria: et causa est qd si in uno contradictorio reduplicatio affirmatur opz qd negatur in alio: qd reduplicatio est principale et formale propositionis in qua ponitur: sicut etiam sunt dictiones exclusive et exceptive in alijs de in esse. Et tunc sicut in exclusivis et exceptivis non manet eadem nota affirmata in utraque contradictoria ita est in reduplicativis qd dictio attenditur maxime penes hoc qd nota in una affirmatur et in altera negatur et hoc non precise: qd opz etiam verbum principale negari et qd subiectum et predicatum preiacentis opposito modo supponat. **I**tem pro toto dico qd dictio: inquam in reduplicativis debet dari per negationem prepositam toti. **E**x his patet qd ista non sunt contradictoria. **O**mnis homo inquam animal est risibilis et aliquid quod est homo inquam animal non est risibilis: qd utraq; est falsa: nec ista est animal inquam risibile est homo et animal non inquam risibile est homo: qd utraq; est vera ut patet: sed ista contradicunt animal inquam homo est risibile et non animal inquam homo est risibilis. **A**d ultimum dico concedendo illam. omnis homo inquam est animal est suba sensibilis. Et tunc ad improbationem nego istam: qd plus predicat in maiori qd subiecta in maiori: In maiori enim subiecta ly suba animata sensibilis et in minori predicat totum illud inquam animal est suba animata sensibilis. Et ratio est qd per primum proz reduplicatio semper se a parte predicati. **I**tem huius ista est bona. **O**mnis homo inquam animal est sensibilis et risibile est homo ergo et risibile inquam est animal est sensibilis: vbi intellectus maioris est iste: omnis homo est sensibilis inquam animal est animal: ita qd semper in argumeto iuxta ponatur predicato preiacentis dictio reduplicativa cum illo termino super quo cadit. Et per istum modum poterit syllogizari in reduplicativis quemadmodum et in alijs simplicibus de in esse. **I**tem in 2o huius non sequitur: omnis homo inquam animal est animal: nullum album est animal: igitur omne album inquam animal non est homo. **S**icut nec sequitur nullum album est sensibilis omnis homo inquam est animal est sensibilis: igitur omnis homo inquam animal non est albus. **R**atio autem quod neutra veritas est: qd continue plus predicat in minori qd predicat in maiori ut patet ex dictis. **S**ed huius sequitur nullus clericus inquam clericus dicitur a layco. **O**mnis grammaticus inquam grammaticus dicitur a layco: igitur nullus grammaticus est clericus?

Item
homo
sensibil
extrem
maior
illud bo
aliter co
mal est
tum a
suba: a
ratio
sequitur
inquam
aliqua
gizand
catinis
re dnp
preiac
in ista
risibile
stare c
tue: q
inferit
est bo
intenti
bonu
est si b
iustitia
quia in
ferior
risibile
non ta
est an
suba a
aiata
CD
minu
dit co
positi
mo n
prim
ditur
facit
homi
sibi n
cend
stat o
stribu
v. ita
cedit
re ali
dicen
mo v
stat c
tur a
tum:
obst
quia
sine i
cedit
ter se
aliqu
q vt
Item
tem
confi

Item in tertia figura non sequitur. Aliquod grammatice homo omne grammatice inquit est aial est sensibile: igitur aliqd sensibile inquit est aial est ho. Et ro e: q: in pcone maior extremitas non precise predicat de minori. In maiori. n. maior extremitas est ly ho et in pcone predicatur totum illud homo inquitum est animal. Ideo in pposito non pot aliter concludi q: idirecte dicendo ergo ho inquantu e animal est sensibilis. Sed bene sequitur omnis homo inquitum animal est sensibilis omnis homo inquitum animal est suba: igitur aliqua suba inquitum animal est sensibilis: cui? ratio est quia ad preiacentem minoris cum eadez maiori sequitur eadem conclusio. Sequitur enim omnis homo inquitum animal est sensibilis omnis homo est suba: igitur aliqua suba inquitum aial est sensibilis. Et sic p: qualr e syllogizandu i reduplicatiuis. ¶ Itaq de supponibus reduplicatiuis est dicendu. Circa q: est notandu q: subiectu in re duplicatiua eodem modo supponit sicut supponit i sua preiacente: eadem enim suppositionem habet subiectu in ista animal inquitum est homo est risibile et in ista aial e risibile. Illud autem super quod cadit reduplicatio dicit stare confuse tñ: et fm allos supponit confuse et distributive: q: sub eo contingit descendere ad qd: suum per se inferius. Ideo bene sequit for. inquitum aial e sensibile: for. est homo: igitur for. inquitum homo est sensibilis. Et h est intentio philosphi primo priorum qui dicit q: si iustitia e bonum inquitum bonum tunc iustitia est omne bonum: h est si bonum inquitum bonum est iustitia omne bonum e iustitia. Item predicatu preiacentis supponit confuse tñ: quia insertur ex quolz per se inferiori et non insert sua inferiora copulatiue nec disiunctiue: Sequitur. n. for. inquitum risibilis est homo ergo for. inquitum risibilis est animal: non tam en sequitur for. inquantu suba animata sensibilis est animal et ista sunt omnia animalia: igitur for. inquitum suba animata sensibilis est hoc animal: vel for. inquitum suba aiata sensibilis e h aial quocunq: demarator sic de singulis.

De dictione sicut.



Steno i parte de differt: aliis: no ide: de ex clusivis: exceptivis: et reduplicatiuis. ¶ Restat pster de alijs dictionib: vim confundendi habentibus pertractare. Et primo de hac dictione sicut que cum suo redditivo precedente deducto quocunq: impedimento terminum immediate sequente compabiliter rectum confundit confuse et distributive in compatione ad predicatu p: positionis dependentie: vt for. est ita fortis sic aliquis homo mundi ly homo stat confuse distributive: ponitur. n. primo que cum suo redditivo: q: tam ly sicut q: suu redditivum ita de per se terminum immediate sequentem faciunt stare confuse tñ: vt tu es fortis sicut aliquis ho: ly homo stat confuse tñ: et non confuse et distributive: quia sibi non additur ly ita qd est suum redditivum. Similitr dicendo ita fortis e aliquis homo sicut aliquis leo ly homo stat confuse tñ: ratione de ly ita: et ly leo stat confuse et distributive ratione illaz duarum dictionum precedentiu. Ita sicut. Additur etiam ly precedente: q: si ly sicut precederet suum redditivum ambo simul non possunt facere aliquem terminum stare confuse et distributive: vt sic dicendo: sicut aliquis leo velociter currit. Ita aliquis homo velociter ambulat: vbi patet q: taz ly leo q: ly homo stat confuse tñ. Similiter dicendo: Sicut cito corumpetur aliquis homo. Ita cito generabitur aliquod compositum: tam ly homo q: ly compositum stat confuse tñ: no obstante q: ly homo precedat ly sicut cum suo redditivo quia suum redditivum subsequitur ly sicut. Dicitur etiaz sine impedimento: q: si negatio vel aliquod huiusmodi pcedit eminu coparatu non oporteret talem stare mobiliter sed immobiliter vt sic dicendo for. no est ita bonus sicut aliquis homo. For. e ita fortis sicut omnis homo: vbi p: q: vtrubiq: ly homo stat determinate vel confuse tantu. Iterum additur illa particula terminum immediate sequentem comparabilr rectu: q: ly sicut cu: suo redditivo no confundit mobiliter terminum rectum ratione condicio

nis vel similitudinis: verbi gratia vt ego percutiaz te ita fortiter sicut vnum asinum: ly vnum asinum non stat confuse et distributive sed confuse tñ: q: non sequitur: ego percutiaz te ita fortiter sicut vnum asinum: sed brunellus est vel erit asinus percussus: igitur percutiaz te ita fortiter sic brunellum. Unde ista propositio: ego percutia te ita fortiter sicut vnum asinum significat q: ego percutia te ita fortiter sicut si esses vnus asinus vel sicut ego percuterem vnus asinum vbi p: q: ly vnum asinum no stat confuse et distributive. ¶ Ultimo additur illa particula in comparatione ad predicatu propositiois dependentie q: non sequitur: tu es ita albus sicut aliquis homo sed for. est aliquis homo: igitur tu es ita albus sicut for. antecedens eni est verum et consequens falsum: supposito q: no sint plures albi q: tu et plato qui estis equaliter albi et sit for. niger: et p: q: non sequitur: sed oporteret arguere cu predicato propositiois dependentie: vt tu es ita albus sicut aliquis homo sed for. est aliquis homo albus: igitur tu es ita albus sicut for. Similiter etiam non sequitur: tu curris ita bene sicut aliquis homo sed plato est aliquis homo: ergo tu curris ita bene sicut plato: sed oporteret sumere in minori q: plato est aliquis homo currens bene ita ergo pat: q: in illa tu es ita albus sicut aliquis homo ly homo stat confuse et distributive solum pro homine albo. Et nota q: p: positionem dependentie voco propositionem implicite vel explicite sequentem ly sicut: vnde licet quandoq: dicatur for. est ita bonus sicut plato: aut hominem docere est ita meritorium sicut orare in predictis et similibus sic oportet supplere: for. est ita bonus sicut plato est bonus: hominem docere est ita meritorium sicut hominem orare est meritorium. Ex hoc sequitur q: vbiq: ponitur ly sicut comparabiliter due propositiones sunt formade aut subintelligede quaru vna vocatur propositio redditivi. s. illa i qua expresse ponitur vel subintelligitur ly ita: altera vero in q: ponitur ly sicut vocat p: dependentie.

Sed forte contra ista rñionem superiorē arguit. Nam si ista tu es ita albus sicut aliquis homo: stat ly homo mobiliter solum pro hominibus albis per idez in illa tu differs ab homine: supponit ly homo solum mobiliter pro hominibus a quibus tu differs. Et sic ad concludendum ex illa q: tu differs a te: oportet sumere tale mediu tu es homo a quo tu differs. ¶ Respondeo q: non sequitur: sed diversitas est: q: ly differt non exponitur per attributionem sui vtriq: extremorum et negationem vnus ab altero sicut e deposito gradu. Sed per attributionem ee vtriq: vt alias tactum fuit. Ideo in illa tu differs ab homine distribuitur ly homine pro omni cui convenit attributum: positivus ergo gradus comparabiliter captus. s. cum ly sicut et suo redditivo ita exponitur per attributionem istiq: vtriq: comparatorum: et negationem sui comparativi a secdo comparato: respectu primi: vbi gra: for. currit ita velociter sicut plato: ly for. dicitur primum comparato: et ly pla. scdm: et sic exponitur for. currit velociter et plato currit velociter: et non pla. currit velocius for. Sillr tu es ita fortis sicut aliqd animal sic exponitur tu es fortis et aliqd quod aial est forte et nullu aial est fortius te: que est falsa. Ideo exposita est falsa. Sed illa est vera: tu es ita sapiens sicut omnis ho mudi: q: sic exponitur tu es sapiens et aliquis homo est sapiens et non ois homo mundi est sapientior te: qd verum est: cum sit eius dictionu falsum vt p: intuenti. Et sic tu es ita fortis sicut quilz ho: et sllr ita debilis sicut ois homo: sed no es ita fortis sicut aliquis homo nec ita debilis sicut aliqs homo. Nec sequitur tu es ita fortis sicut iste homo et iste est aliquis ho: igitur tu es ita fortis sicut aliquis ho: arguitur enim ab inferiori ad suu superioris distributione preposita. Vmo nec sequitur tu es fortis sicut aliquis homo: igit tu es ita fortis sicut aliqs ho: arguitur enim a termino stante confuse tantu ad eundem stantē confuse et distributive. Etiam non sequitur: tu es ita fortis sicut omne aial equus est aial: igitur tu es ita fortis sicut equus: q: ly animal stat immobiliter sub quo no con-

tingit taliter descendere: his sic notatis & cum eisdem pre
supposito qd ly tantus & quantus hnt eandē nām quā ha
bent ly ita & sicut: pono aliquas pēdnes.

Prima conclusio est qd q̄tus fuit
for. tantus fuit plato
& e contra: & tñ for. non fuit tantus q̄tus fuit pla. probat:
& pono qd tam for. q̄ pla. continue p totā istam horā pre
teritam fuisset augmentati ita tamen qd for. continue añ
hoc fuisset maior platone & nunc primo ipsi sunt equales.
Isto posito p̄ prima ps conclusionis: qd si for. & pla. nūc
non forent sed nunc primo forent corrupti & cu3 hoc p̄
fuisset augmentati sicut iam ponit de eis tunc q̄tus fuit
fuisset plato tantus fuisset for. & e contra. Sed tunc plato
non fuisset maior q̄ iam fuit nec tunc for. fuisset minor q̄
iam fuit: igitur nunc verum est qd q̄tus fuit for. tan
tus fuit plato & e contra. **Secunda pars conclusionis p**
batur qd si for. fuit tantus sicut pla. fuit: ergo in aliquo in
stanti fuit ipse tantus quantus pla. fuit: consequens est fal
sum: eo qd quocūq; instāti dato i quo for. fuit magn⁹ post
illud instans fuit pla. maior: vt p̄ ex casu: & consequentia
probat: qd illa propositio for. fuit tantus q̄tus fuit pla.
conuertitur cum ista for. in aliquo instanti fuit tantus q̄
tus fuit plato qd ipsa p̄ sui vificatiōe: requirit instās.

Contra istam conclusionē arguitur sic. Et
primo contra primā partē:
quia si q̄tus fuit for. tantus fuit pla. & e contra: igitur
quantus fuit for. tantus fuit plato & e3: consequentia patz
ab vniuersali ad suam subalternā. Tunc vltra q̄tus fuit
for. tantus fuit plato ergo tantus fuit pla. q̄tus fuit for.
tes: consequentia videtur tenere: qd quasi ab eodē ad idē:
& consequens est falsum ergo & c. qd consequens sit falsu3
probat: qd si tantus fuit pla. q̄tus fuit for. igit in aliquo
instanti: consequentia p̄ per priorem responsionē & conse
quens est falsum vt prius probatum est. qd quocūq; in
stanti dato falsum est qd in in illo instanti tantus fuit plato:
q̄tus fuit for. quia post illud instās for. fuit continue ang
mentatus. **Contra scđam partē conclusionis arguitur**
sic & sit. c. hora preterita in qua for. & pla. fuerūt augmen
tati tunc arguitur sic. In. c. tempore for. fuit tantus q̄tus
fuit pla. igitur for. fuit tantus q̄tus fuit pla. consequentia
patet & antecedens probatur. qd quācūq; q̄titate hūit
for. in. c. tempore tantā habuit pla. in eodem tempore &
e contra ergo in. c. tēpore for. fuit tantus quantus fuit pla.
Secdo arguit sic. For. fuit aliq̄tus & pla. fuit aliq̄tus
& non maior fuit pla. q̄ fuit for. nec e contra ergo for. fuit
tantus q̄tus fuit plato cōsequentia patet ab exponentib⁹
ad expositam & totū antecedens est verū vt patz intēti
igitur & cōsequens. **Tertio arguitur sic.** Si for. nō fuit
tantus quantus fuit pla. & quibz eorum fuit aliq̄tus: ergo
for. fuit maior q̄ fuit plato vlt̄ minor q̄ fuit pla. p̄sequens
falsum: qd in nullo instanti fuit for. maior q̄ fuit plato nec
minor q̄ fuit pla. & consequentia p̄ a simili: qd si for. non
est tantus q̄tus est plato & quibz illorū est aliq̄tus opz qd
for. sit maior q̄ est pla. vel minor: Si ergo v3 talis for. ma
de presenti opz qd valeat de preterito.

Ad ista argumenta respondet. Ad
primū contra
primā partem conclusionis nego scđam p̄nam deforma:
quia in p̄simili mā non sequitur: vt q̄tus est aliq; homo
tantus est pla. ergo plato est tantus q̄tus est aliq; hō:
arguitur enī a termino stante confuse tñ ad eundē stantē
confuse & distributue: vnde sicut in ista propositio. Sic
fortis est aliq; hō ita fortis est for. ly aliq; hō stat con
fuse tñ. Ita etiā in illa q̄tus est aliq; hō tantus est pla.
ly aliq; homo: stat cōfuse tñ rōne de ly q̄tus: ex quo
ipsum non precedit ly tantus: verū tñ p̄cedo qd tātus fuit
plato q̄tus fuit for. qd aliquantus fuit pla. & aliquant⁹ fuit
for. & non maior fuit for. q̄ pla. fuit nec e cōuerso. Et tunc
ad improbationē cum infer: qd in aliquo instanti tant⁹ fuit
plato quantus fuit for. nego p̄nam: nec hoc posuit prima
responsio: nisi tempus signatum p̄ verbū preteriti tem
po: is staret determinate: vbi vō stat confuse tñ debet i

ferri p̄pō in qua ly aliquo instanti stet eodē modo: Ideo
bene sequitur. Tātus fuit pla. q̄tus fuit for. ergo tantus
fuit plato in aliquo instanti q̄tus fuit for. vbi ly aliquo in
stanti stat confuse tñ sicut ly fuit. Et si querit i quo instāti
non detur illud. Ad primū argumentū p̄ secundā partē
conclusionis r̄fidetur admittendo casum & negādo qd i. c.
tempore for. fuit tantus q̄tus fuit plato: qd ex ipsa sequit̄
vt prius qd in. c. tpe for. in aliquo instanti fuit tantus q̄tus
fuit pla. qd est falsum: Et tunc ad p̄bationē q̄tus q̄tita
tem habuit for. in. c. tpe hūit pla. i eodē tpe: ergo in. c. tpe
& c. nego p̄nam: sed solū sequitur qd in. c. tpe q̄tus fuit
fuit for. tantus fuit pla. & e contra vel tantus fuit for. q̄tus
fuit plato & e contra. **Ad scđm nego p̄nam:** nec arguit̄
ab exponentib⁹ ad expositū: qd illa p̄pō for. fuit tātus q̄
tus fuit pla. non debet exponi sed resolui respectu huius
verbi fuit per duo demonstratina instantis vel tēpore:
vt tūc for. fuit tantus q̄tus fuit plato & tunc fuit aliq; igit̄
aliq; for. fuit tantus q̄tus fuit plato: ex quo sequit̄ qd for.
fuit tantus q̄tus fuit plato. Vel sic in. a. instāti for. fuit & c.
& a. instans fuit aliquod instās: igitur in aliquo instanti for.
fuit tantus q̄tus fuit pla. modo certū est qd quelz illarū
est falsa: tunc for. fuit tant⁹ q̄tus pla. fuit vel i. a. instāti & c.
vt clare p̄ per suas exponētes. **Ad tertū nego p̄nam:**
Et tunc ad similitudinē: dico qd similitudo non valet: p̄
quia fm aliquos verbum p̄ntis t̄pis non pōt confundi si
cut nec aliquis terminus discretus qd non hēt nisi vnicū
suppositū. i. instans presens: secus est de vbo preteriti vel
futuri temporis: qd h3 infinita supposita qd infinita instāna
ideo bene capax est confusionis rōne cuius talis p̄na non
valet. Et ex alio ē qd arguēdo cū verbis de p̄nti supponi
tur p̄ añs aliq; eē maximū gradū q̄tatis per quē de
presenti for. est magnus. Et aliq; esse maximū gradū
per quē plato est magnus de p̄nti. Sed arguēdo cū ver
bis de preterito vel futuro nō supponit in aliquo añte qd
aliquis maxim⁹ gradū q̄tatis fuit per quē for. fuit vel
erit tantus quātus est vel fuit pla. & c. Sed adhuc arguit̄
contra illam p̄pōnem cōcessam v3: tantus fuit pla. q̄tus
fuit for. qd for. fuit continue maior platone per casum: igit̄
plato minor continue fuit for. Et si sic: igit̄ non tantus fuit
plato q̄tus fuit for. qd si tantus fuit plato q̄tus fuit for. &
for. & plato continue simul fuerunt vt suppono: ergo for.
& plato fuerunt equales qd est falsū & contra casum. Itē
seq̄ multas propōnes esse veras que cōiter negant v3.
Ita cito erit instans sicut erit instans. Ita modica ē aliqua
pars tui sicut est aliqua pars tui. Ita magnus erit for. i al
quo instanti sicut ipse erit in aliquo instanti. Ita velociter
monebit for. in aliquo instanti sicut monebit in aliquo in
stanti: posito qd ipse remitter motū suū vniformiter quo
usq; non monebitur. **Ad ista dicē:** Ad primū concedē
do qd per totā istam horā for. fuit maior platone & plato
minor for. Et ex hoc non sequitur: qd non tantus fuit pla. q̄
tus fuit for. Sed solū sequitur qd pla. non fuit tantus q̄
tus fuit for. Et vlt̄erius qñ arguit̄: qd si tantus fuit plato & c.
igitur fuerunt equales: nego p̄nam: qd añs non h3 verū
cari pro aliquo certo instāti sicut & p̄ns ex quo ly fuit i an
tecedente stat confuse tñ & ly fuerunt in p̄nte determina
te vt p̄. **Ad alias p̄clusiones adductas cōcedo eas qd**
nulla illarum debet resolui sed exponi: ex quo ly ita termi
nū immediate se sequentē confundit confuse tñ. Ideo con
cedo qd ita cito erit instans sicut erit instans: qd cito erit in
stans & nō prius erit instans q̄ erit instans: nego tamē qd
aliq; instans erit ita cito sicut erit instās. Cōcedo s̄lr qd ita
diu viues sic viues & tñ nō viues ita diu sic viues

Secunda conclusio est ista: Impos
sibile est qd pla.
currat ita velociter vniformiter precise sic immediate post
a. currat for. Et h⁹ casu possibili posito probat̄ & pono qd
for. currat vniformiter vsq; ad instans & qd cōtinue p̄ vnā
horam post. a. velociter motum suū. Isto posito proba
tur conclusio: qd si possibile est qd plato currat ita velociter
precise & c. ponatur cū primo casu & arguit̄ sic: plato nūc
currit ita velociter sicut immediate post. a. for. currat ergo

immediate post. a. curret ita velociter p̄cise sicut nunc curret plato: igitur sor. aliquando post. a. curret ita velociter p̄cise sicut nunc facit plato sit ergo q̄ in. b. instati post. a. sor. curret ita velociter sicut nunc curret plato tunc arguitur sic. In. b. instati sor. curret ita velociter sic nunc curret plato p̄cise: et per totum tempus mediu inter. a. et. b. curret sor. tardius q̄ in. b. ergo non immediate post. a. curret sor. ita velociter sicut nunc curret plato: consequentia patet: quia totum tempus inter. a. et. b. erit post. a. antequam sor. curret ita velociter sicut nunc curret plato. Et sic p̄ q̄ conclusio est vera in isto casu et c.

Contra istam conclusionem arguitur sic. Possibile est q̄ plato curret velocius q̄ immediate post. a. curret sor. et possibile est q̄ plato curret tardius q̄ immediate post. a. curret sor. igitur p̄ idem possibile est q̄ plato curret ita velociter p̄cise sicut immediate post. a. curret sor. **Secundo** sic: et pono q̄ pla. velociter cursum suu post. a. sicut sor. et p̄cise equaliter et p̄ idem tempus: Et tunc arguitur sic. In immediate post. a. sor. et plato eque velociter mouebunt q̄ continue post. a. curret eque velociter: ut positum est: igitur plato immediate post. a. curret ita velociter sicut immediate post. a. curret sor. et per consequens possibile est q̄ pla. curret ita velociter aliqui sicut immediate post. a. curret sor. igitur possibile est q̄ pla. curret ita velociter sicut immediate post. a. curret sor. **Tertio** arguitur sic pla. immediate post. a. curret eque velociter cum motu quo immediate post. a. curret sor. igitur plato post. a. curret eque velociter sicut sor. tes immediate post. a. et per consequens possibile est q̄ pla. curret eque velociter et c. primum autem probabo sic: q̄ sor. et plato curret eque velociter p̄cise et per idem tempus post. a. ut positum est: sit igitur. b. totus motus quo sor. mouebit post. a. et. c. totus motus quo plato mouebitur post. a. tunc. b. et. c. motus continue erunt eque veloces ut notum est: igitur cum sor. immediate post. a. mouebit. b. motu q̄ erit equalis cum et. c. motu quo immediate post. a. mouebit pla. sequitur q̄ immediate post. a. pla. curret vel mouebit eque velociter motu sic mor? quo immediate post. a. mouebit sor.

Ad ista respondetur concedendo conclusionem et ut p̄ns Et tunc ad improbationem nego p̄nam: primum argumenti: et causa est: q̄ nullus erit p̄m? gradus velocitatis quo sor. mouebitur immediate post. a. nec aliquis talis est assignandus. **Ad secundum** cum arguitur: immediate post. a. sor. et pla. eque velociter mouebunt ergo pla. immediate post. a. et c. nego p̄nam: et concedo q̄ plato immediate post. a. mouebit velocius q̄ immediate post. a. mouebit sor. et sicut q̄ sor. immediate post. a. mouebit velocius q̄ immediate post. a. mouebitur pla. ymo sor. immediate post. a. mouebit velocius q̄ ipse immediate post. a. mouebit: q̄ sor. aliqui mouebit velocius q̄ ipsemet immediate post. a. mouebit: et ita non mouebitur velocius q̄ ipse immediate post. a. mouebit: igitur aliquando incipiet sor. veloci? moueri q̄ ipsemet post. a. mouebitur et in vno instati post. a. incipiet sor. moueri veloci? q̄ ipsemet immediate post. a. mouebit: nec in aliquo instati ante. a. incipiet sor. ergo et c. in. a. instati incipiet sor. velocius moueri q̄ ipsemet immediate post. a. mouebit. Et si arguitur sic: Sor. immediate post. a. velocius mouebitur q̄ ipsemet immediate post. a. et c. igitur aliqui post. a. sor. tes mouebit veloci? q̄ ipsemet mouebit: p̄na non v3: q̄ nullum est nec erit primum instans in quo sor. mouebit post. a. Etiam non sequitur: sor. immediate post. a. veloci? mouebitur q̄ immediate post. a. mouebit pla. igitur pla. immediate post. a. mouebit tardius q̄ immediate post. a. mouebitur sor. ymo cum primum asite positum v3 sor. et pla. immediate post. a. eque velociter mouebunt sequitur directe oppositum: q̄ consequentia non v3. **Ad tertiam** formam dico q̄ hec p̄na non valet: plato immediate post. a. mouebit motu eque veloci cum motu quo immediate post. a. mouebit sor. ergo plato immediate post. a. mouebit eque velociter sicut immediate post. a. mouebit sor. Et ca est ista: q̄ l3 totus mor? quo immediate post. a. mouebit pla. sit equalis cum toto mo

tu quo sor. immediate post. a. mouebit tamen in nullo instati post. a. erit ita sicut significatur p̄ ista p̄p̄one: mor? quo plato mouet e p̄cise eque velociter: sic immediate post. a. sicut mor? sor. tis: ex quo non est assignand? aliquis mor? qui immediate post. a. sicut vel erit mor? sor. Et sic p̄ solutio q̄re et c.

Tertia conclusio est ista: Sor. iam non est ita albus sicut erit pla. in aliquo illo: et erit albus: q̄ erit pla. in aliquo illo: et tamen non erit albus p̄cise sicut erit pla. in aliquo illo: probatur p̄cise et pono q̄ intendat albedo sor. vniso: miter vsq̄ ad finem hore future sit q̄ intendat et equaliter i platode per primam horam cuius finis sit primum instans non esse sui sic intendat albedo sor. per eandem horam. Isto posito p̄ prima et secunda pars conclusionis: et tertia p̄bat: q̄ si fortes erit ita albus p̄cise sicut erit plato in aliquo illo: demeratis instantibus prime hore ergo per tps vel per istans erit sor. ita albus sicut erit plato in aliquo illo: Non per tps vt p̄ inductive de quocunq̄ tpe in quo sor. erit albus. Nec i aliquo instanti post erit sor. ita albus p̄cise sicut pla. erit albus in aliquo illo: q̄ in quolibet instanti post erit sor. albus: quia erit pla. in aliquo illo: Similiter si sor. erit ita albus p̄cise sicut erit pla. in aliquo illo: ergo in aliquo instanti erit ipse ita albus p̄cise sicut erit plato in aliquo illo: p̄ns falsum: q̄ quocunq̄ instanti dato in illo non erit sor. ita albus p̄cise sicut et plato in aliquo illo: q̄ ante illud istans erit plato minus albus q̄ tunc erit sor. et post illud istans erit magis albus q̄ tunc erit fortes dato q̄ detur instans primum hore quare et c.

Sed contra istam tertiam particulam arguo sic: et signo primum instans non esse platonis tunc l3 aia recedat de corpore stat tamen q̄ non corrupat albedo sed maneat tota acquisita in cadauere q̄ fuit corpus platonis. Et arguitur sic hoc cadauer est p̄cise ita albus sicut sor. et illa albedinem acquisiuit plato in istis: igitur sor. est p̄cise ita albus sicut fuit plato in aliquo istis. **Secundo** arguitur sic et signo totum tps per qd sor. non erit albus: q̄ erit plato in aliquo illo: et totum tempus per qd erit albus: q̄ erit plato in aliquo illo: sit primum. b. f3. d. et instans copulans illa duo tpa. c. tunc p̄ q̄ in. c. instanti erit sor. albus et pla. in quolibet illo: erit albus et in. c. instanti non erit sor. albus: q̄ erit plato in aliquo illo: nec minus albus: ergo et c. tunc sor. erit p̄cise ita albus sicut erit plato in aliquo illo: q̄ aut sor. in. c. instati non erit minus albus q̄ erit plato in aliquo illo: p3: q̄ tunc. b. non est totum tps per qd sor. erit minus albus q̄ plato erit albus in aliquo illo: qd est contra positum. Et q̄ et tunc non erit sor. albus: q̄ erit plato in aliquo illo: m: probatur: q̄ si sic ergo per aliquam latitudinem albedinis erit fortes albus: et c. et per consequens ante illud instans per medietatem illius latitudinis illi? albedinis erit sor. albus: q̄ erit plato in aliquo illo: m. Et si sic ergo. d. non est totum tps per qd sor. erit albus: q̄ erit plato in aliquo illo: qd est contra positum. **Ad primum** respondetur negando consequentiam in qua inferitur q̄ sor. est p̄cise ita albus sicut fuit plato in aliquo istis: sed solum sequitur q̄ fortes iam est ita albus sicut fuit plato in istis. Ex quo non sequitur ipsum esse ita album sicut fuit plato in aliquo illo: Sicut non sequitur: tu differs ab istis: ergo tu differs ab aliquo isto: m: sed bene sequitur q̄ tu differs a quolibet eorum. Ex isto sequitur q̄ si plato viveret pro illo instanti qd erit primum instans sui non esse: ipse foret albus: q̄ ipse fuit in aliquo isto: m: et tamen per nihil foret albus. Sic enim mo illud cadauer albus q̄ fuit plato in aliquo illo: m: et etiam sor. per nihil: tamen est albus: nec sequitur sor. est iam albus: q̄ fuit plato ergo albedo sor. per aliquid excedit omnem albedinem quam vnq̄ habuit plato. Sed bene sequitur q̄ omnem albedinem quam vnq̄ habuit plato excedit albedo quam habet sor. per aliquid. qd tamen non est dandum q̄ ly aliquid stat confuse trā. **Ad secundum** dicitur q̄ in. c. sor. erit albus: q̄ erit plato in aliquo illo: m: q̄ plato in quolibet illo: m: erit minus albus q̄ erit sor. in. c. Et ultra neganda est consequentia cum inferitur: q̄

per aliquā latitudinē albedinis erit sor. albio: in. c. instāti quā erit plato in aliquo illorū. Sed bene sequitur vt pri^o q^o in. c. instāti erit sor. albio: per aliquid q^o plato erit alb^o in aliquo illorū: per nihil tamen vt dictum ē. Juxta illud conceditur q^o imēdiate ante. c. fuit sor. minus albus q^o imēdiate ante. c. fuit plato & econuerso plato imēdiate ante. c. fuit minus albus q^o imēdiate ante. c. fuit sor. vel q^o fuit ipsemet. Et non sequitur igit^r imēdiate ante. c. fuit vn^o eorum magis alb^o q^o imēdiate ante. c. fuit alter eorū. Assumptum probatur: In quolibet instāti ante. c. fuit sor. min^o albus quā imēdiate ante. c. fuit plato & econuerso: igit^r imēdiate ante. c. fuit sor. minus albus q^o imēdiate ante. c. fuit plato vel q^o ipsemet imēdiate ante. c. fuit: lz enim de presenti valeat talis modus arguendi sum min^o albus te: igit^r tu es magis albus me: non tamen lz generaliter de preterito vel futuro: vt non sequitur tu eris albio: q^o ego ero: igit^r ego ero minus albus q^o tu eris: quare aut non valet p^o intuitu casum principalem cuz hoc q^o tales propōnes p^o sui verificatiōe regrūt instās.

Quarta conclusio est ista: ita cito pōt esse antichrist^o corruptus sic ipsemet generabitur & tamē non potest ita cito esse corruptus sicut ipsemet generabitur. Prima pars conclusionis probat^r q^o antichristus potest corūpi & ipsemet generabitur: lz non pōt ipsemet generabitur q^o ipse poterit corūpi: q^o in quolibet instāti in quo generabitur poterit corūpi. Secunda pars probatur: q^o si antichristus poterit ita cito corūpi sicut generabit^r: ergo possibile ē q^o ipse ita cito corūpetur sicut generabitur: consequens im^o possibile & consequentia probatur: q^o in antecedēte lz pōt est primus terminis probabilis cadēs super totū sequēs: sed non potest aliter probari q^o per sensum compositum ex quo illi equinalet igit^r &c. Contra primam partem conclusionis arguitur sic. Si ita cito antichristus potest eē corruptus sicut illemet generabitur ponatur ergo q^o ipse ita cito corūpetur sicut generabitur & sequitur dicitio. Contra secundam partem conclusionis arguitur sic: & fit. a. gratia exempli instans in quo antichristus primo generabitur: tunc sic in. b. instāti antichristus poterit corūpi sed in. b. instāti antichristus primo generabitur & non prius: igit^r antichristus potest ita cito eē corruptus sicut ipsemet generabitur. Secundo pono q^o plato etiā primo generabitur in. b. instāti: tunc arguo sic: antichrist^o potest eē ita cito corruptus sicut plato generabitur ergo per idem ipse potest ita cito corūpi sicut generabitur: consequentia patet: eo q^o plato & antichristus eque cito primo generabuntur: sed antecedens probatur: naz possibile est q^o antichristus ita cito corūpatur sicut plato generabit^r & econtra igit^r &c. Ad primum contra primam partē conclusionis rrespondeo negando casum cum ponitur q^o antichristus ita cito corūpetur sicut ipsemet generabitur. Et ratio est ista: q^o prima pars conclusionis est de sensu dicto que non habet probari respectu illius verbi potest lz exponi: eo q^o lz potest non est prim^o terminus: sed lz ita ratione cuius & lz sicut propositio habet probari. Unde cōiter conceditur q^o aliqd eternum non erit: negabitur casus: q^o ratione de lz potest non habet propositio probari sed re^o solū ratione de lz eternū cū sit primus termin^o imēdiate p^o propōne a quo incipit p^o pōnis p^o batio.

Ad argumenta contra secundam partē conclusionis. Ad primum nego illam consequentiā: Antichristus generabitur primo in. a. instāti & in. a. instāti potest eē corruptus: igit^r antichristus potest esse ita cito corruptus sicut ipsemet generabitur: sed bene sequitur q^o antichristus potest eē corruptus in. a. instāti & in illo ipsemet generabitur: vel sequitur q^o ita cito potest antichristus esse corruptus sic ipsemet generabitur. Et si arguitur sic: antichristus potest corūpi in. a. instāti & idem est. a. & instans in quo generabit^r antichristus: igit^r antichristus potest corūpi in. a. instāti in quo generabitur: consequentia non valet: sicut nō sequit^r

soz. pōt currere i bello mōte & id q^o ē currēs i bello monte est pla. posito q^o plato solū currit i bello monte: igit^r soz potest esse plato. Ad aliud admissio casu nego psequentiā: q^o in illo casu possibile est q^o antichristus erit corruptus ita cito vel citius q^o plato generabitur. Sed impossibile est quocunq^o casu posito q^o antichristus ita cito corūpetur sicut ipsemet generabitur eo q^o claudat contradictio nem. Ex his correlarie sequitur q^o soz. non potest ita cito desinere moueri sicut mouebitur: & tñ ita cito pōt ipse desinere moueri sicut mouebitur: posito q^o iam incipiat moueri: q^o imēdiate post hoc potest ipse desinere moueri & non prius q^o imēdiate post hoc ipsemet mouebit^r igit^r &c. Similiter soztes potest desinere moueri & ipse mouebitur: sed non prius ipse mouebitur q^o ipse potest desinere moueri &c. Unde quis soz. possit ita cito desinere moueri sicut mouebitur in. b. instāti: & possit ita cito moueri sicut mouebitur in. c. instāti & sic de quibuscunq^o instātib^o futuris: non tamen sequitur: q^o soz. potest ita cito desinere moueri sicut mouebitur in aliquo instāti futuro. Sed bene sequitur vt prius q^o ita cito potest ipse desinere moueri sicut mouebitur in aliquo instāti futuro ex quo lz mouebitur stat confuse tñ ratione de lz sicut precedente suum reddituum. Item consimiliter negatur q^o soz. potest ita cito desinere moueri sicut ipse potest desinere moueri vel q^o antichristus potest ita cito generari sicut potest generari: negatur etiā q^o tu potes ita diu viuere sicut potes esse: vel q^o potes ita cito tangere punctum vltra. b. sic. b. Sed conceditur q^o ita cito potest soz. desinere moueri sicut ipse potest moueri & q^o ita cito antichristus potest generari sic poterit generari. Concedit^r etiā q^o ita diu potes viuere sicut potes esse & ita cito potes tangere punctum vltra. b. sicut. b. Et sic de consimilibus infinitis quā az quib^o est vera vt patet ex suis exponentibus.

De comparatiuis.

Sicut lz sicut cum suo reddituo terminum fundit mobiliter. Sic & comparatiu^o vim habet cōfundendi terminū imēdiate sequentem in comparatione ad predicatum p^ome vel secunde p^ofacientis deducto quocunq^o impedimento. Et hoc siue construat^r cuz ablatiuo ex natura comparationis siue cum recto vel alio casu mediāte lz q^o subsequēte: vt tu es fortior homine lz homine stat confuse & distributiue. Similiter dicendo tu es fortior q^o homo lz homo stat ēt mobiliter. Similiter i ista soz. citius diuidet vnā lineā quā superficiē: lz superficiem stat confuse & distributiue mobiliter: dicitur enim primo terminum imēdiate se sequentē q^o super terminū precedentem non h^o comparatiuis gradus vim cōfundendi vt hoie soz. ē fortior: lz homine supponit determinate. Ideo hec consequentia non valet: aliquo hoie sum fortior: igit^r suz fortior aliquo homine: q^o arguitur a termino stante determinate ad terminū stantē confuse & distributiue. Secundo ponitur in comparatione ad predicatum p^ome vel secunde p^ofacientis: q^o non sequitur: tu es albio: asino: brunellus ē asinus: igit^r tu es albio: brunello: dato q^o brunellus sit niger: q^o lz asino: solum distribuitur pro asino albo. Sed bene sequitur tu es albio: asino brunellus ē asinus albus: igit^r tu es albio: brunello: Similiter non sequitur: leo currit velociter aliquo homine: tu es aliquis homo: ergo leo currit velociter: sed d^o sumi pro minor: q^o tu es aliquis homo velociter currens: q^o lz homo stat confuse & distributiue soluz pro homine velociter corrente. Eodem modo debet argui cum lz q^o q^o non sequitur: tu melius legis q^o aliquis sociorū tuorū sed plato est socius tuus: ergo tu melius legis q^o pla. Sz oportet sumi in mino: i q^o plato est socius tuus legens. Et si queritur que est illa prima & secunda p^ofaciens: dico q^o est prima & secunda exponens compatini gradus: vt statim in sequentibus dicitur. Tertio dicit^r deducto quocunq^o impedimento q^o comparatiuis gradus potest p^o negationem impediri & per signū habens eandem vim cōfundendi mobiliter ne ipsam terminū imēdiate se sequē

tem confundit; confuse et distributive: verbi gratia tu non es fortior homine: ly homie stat determinate vel confuse tm. Similiter sic dicendo. Tu es fortior: omni homine: ly homine consimiliter stat immobiliter. Ideo non sequitur: tu es fortior: omni homine plato e homo fortis: igitur tu es fortior platone: q: arguitur a superiori ad suum inferius sine distributione superioris de suo inferiori. Quarto a ly dicitur ly ablatiuo q: si terminu comparatiuum immediate subsequeretur terminus rectus ipsam non distribueret: eo q: ase non re geretur: propterea i ista propositione: fortius e aliqd animal q: plato ly aliqd animal stat determinate vel confuse tantum. Et sic b cosequentia non v: fortius est aliqd animal q: plato brunellus est aliqd animal forte: igitur brunellus est fortior q: plato. Quinto ane citur ex natura comparationis q: comparatiuus gradus terminum a se rectum ex natura excessus vel alicuius alterius non confundit mobiliter: verbi gratia vt fortes est longior: platone vno brachio ly vno brachio stat ibi confuse tm vel determinate et non confuse et distributive mobiliter. Ideo non sequitur tu es longior: platone vno brachio sed brachius for. est brachium longum: igitur tu es longior: platone brachio for. Similiter non sequitur tu es maior for. per tibiam sed tibia platonis e tibia magna: igitur tu es maior forte per tibiam platonis. Etia non sequitur: Tu es propinquior asino q: for. sed brunellus est asinus igitur tu es propinquior brunello q: for. tenedo ly asino in datiuo casu. In omnibus enim huiusmodi cosequentiis p: casu possibili posito q: antecedens est verum et consequens falsum. Ultimo additur ly q: subsequente: quia ly q: ex se non habet vim confundendi mobiliter s: soluz in comparatione ad ly magis vel minus expressum vel in comparatiuo subintellectum. Modo in proposito dicitur sicut prius dicebatur de ly sicut et suo redditiuo: q: ly q: cum suo comparatiuo vel magis aut minus simul confundit et distribuit subsequente ly q: si autem prederet confunderet terminum confuse tantum vt q: fortis est aliq: homo fortior est for. vbi patet q: ly aliquis homo stat confuse tantum. Similiter si diceretur: magis fortis est aliq: homo q: aliquis asinus: ly homo stat confuse tantum ratione de ly magis: et ly asinus stat confuse et distributive ratione illorum duorum terminorum magis q:. Ites si ly q: prederet ly magis vel minus simul non possent confundere mobiliter terminum: vt quam fortis est aliquis asinus magis fortis est aliquis homo: vbi patet q: tam ly asinus q: ly homo stat confuse tantum: ly asinus ratione de ly q: et ly homo ratione de ly magis. Tertia men si ly q: non teneretur parabiliter non haberet vim confundendi mobiliter nec immobiliter nisi in comparatione termini cum quo conuerteretur. Et hoc est: q: quando tenetur pure negative: vt bonum est sperare in domino q: sperare in principibus: vbi patet q: ly principibus stat confuse et distributive: q: illa propositio equalis huic bonum est sperare in domino et non in principibus: quia doq: tenetur ly q: similitudinarie cuius redditiuum tunc est ly ta: vt sic dicendo: q: bene legit aliquis homo taz bene legit aliqua mulier: vbi patet q: taz ly homo q: ly mulier stat determinate et.

Huius ergo notatis restat terminu co paratiuum exponere. Exponit igitur per attributione sui positiui utroq: extremorum vel comparatorum: et negationem sui positiui comparabiliter sumpti a secundo comparatorum respectu primi: precedente ly ita utraq: extremorum: vt for. est fortior platone: sic exponit: for. est fortis et plato e for: tis et non ita fortis est plato sicut for. Ideo hec e vera mutua est fortior omni animali: q: sic exponitur musca est fortis et omne aial est forte et non ita forte e o: aial sicut musca. Ideo animal qd est debilius musca est fortius omni animali. Sed falsum est q: tu es sapiens: aliquo homine vel q: aliquis homo: q: sic exponitur: tu es sapiens et aliquis homo est sapiens et no ita sapiens est aliquis homo sicut

tu qd falsum est: vnde patet q: non es maior nec minor nec eque magnus sicut. a. et tamen. a. est equalis tibi: et .a. est maior te: et .a. est minor te: posito q: ly .a. conuertat cum ly aliquis homo: et .c. conuertatur cum ly omnis homo conceditur q: tu es maior et minor et ita magnus sic. a. sed nullus. a. est equalis nec maior nec minus te. Ex istis patet q: nulla propositio e verio: illa dens no e: nec aliqd est minus q: primum celum nec aliquid maius q: anima tua: nec aliquid albus coruo. nec peior: deo: nec potius vel les expendere denarium q: decapitari: nec aliquis plus clamat q: qui tacet: nec aliquis magis peccauit q: christus: omnes iste conclusiones tenet per hoc q: comparatiuus presupponit suum positiuum in propositione affirmatiua q: in negatiua non presupponit. Ideo quelibet illarum negatiuarum propositionu est vera: q: cuiuslibet contradictorium est falsum vt patet intuitu: ponitur etia in regula precedete ly ita fm extremorum: q: hec propositio. a. est maior q: aliquod istorum demonstrando per ly illo: q: ta illius. a. proportionabilia: dato infinito fm ymaginationem vt pedale bipedale et. non debet sic exponi: a. est magnum et quilibet istorum est magnum et nullum istorum est ita magnum sicut. a. que est falsa: ymo ita magnum e aliquod istorum sicut. a. q: infinitum magnum est aliqd istorum et non maius est. a. Unde est notandum q: vbi finita comparantur non e differentia pponere vel postponere ly ita secundo extremorum sed solum vbi infinita comparantur. Idem enim est dicere: nullus homo est ita fortis sicut plato: et non ita fortis est aliquis homo sicut plato: s: non est idem dicere nulla pars q: titatiua tui est ita magna sicut est aliqua pars q: titatiua tui: et non ita magna est aliqua pars q: titatiua tui sicut est aliqua. Prima enim e vera et secunda falsa: q: ita magna est aliqua pars q: titatiua sicut est aliqua pars q: titatiua tui. Et si queritur que est illa non datur q: ly pars q: titatiua stat confuse tantum: Id hec propositio est falsa maior est aliqua pars q: titatiua tui q: est aliqua pars q: titatiua tui: q: tertia expones debet ee illa non ita magna est aliqua pars q: titatiua tui et. que est falsa vt dictum est. Etiam sequitur ista conclusio fm viam communem q: for. iam non est albus et per totam istam horam vniformiter albe fiet ab aliquo agente extrinseco et tamen non prius habebit gradum medium q: aliquem gradum ultra medium: probatur et pono q: for. no sit albus: sed q: in eo inducatur tota latitudo albedinis per partem ante partem ab aliquo agente extrinseco. Isto posito patet prima pars conclusionis et secunda probatur: q: ita cito habebit for. gradum ultra medium sicut gradum medium q: si no: signo instans pro quo habebit gradum medium pro quo non habebit gradum ultra medium. Et arguitur sic: tunc habebit gradum medium igitur per aliquam partem: signetur ergo illa pars: tunc per primam partem illius partis intensio: gradus inducetur q: per secundam: quia omne agens nale fortius agit in parte propinquam q: remotam ergo in priori instanti per illam medietatem inducetur gradus intensior: et per consequens tunc habebit gradum ultra medium: ideo debet concedi q: quando cunq: habebit gradum medium habebit gradum ultra medium: et negari q: prius habebit gradum medium q: aliquem gradum ultra medium: ymo ita cito habebit gradum ultra medium sicut medium et. Et non mireris q: inuenis q: multi sunt gradus medij eiusdem latitudinis: quia vbiq: est vnus gradus medius ibi sunt infiniti: quia esto q: gradus vt quatuor: sit medius gradus: tunc vbiq: est vna albedo vt quatuor: ibi sunt infinite: ex quo ipsum subiectum est in infinitum diuisibile. Et si arguitur sic: nullus gradus ultra medium eque cito inducetur sicut gradus medius: igitur non ita cito habebit gradum ultra medium sicut medium vel prius habebit gradum medium q: ultra medium. Respondetur negando q: libet illarum consequentiarum: sed oportet sumi pro antecedente q: non ita cito inducetur gradus ultra medium sicut medium vt prius est probatum. Et si proponitur nunquid

prins erit inductus gradus medius: dicitur q non: ymo nec for. habebit gradum ultra medium ita cito sicut habet medium: q tunc oportebit signare illum quare & c: pone do tamen instantia indivisibilia in tempore vt gradus in diuisibiles in latitudine: sicut in tempore datur vnicum in stans medium ita in latitudine vnicus gradus quare tunc conceditur: q for. prins habebit gradum medium q ali quem ultra mediu: q: in medio instanti hore habebit gra dum medium & pro tunc nullum habebit ultra mediu: sed tunc incipiet per remotionem de presenti habere ali quem ultra medium hec tamen materia non est tractan da hic. Nunc sequuntur conclusiones principaliores in hac materia pertinentes.

Prima est q in infinitum minor te est aliqua pars tua & tamen non i infinitu ma io: aliqua parte tua es: prima pars conclusionis patet: qz plusq in duplo minor te est aliqua pars tua & plusq i tri plo minor te est aliqua pars tua & sic in infinitum ergo: se cunda pars patet. qz non es maior aliqua parte tua: quia si non stet oppositu & statz sequitur q es maior: corpe tuo: quod est falsum. **Contra** primam partem conclusionis arguitur sic: non in infinitum minor te est ista pars tua nec in infinitum minor te est ista pars tua quacumq demost ra: igitur non in infinitum minor te e aliqua ps tua. **Co** tra secundam partem conclusionis arguitur sic: nam si tu non es maior aliqua parte tua & tu es magnus & quelibz pars tua est magna: igitur tu es equalis alicui parti tue: quod est contra illud commune principium omne totum est maius sua parte. **Ad ista** respondetur. **Ad pimum** negando consequentiam: qz arguitur respectu secudi ter mini: sicut non sequitur: nec omnis homo est hoc animal: nec omnis homo est hoc animal & sic de singulis: igit nō omnis homo e animal: certum e q consequentia non v3. **Ad secundū** concedo q sam equalis alicui parti mee: quia toti corpe quod est altera pars compositi. **Et tunc** ad tertium: omne totum est maius sua parte: Dico q sic intelligitur: omne totum sua parte est maius: vel aliter di stinguo de parte: qz aliqua est qualitativa & aliqua qstitati ua: qualitativa est tota materia propinqua quas immediate actuat forma: pars quantitativa est illa que est mior: toto tuas ad compositione totius. **Ad** do textus intelligit q omne totu est maius sua parte qstiativa. **Contra ista** secundam responsionem arguitur: si tu es maior tua par te qstiativa: igitur tu es maior illa & illa & sic de singulis: & per consequens tu es maior qz omnes tue partes qd e falsum: secundo si tu es maior aliqua parte qstiativa tui: eadem ratione sequitur q si tu fuisses continue augmen tatus vsq ad hoc istans presens q tu fuisses maior: qz ali qua pars qstiativa tui: quia tu fuisti magnus & quelibet pars qstiativa tui fuit magna & non ita magna fuit aliqua pars qstiativa tui sicut tu fuisti: ergo tu fuisti maior & c. **Sed contra** qsticunq qstiatem tu habuisti tantaz ha buit aliqua pars qstiativa tui: igit tu non fuisti maior & c. antecedens sic: quia si non datur aliqua qstiatem qua ha buisti & tamen non tantam habuit ps tua: & sit illa. a. tunc tu es maior qz. a. qstias: ergo inter qstiatem tui & a. ca dunt infinite alie qstiatem quarum quelibet est maior mi nori & mino: qz est qstias tui: & omnem qstiatem citra qstiatem tui habet aliqua pars tui: igitur a fortio: i. a. qsti tatem que tantum distat habuit aliqua pars tui. **Ter** tio arguitur sic: omne q est maius alio excedit illd per ali quem excessum. Si ergo tu es maior aliqua parte qstita tiva tui sequitur q per aliquem excessu es maior aliqua parte tui: quo dato notetur ille excessus & notet totu resi duū ab illo tuc signo totū residuū cū medietate excessus: & seqz q nō p totū illū excessū e maior: illa sed p medietate excessus. **Ad primū** dicitur negando primā psequē tiam: quia arguitur copulatiu vbi deberet argui copula tione cum debito medio: Ideo hec consequentia est bona tu es maior aliqua parte qstiativa tui sed hec est pars qst iativa tui: igitur tu es maior illa & sic de singulis consimi

liter arguendo. **Ad secundum** nego consequentiam eū inferitur i casu illo q tu fuisti maior q aliqua pars qstiatia tua. **Et tunc** ad probationem istius consequentis nego consequentiam: nec arguitur ab exponentibus ad exposi tum cum non debeat exponi sed resolui ratione hui? ver bi fuit quod est primus terminus mediatas in proposi tione illa. Ideo debet sic argui tunc demfato. a. vel. b. in stanti tu fuisti maior q aliqua pars qstiativa tua: igitur tu fuisti maior q aliqua pars qstiativa tui: consequentia est bona: sed antecedens est falsum: quia vna eius exponens est falsa: videlicet: nō ita magna fuit aliqua pars tua: sicut tu fuisti in. a. vel. b. instanti: quia multe fuerunt partes p .a. vel. b. instans quarum quelibet fuit maior q tu fuisti in. a. vel. b. instanti: verū tamen bene conceditur: q ma io: tu fuisti qz fuit aliqua pars tua vt patet per exponentes. **Et quando** arguitur q non: quia omnem qstiatem qua tu habuisti habuit aliqua pars tui: ergo non maior tu fu isti & c. negatur consequentia: quia totum antecedens est verum & consequens falsum. **Ad tertium** sophisticē conceditur q per aliquem excessum tu es maior: quam aliqua pars quantitativa tui: quia per te ipsum excedis omnem partem qstiativam tui. Sed hec responsio ver balis est quia omne excedens e diuisibile in excessum: & illud quo exceditur: qualiter non tuc esset. Similiter per idem sequeretur q bipedale excederet pedale per bipe dale: & sic tanto excessu excederet totum suam medietate sicut suam tertiam vel quartam vel millesimam qd non videtur veruz. **Secundo** potest responderi & be ne: q per nullum excessum es maior aliqua parte qstiativa tui: sicut argumentum elare probauit. **Et tunc** dco q illa consequentia non valet: omne qd est altero ma ius excedit illud per aliquem excessum: sed tu es maior aliqua parte qstiativa tui: igitur per aliquem excessum & c. sicut non sequitur omni numero finito numerus fini tus est maior per aliquem excessum: ergo per aliquem excessum aliquis numerus finitus est maior omni nume ro finito. **Tertio** potest subtiliter responderi q sumen do ly per vt connotat excessum diuisibile negatur q om ne q est maius alio excedit illud per aliquem excessum. **Et sic** ego excedo qualibet partem qstiativam mei so lum per indivisibile: sicut vltimum instans hore exce dit omnia instantia intrinseca per se: vel sicut illa: hōa est postertus quolibet instanti intrinseco per indivisibile scilicet sine: & sicut a linea quacumqz sui parte non dete rminata ad. b. finem est longior: solum per. b. finem.

Sed contra istam

responsionem arguitur sic: & signetur. a. linea preter. b. tunc sic: illa est terminata: quia finita sit ergo. c. terminus eius: tunc sic. c. terminat. a. & b. ter minat. a. in eodem extremo: igitur nihil mediat inter. b. & c. & per consequens. b. & c. sunt immediate puncta in eadem linea: quod est falsum. **Secundo** sequitur q locus est maior: locato q est contra Aristotelē quarto phy sicorum. **Et consequentia** patet cum superficies que est locus sit extra superficiem connexam locati: sicut. b. ultra quelibet punctu intrinsecum. a. **Tertio** si. a. linea sit ma io: cum. b. qz preter. b. igitur in aliqua proportionē e ma io: quod est falsum. **Similiter** addito ipsi. b. alio puncto .d. erit adhuc maior. a. b. & a. b. maior. a. c. & sic non qst tum additum quāto faceret ipsum maius. **Et sic** diuisibi le componeretur ex indivisibilibus: & ex tribus punctis posset vna linea componi que omnia sunt manifeste falsa. **Ad primum** respondetur q est impossibile assignare .a. sine. b. & si dicatur contra. a. & b. sunt distincta: igitur stat assignare vnum sine alio: dico q licet sequatur in natura libus non tamen sequitur in mathematicis quia impossi bile est. b. non esse nisi etiam infinita puncta a linee desin ant esse: ergo si aliqua pars linee desinat sequitur totam .a. lineam desinare esse & sic de superficie respectu corpo ris. **Ad secundum** dico de loco q locus qui est super ficies & superficies corporis bene possunt esse immediate